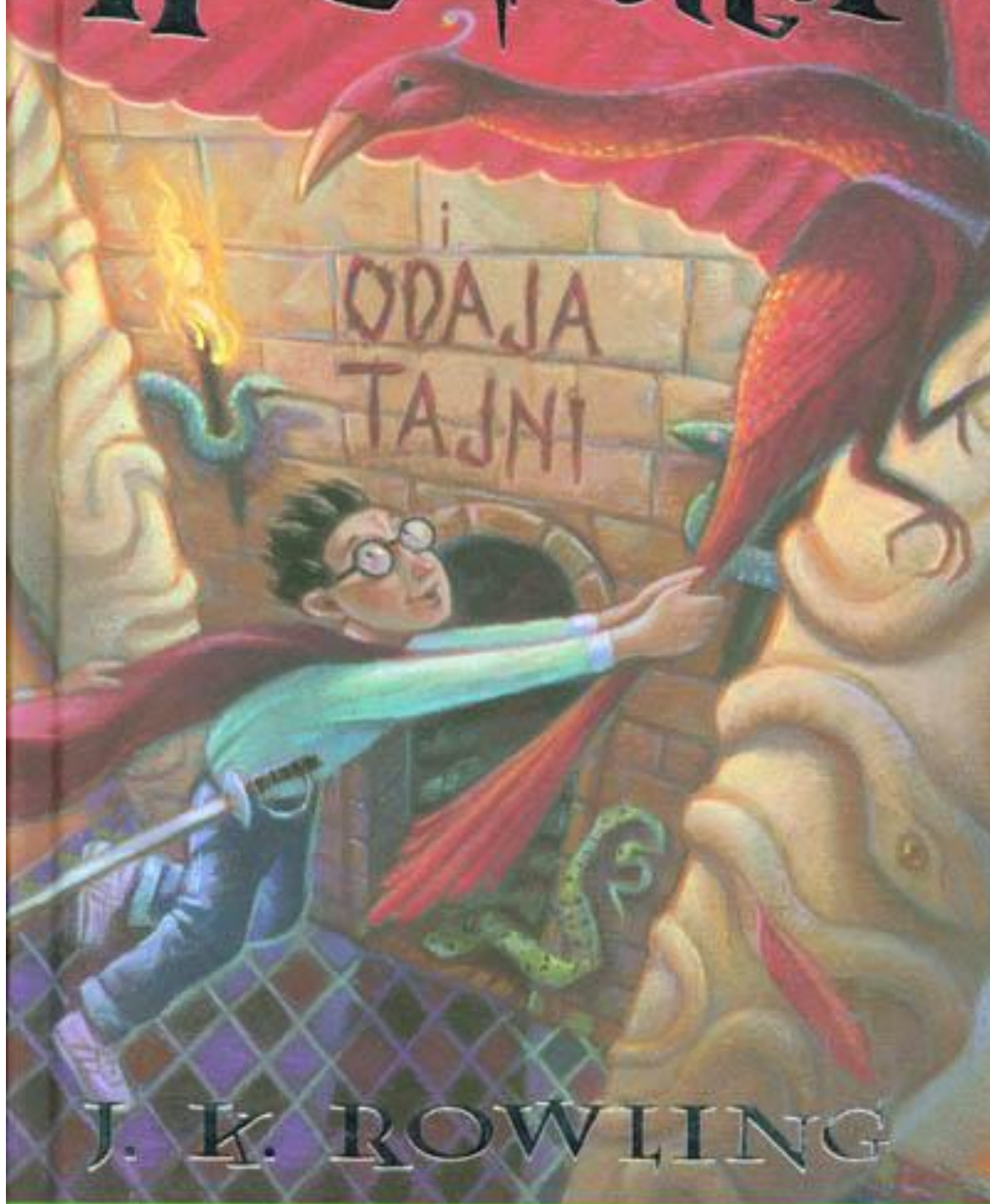

Harry Potter™

J. K. ROWLING

ALGORITAM

GLAVA PRVA NAJGROZNIJI ROĐENDAN

Nije to bila prva prepirka za doručkom na broju četiri Kalinina prilaza. Gospodina Vernona Dursleyja probudio je u ranim jutarnjim satima glasan huk iz sobe njegova nećaka Harryja.

"Po treći put ovoga tjedna!" dobacio je preko stola. "Ako ne možeš zauzdati tu svoju sovuljagu, morat će odletjeti iz ove kuće."

Harry mu još jednom pokuša objasniti stvar:

"Ama, njoj je *dosadno*"; reče. "Navikla je letjeti vani. Kad bih je bar noću smio pustiti van..."

"Zar ti misliš da sam ja blesav?" zareži tetak Vernon. Na čupavu brku visio mu je komadić prženih jaja. "Znam ja što bi se dogodilo kad bi ti tu sovuljagu pustio van!"

I razmijeni zlokobne poglede sa svojom ženom Petunijom.

Harry zausti da mu odgovori, ali mu riječi zagluši glasno i dugo podrigivanje Dursleyjeva sina Dudleyja.

"Daj mi još špeka!"

"Ima ga još u tavi, srčeko!" odvrati teta Petunia gledajući zamagljenim pogledom svoga tustog sinca. "Moramo te ugojiti dok još možemo... Ne sviđa mi se baš ono što čujem o košti u toj tvojoj školi..."

"Koješta, Petunia, ja nikad nisam bio gladan u Smeltingsu", srdačno će tetak Vernon. "Dudley se bar tamo uvijek doista najede, je li tako, sinko?"

Dudley, koji je bio tako debeo da mu se stražnjica prelijevala preko obje strane kuhinjskog stolca, naceri se i okrene Harryju:

"Dodaj mi tavu!"

"Zaboravio si na onu čarobnu riječ", razdražljivo će Harry.

Učinak je ove obične rečenice na ostale članove obitelji bio upravo nevjerojatan - Dudley je zinuo i srušio se sa stolca uz tresak od kojeg se zatresla cijela kuhinja.

Gospođa Dursley je potihom vrisnula i pokrila rukama usta. Gospodin Dursley skočio je na noge, s nabreklih žilama na sljepoočnicama.

"Ja sam mislio samo na riječ `molim!'" brže ubaci Harry. "Nisam mislio..."

"A ŠTO SAM TI JA REKAO O ONOJ RIJEČI ŠTO POČINJE SLOVOM `Č' U NAŠOJ KUĆI?" zagrmi tetak škropeći stol slinom.

"Ali ja..."

"I KAKO SE USUĐUJEŠ PRIJETITI DUDLEYJU!" zaurla tetak Vernon lupajući šakom po stolu.

"Ama, ja sam samo..."

"A LIJEPO SAM TE UPOZORIO DA POD OVIM KROVOM NEĆU TRPJETI NIKAKAV ZNAK TVOJE ABNORMALNOSTI!"

Harry prijeđe pogledom sa zajapurenog tetka na probljedjelu tetu, koja je pokušavala osoviti Dudleyja na noge.

"Dobro," reče Harry, "*dobro...*"

Tetak Vernon ponovo sjedne dišući kao usopljen nosorog i pomno motreći Harryja krajičkom svojih sitnih, prodornih očiju.

Otkako se Harry vratio kući na ljetne ferije, tetak Vernon postupao je s njim kao s paklenim strojem koji bi svakog časa mogao eksplodirati, zato što Harry *nije* bio normalan dječak. Zapravo je bio najnenormalniji što može biti.

Harry Potter bio je čarobnjak - čarobnjak koji je nedavno završio prvi razred Škole za vještičarenje i čarobnjaštvo u Hogwartsu. Ako su Dursleyjevi bili nesretni što im je došao na ferije, to nije bilo ništa prema onome kako se Harry osjećao.

Hogwarts mu je toliko nedostajao da se osjećao kao da ga neprestano boli trbuh. Nedostajao mu je onaj dvorac, sa svojim tajnim hodnicima i duhovima, sa svojim predavanjima (osim možda predavanja Snapea, profesora Čarobnih napitaka), sa svojom poštom koju donose sove, sa svojim banketima u Velikoj dvorani, s krevetom s baldahinom u spavaonici Gryffindorske kule, s posjetima lovočuvaru Hagridu u njegovoj kolibi nedaleko od Zabranjene šume. Ponajviše mu je ipak nedostajao metloboj, najomiljeniji sport u čarobnjačkom svijetu (sa šest visokih vratnica, četiri leteće lopte i četrnaest igrača koji lete na metlama).

Sve Harryjeve zbirke čarobnih formula, njegov čarobni štapić, pelerine, kotlić i vrhunsku metlu Nimbus 2000 zaključao je bio tetak Vernon u ugrađeni ormar ispod stuba čim se Harry vratio kući. Baš je Dursleyjeve bilo briga hoće li Harry izgubiti mjesto u metlobojskoj ekipi svoga doma zato što cijelog ljeta neće trenirati! Dursleyjevima se fućkalo hoće li se Harry vratiti u školu a da nije preko ljeta napisao ni jednu domaću zadaću! Dursleyjevi su bili, čarobnjačkim rječnikom rečeno, bezjaci (u njihovim žilama nije tekla ni jedna jedina kap čarobnjačke krvi), a po njihovu mišljenju, čarobnjak u obitelji bio je najveća moguća sramota. Tetak Vernon stavio je čak i lokot na krletku Harryjeve sove Hedvige ne bi li je spriječio da prenosi poruke bilo komu u čarobnjačkom svijetu. Harry nije bio ni najmanje nalik na ostale članove svoje obitelji. Tetak Vernon bijaše krupan čovjek bez vrata, sa crnim brčinama. Tetka Petunia bila je koščata i imala je konjsku glavu. Dudley je bio plavokos, rumen i nalik na svinjče. Harry je pak bio sitan i mršav, sjajnih zelenih očiju i kao ugljen crne kose, vječito razbarušene. Nosio je okrugle naočale, a na čelu je imao tanak ožiljak nalik na munju.

Upravo je zbog tog ožiljka bio tako neobičan, čak i za jednog čarobnjaka. Taj je ožiljak bio jedini vanjski znak Harryjeve tajanstvene prošlosti i razlog zašto je prije jedanaest godina ostavljen pred Dursleyjevim vratima.

Kad mu je bilo svega godina dana, Harry je na neki čudesan način preživio kletvu koju je na njega bacio najveći crni mag svih vremena, lord Voldemort, čije se ime još uvijek bojala izgovoriti većina vještica i čarobnjaka. Harryjevi su

roditelji poginuli pri tom Voldemortovu napadu, ali je Harry ostao živ s tim munjolikim ožiljkom, a Voldemortova se moć na neki način - nikom nije bilo jasno kako - izgubila onog časa kad nije uspio ubiti Harryja.

I tako su Harryja othranili sestra njegove pokojne majke i njezin muž. Harry je proveo deset godina kod Dursleyjevih a da nikad nije shvatio zašto neprestano izaziva oko sebe čudne stvari koje nije želio izazvati. Vjerovao je u ono što su mu Dursleyjevi bili rekli - da mu je ožiljak ostao od automobilske nesreće u kojoj su mu poginuli roditelji. A onda, točno prije godinu dana, iz Hogwartisa mu je stiglo pismo i istina je izbila na vidjelo. Harry je pošao u čarobnjačku školu, u kojoj su on i njegov ožiljak postali znameniti... ali sad je školska godina završila i on se vratio k Dursleyjevima da kod njih provede ljeto, da s njim postupaju kao sa psom koji se dovukao iz neke smrdljive rupetine.

Dursleyjevi se nisu sjetili ni da je Harryju slučajno danas dvanaesti rodendan. Dakako da se on nije bogzna čemu nadao - nikad mu oni nisu darovali ništa pošteno, a kamoli da mu ispeku tortu... Pa ipak, da se uopće ne sjetite njegova rodendana...

Uto se tetak Vernon važno nakašlje i reče:

"Danas je, kao što znate, neobično važan dan..."

Harry digne pogled jedva vjerujući svojim ušima.

"Na današnji ću dan možda sklopiti najveći posao u svojoj karijeri", dovrši tetak Vernon.

Harry se vrati svom prepečencu. Ogorčeno pomisli kako tetak Vernon, naravno, misli na tu njihovu glupu večeru. Već dva tjedna trubi samo o tome. Danas im na večeru dolazi bogati građevni poduzetnik sa ženom, a tetak Vernon se nada od njega velikoj narudžbi (tvrtka tetka Vernona proizvodi bušilice).

"Mislim da bi bilo dobro da još jednom ponovimo naš večerašnji program", nastavi tetak Vernon. "Svi moramo u 8 sati biti na svojim mjestima. Petunijo, gdje ćeš ti biti?..."

"U salonu," odgovori teta Petunia kao iz topa, "gdje ću im svečano poželjeti dobrodošlicu u našem domu."

"Dobro, dobro. A ti, Dudley?"

"Ja ću čekati u predsoblju da im otvorim vrata." Dudley se priglupo, neprirodno naceri. "Mogu li, gospodine i gospodo Mason, uzeti vaše kapute?"

"Oni će njime biti upravo *oduševljeni!*" ushićeno usklikne teta Petunia.

"Izvršno, Dudley", pohvali ga tetak Vernon, a onda se okrene Harryju: "A ti?"

"Ja ću biti u svojoj sobi i neću dati ni glasa od sebe, kao da me nema", odgovori Harry bezbojnim glasom.

"Tako je", jetko potvrdi tetak Vernon. "A ja ću ih povesti u salon, predstaviti im tebe, Petunijo, i natočiti im piće. A u osam i petnaest..."

"Ja ću ih pozvati na večeru." Priklopi teta Petunia.

"A ti ćeš im, Dudley, reći..."

"Gospođo Mason, smijem li vas povesti u blagovaonicu?" reče Dudley i ponudi svoju debelu ruku nevidljivoj gošći.

"Moj perfektni mali kavalir!" šmrčne teta Petunia. "A ti?" zajedljivo će tetak Vernon Harryju.

"Ja ću biti u svojoj sobi i neću dati ni glasa od sebe, kao da me nema", odgovori Harry bezbojnim glasom.

"Tako je. E, sad da smislimo nekoliko efektnih komplimenata koje ćemo izreći za večerom. Imaš li ti, Petunijo, možda, kakav prijedlog?"

"Gospodine Mason, Vernon mi je rekao da vi *izvrsno* igrate golf... Gospođo Mason, recite mi, molim vas, gdje ste kupili tu haljinu?..."

"Sjajno... A ti, Dudley?"

"Kako bi bilo da kažem: 'Gospodine Mason, u školi smo dobili zadaću da napišemo nešto o svom životnom uzoru, pa sam ja napisao sastavak o vama.' " Ovo je ipak bilo malo previše i za tetu Petuniju i za Harryja. Teta Petunia briznula je u plač i zagrlila sina, a Harry se sagnuo pod stol da ga ne vide kako se smije.

"A ti, mali?"

Harry se opet uspravi nastojeći se držati ozbiljno.

"Ja ću biti u svojoj sobi i neću dati ni glasa od sebe, kao da me nema", odgovori on.

"Bogami će tako i biti", odlučno ustvrdi tetak Vernon. "Masonovi uopće ne znaju za tebe, a tako treba i da ostane. Ti ćeš, Petunijo, poslije večere odvesti gospodu Mason opet u salon, a ja ću dotle navrnuti razgovor na bušilice. Uz malo sreće, imat ću sklopljen i potpisan ugovor još prije *Vijesti u 10 sati*. Sutra u ovo doba birat ćemo već ljetnikovac na Majorki."

Harry nije bio time ni najmanje oduševljen. Nije vjerovao da će ga Dursleyjevi više voljeti na Majorki nego u Kalininu prilazu. "Tako je... a ja sad idem u grad po smokinge za Dudleyja i sebe.

A ti"; zareži opet na Harryja, "pazi da ne smetaš teti dok bude čistila stan,"

Harry je izašao iz kuće na stražnja vrata, Bijaše vedar, sunčan dan, Prijede preko travnjaka, svali se na vrtnu klupu i zapjevuši za se;

"Sretan mi rođendan", sretan mi rođendan..."

Neće biti ni čestitaka ni darova, a večer će provesti praveći se da ne postoji.

Onako ojadan, zagleda se u živicu. Nikad se nije osjećao ovako osamljen.

Harryju su više od svega u Hogwartsu, pa čak i od metloboja, nedostajali njegovi najbolji prijatelji, Ron Weasley i Hermiona Granger. Međutim, reklo bi se da on njima uopće ne nedostaje. Ni on ni ona nisu mu se cijelog ljeta javljali, iako mu je Ron bio rekao da će ga pozvati k sebi u goste.

Harry je nebrojeno puta bio u napasti da nekom čarobnom formulom otvori Hedviginu krletku pa da pošalje pismo Ronu i Hermioni, ali bi to bio prevelik rizik. Maloljetni čarobnjaci ne smiju se izvan škole baviti magijom. Harry to nije rekao Dursleyjevima. Znao je da njih samo strah da ih on ne pretvori u balegare

priječi da ga zaključaju u ugrađeni ormar ispod stuba skupa s njegovim čarobnim štapićem i metlom. Prvih tjedana nakon povratka iz škole rado je izgovarao upol glasa neke besmislice i gledao Dudleyja kako bježi iz sobe što ga debele noge nose. Ali nakon ove dugotrajne šutnje Rona i Hermione, Harry se osjećao tako odsječen od čarobnjačkog svijeta da je izgubio volju čak i da draži Dudleyja... A sad su Ron i Hermiona zaboravili čak i na njegov rodendan!

Što bi sve dao, da primi poruku iz Hogwartsa! Od bilo koje vještice ili čarobnjaka! Gotovo bi se obradovao čak i dolasku svoga smrtnog neprijatelja Draca Malfoya, samo da se uvjeri da sve ono nije bio tek pusti san...

Ne bi se baš moglo reći da mu je čitava godina u Hogwartsu prošla u zabavi i veselju. Na samom kraju školske godine našao se oči u oči ni s kim drugim nego sa samim lordom Voldemortom. Možda je Voldemort bio tek sjena nekadašnjeg sebe, ali je još uvijek bio strašan, još je uvijek bio lukav, još uvijek odlučan da obnovi svoju moć. Harry je po drugi put za dlaku izmakao Voldemortovim šapama. Premda je otada prošlo nekoliko tjedana, i dalje se budio noću okupan hladnim znojem pitajući se gdje li je sad Voldemort, i prisjećajući se njegova mrtvački sivog lica, razrogačenih, sumanutih očiju...

Iznenada se naglo uspravi na vrtnoj klupi. Rastreseno se bio zagledao u živicu... *a živica se zagledala u njega!* Usred lišća pojavila su se dva velika zelena oka. Harry skoči na noge baš u trenu kad do njega preko travnjaka dopre nečiji podrugljivi glas:

"Ja znam koji je danas dan", pjevušio je Dudley gegajući se prema njemu. One su velike oči trepnule i nestale.

"Što?" priupita Harry ne odvajajući pogleda od mjesta gdje su bile one oči.

"Ja znam koji je danas dan", ponovi Dudley prilazeći mu. "Bravo!" odvrati Harry. "Konačno si naučio kako se zovu dani u tjednu."

"Danas je tvoj *rodendan*"; podsmjehne mu se Dudley. "Kako to da nisi dobio nijednu čestitku? Zar ni među onim čudacima nemaš prijatelja?"

"Pazi samo da ti mama ne čuje kako spominješ moju školu", hladno odvrati Harry.

Dudley zadigne hlače što su mu spadale niz debele guzove.

"A što ti buljiš u tu živicu?" sumnjičavo ga priupita.

"Razmišljam o tome kojom bih je čarobnom formulom mogao najlakše zapaliti", odgovori Harry.

Dudley umah ustukne, s izrazom panike na debelom licu.

"Ne s-smiješ... tata je rekao da se ne smiješ baviti m-magijom... rekao je da će te izbaciti iz kuće... a ti zbilja nemaš kamo otići... nemaš *prijatelja* koji bi te uzeli k sebi..."

"Ćiribu ćiriba!" izusti Harry gnjevnim glasom. "Hokus pokus... preparandus..."

"MAAAAAMA!" zaurla Dudley i saplete se o vlastite noge bježeći natrag u kuću. "MAAAMA! Harry radi znaš već što!"

Harry je skupo platio taj svoj trenutak zabave. Ali, kako ni Dudleyju ni živici nije bilo ništa, teta Petunia je znala da Harry nije ništa i nikog začarao. Ipak se morao izmaknuti da ga ne pogodi teškom, netom šamponiranom tavom po glavi. A onda ga je potjerala na pospremanje i zaprijetila mu da neće ništa okusiti dok ne završi sve poslove.

Dok je Dudley dangubio gledajući ga i tamaneći sladoled, Harry je prao prozore, pa auto, kosio travu, dotjerivao cvjetne gredice, podrezivao i zalijevao ruže, te bojio klupu u vrtu. Sunce ga je peklo i

pržilo mu potiljak. Znao je da ne smije nasjesti Dudleyjevu zadirkivanju, ali Dudley je rekao baš ono što je Harry i sam mislio... možda on stvarno nema prijatelja u Hogwartsu?..."

"E, da sad vide slavnog Harryja Pottera", pomisli bijesno dok je, bolnih križa i lica oblivena znojem, posipao stajsko gnojivo po cvjetnim gredicama.

Bilo je već sedam i pol uvečer kad je napokon, na izmaku snaga, začuo tetu Petuniju kako mu dovikuje:

"Dolazi ovamo! I pazi da hodaš po novinama!"

Harry se vrlo rado sklonio u hladovinu blistave kuhinje. Na frižideru je stajao večerašnji puding - pravo brdo od tučena vrhnja i kandiranih ljubičica. U pećnici je cvrčao svinjski but.

"Daj to brže pojedi! Masonovi samo što nisu stigli!" obrecne se na nj teta Petunia pokazujući mu na dvije kriške kruha i komadić sira na kuhinjskom stolu. Već je bila obukla ružičastu večernju haljinu.

Harry je oprao ruke i smazao svoju bijednu večericu. Čim je povečerao, teta Petunia dograbila njegov tanjur.

"A sad odlazi gore! Brže!"

Prolazeći pokraj vrata dnevne sobe, Harry načas spazi tetka Vernona i Dudleyja u smokingu, s leptir-kravatom. Tek što je stigao do odmorišta na katu, odjekne zvonca a u dnu stuba pojavi se srdito lice tetka Vernona.

"Pazi, mali... ako samo pisneš..."

Harry je do svoje sobe došao na prstima, uvukao se u nju, zatvorio vrata za sobom i okrenuo se da se izvali na krevet.

Nevolja je bila u tome što je na krevetu već netko sjedio.

GLAVA DRUGA

DOBBYJEVO UPOZORENJE

Harry je na jedvite jade suspregnuo krik. Sitno je stvorenje na krevetu imalo povelike uši kao šišmiš i buljave zelene oči veličine teniskih lopti. Harry se umah dosjetio da ga je upravo to stvorenje jutros motrilo iz vrtne živice.

Dok su oni tako zurili jedan u drugoga, Harry začuje iz predsoblja Dudleyjev glas:

"Mogu li uzeti vaše kapute, gospodine i gospodo Mason?"

Ono stvorenje spuzne s kreveta i pokloni se tako duboko da vrhom svoga dugog, tankog nosa dotakne sag. Harry zapazi da taj stvor ima na sebi nešto nalik na staru jastučnicu, s izrezima za ruke i noge.

"Ovaj... zdravo!" nervozno ga pozdravi Harry.

"Harry Potter!" usklikne stvorenje visokim glasom, za koji je Harry bio siguran da se čuje i dolje, u prizemlju. "Dobby vas, gospodine, već odavno želi upoznati... Kakva čast..."

"H-hvala vam", reče Harry. Provukavši se uza zid do svoje radne stolice, svali se na nju, do Hedvige, koja je spavala u svojoj velikoj krletki. Htio ga je upitati:

"Što si ti zapravo?" ali pomisli da bi to bilo nepristojno, pa umjesto toga izusti:

"Tko ste vi?"

"Dobby, gospodine. Jednostavno Dobby. Dobby, kućni vilenjak", odgovori to čudno biće.

"Ah... zbilja?" procijedi Harry. "Ovaj... ne bih htio biti nepristojan ili tako nešto, ali... nije baš idealno vrijeme da u svojoj sobi primam kućne vilenjake."

Iz dnevne sobe dopre visok, neprirodan smijeh tete Petunije. Vilenjak obori glavu.

"To ne znači da mi nije drago upoznati se s vama," brže-bolje nadoda Harry, "ali, ovaj, jeste li došli ovamo iz nekog posebnog razloga?"

"O, da, gospodine", ozbiljno će Dobby. "Dobby je, gospodine, došao da vam kaže..., teško mi je, gospodine, to reći... Dobby ne zna odakle bi počeo..."

"Sjedite", uljudno mu reče Harry pokazujući na krevet.

Ali, na njegov užas, vilenjak brizne u plač - vrlo glasan plač. "D-da *sjednem!*" procvili. "*Nikad... ama nikad...*"

Harryju se učini da je razgovor u prizemlju zapeo.

"Oprostite," šapne, "nisam vas htio uvrijediti ni bilo što slično." "Uvrijediti Dobbyja!" jedva protisne vilenjak. "Dobbyju nije još nijedan čarobnjak nikad ponudio da sjedne... baš kao da smo *na ravnoj nozi...*"

Nastojeći ga istodobno utišati i utješiti, Harry ga opet odvede do kreveta, na koji vilenjak, nalik na veliku i vrlo ružnu lutku, sjedne i počne štucati. Kad se napokon uspio sabrati, sjedio je zagledan u Harryja svojim velikim suznim i zadivljenim očima.

"Bit će da vi niste u životu sreli mnogo pristojnih čarobnjaka", reče mu Harry ne bi li ga razvedrio.

Dobby zavrti glavom. A onda iznenada skoči na noge i počne bijesno udarati glavom o prozor vičući:

"Zločesti Dobby! Zločesti Dobby!"

"Nemojte... što to radite?" prosikće Harry, skoči na noge i odvuče Dobbyja natrag na krevet. Hedviga se probudi kriješćeći iz sveg glasa i mahnito lupajući krilima po šipkama svoje krletke.

"Dobby je, gospodine, morao ovako kazniti sama sebe", reče vilenjak gledajući pomalo ukriž. "Dobby je, gospodine, skoro ocrnio svoju obitelj..."

"Svoju obitelj?"

"Čarobnjačku obitelj kojoj Dobby služi, gospodine... Dobby je kućni vilenjak... i morat će do vijeka služiti jednoj kući i jednoj obitelji..."

"A znaju li oni gdje ste vi sada?" radoznalo ga priupita Harry. Dobby se sav strese.

"Ma ne znaju, gospodine, ne znaju... Dobby će morati sam sebe vrlo strogo kazniti što je došao k vama, gospodine. Dobby će morati zbog ovoga prignječiti sebi uši vratima pećnice. Kad bi oni za ovo saznali, gospodine..."

"Pa zar neće primijetiti ako prignječite sebi uši vratima pećnice?" "Dobby, gospodine, sumnja da bi oni to primijetili. Dobby mora, gospodine, stalno kažnjavati zbog nečega sama sebe. Oni puštaju Dobbyja da se kažnjava, gospodine. Ponekad me čak podsjećaju i na dodatne kazne..."

"A zašto ih onda ne ostavite? Ne pobjegnute?"

"Kućni vilenjak mora biti oslobođen, gospodine. A moja obitelj neće mene nikad osloboditi... Dobby će služiti toj obitelji dok ne umre, gospodine."

Harry izvali oči.

"A ja sam mislio kako je meni grozno ostati ovdje još četiri tjedna", reče on.

"Prema njima se Dursleyjevi ponašaju gotovo ljudski. Pa zar vam nitko ne može pomoći? Ni ja?"

Harry se gotovo istog časa pokaje što je to rekao. Dobby je od puke zahvalnosti počeo opet grcati.

"Molim vas," usrdno prošapće Harry, "molim vas da se umirite. Ako Dursleyjevi nešto čuju, ako saznaju da ste vi ovdje..."

"Harry Potter pita može li pomoći Dobbyju?... Dobby je, gospodine, čuo da ste vi veliki, ali da ste tako dobri, to Dobby nije znao..." Osjećajući kako mu obrazi gore, Harry reče:

"Što god ste čuli o mojoj veličini, sve su to skupa gluposti. Ja nisam čak ni najbolji učenik na svojoj godini u Hogwartisu, nego je to Hermiona, ona je..." .

Naglo ušuti jer mu je sjećanje na Hermionu bilo bolno.

"Harry Potter je skroman i smjieran", izusti Dobby sa strahopoštovanjem u glasu, užagrenih okruglih očiju. "Harry Potter uopće ne spominje svoju pobjedu nad Onim čije se ime ne smije izgovoriti..."

"Nad Voldemortom?" priupita ga Harry.

Dobby poklopi rukama uši kao u šišmiša i prostenje:

"Ah, ne izgovarajte, gospodine, to ime! Ne izgovarajte ga!"

"Oprostite", brže-bolje će Harry. "Ja znam da mnogi to ne vole...moj prijatelj Ron..."

Ponovo umukne. I sjećanje na Rona bilo mu je bolno.

Dobby se nagne prema Harryju izbuljenih očiju nalik na automobilske farove.

"Dobby je čuo da se priča", izusti promuklim glasom, "kako je Harry Potter po drugi put sreo Gospodara tame prije svega nekoliko tjedana... i da se Harry Potter *opet* spasio."

Harry klimne glavom a Dobbyju se iznenada oči zacakle od suza. "Ah, gospodine", dahne otirući lice krajičkom prljave jastučnice u koju bijaše odjeven.

"Harry Potter je hrabar i neustrašiv! Odolio je već mnogim opasnostima! Ali Dobby je došao zaštititi Harryja Pottera, upozoriti ga na nešto, pa makar morao poslije i prignječiti sebi uši vratima pećnice... *Harry Potter se ne smije vratiti u Hogwarts!*"

Nastala je tišina isprekidana samo zveckanjem noževa i vilica u prizemlju i dalekom tutnjavom glasa tetka Vernona.

"Š-što?" promuca Harry. "Ali ja se moram vratiti u Hogwarts... škola mi počinje prvi rujna. To je još jedino čemu se veselim. Vi ne znate kako je meni ovdje. Meni ovdje *nije mjesto*. Meni je mjesto u vašem svijetu... u Hogwartsu."

"Ne, nije, nije", zaskviči Dobby vrteći glavom tako snažno da su mu uši lamatale.

"Harry Potter mora ostati na sigurnome. On je prevelik i predobar da bismo ga smjeli izgubiti. Ako se Harry Potter vrati u Hogwarts, izložit će se smrtnoj opasnosti..."

"Kako to?" začudeno ga upita Harry.

"Urota, urota, Harry Potter. Urota da se ove godine u Školi vještičarenja i čarobnjaštva u Hogwartsu naprave neke užasne stvari", prošapće Dobby i iznenada sav zadrhti. "Dobby zna za to, gospodine, već više mjeseci. Harry Potter ne smije se izvrgnuti pogibli. On je, gospodine, previše važan za tako nešto!"

"Kakve to užasne stvari?" odmah ga upita Harry. "Tko stoji iza te urote?"

Dobby ispusti čudan glas kao da se guši, a onda bjesomučno udari glavom o zid.

"Dobro, dobro!" uzvikne Harry i uhvati vilenjaka za nadlakticu ne bi li ga smirio.

"Ne možete mi to reći, shvaćam. Ali zašto baš *mene* upozoravate na to?"

Odjednom mu nešto neugodno padne na pamet. "Čekajte... da to nije u nekakvoj vezi s Vol... oprostite... Znaite-već-s-kim? Možete samo klimnuti ili odmahnuti glavom", žurno nadoda kad vidje da se Dobbyjeva glava opet opasno približila zidu.

Dobby polako odmahne glavom.

"Ne... nije, gospodine, riječ o *Onome čije se ime ne smije izgovoriti.*"

Ali Dobby je gledao Harryja iskolačenim očima kao da mu želi nešto natuknuti. Međutim, Harryju nije ništa od svega toga bilo jasno. "Da on možda nema brata?"

Dobby odmahne glavom i još više izbeči oči.

"E pa, onda ja zbilja ne znam tko bi drugi mogao izazvati tako užasne stvari u Hogwartsu", opet će Harry. "Hoću reći, tamo je doduše Dumbledore... ali vi valjda znate tko je Dumbledore?"

Dobby nakloni glavu.

"Albus Dumbledore je, gospodine, najveći ravnatelj Hogwarta svih vremena. Dobby to zna, gospodine. Dobby je čuo da je Dumbledoreova moć bila nekad ravna moći Onoga čije se ime ne smije izgovoriti kad je ovaj bio u naponu snage. Ali, gospodine," Dobby spusti glas do usrdnog šapta, "postoje neke sile koje Dumbledore... koje nijedan pristojni čarobnjak neće..."

Prije nego što ga je Harry mogao u tome spriječiti, Dobby skoči s kreveta, zgrabi Harryjevu stolnu svjetiljku i uzme udarati sebe njome po glavi ispuštajući zaglušne jauke.

U prizemlju iznenada zavlada tišina. Nakon dvije sekunde Harry, kojem je srce ludo lupalo, začuje tetka Vernona kako dolazi u predsoblje i dovikuje:

"Taj je Dudley, mali zločko, sigurno opet ostavio televizor upaljen!"

"Brže, u ormar!" prosikće Harry, ugura Dobbyja u ormar, zatvori za njim vrata i baci se na krevet baš u trenu kad se pomakne kvaka na vratima sobe.

"Kog... vraga... to... radiš?" upita ga tetak Vernon kroz stisnute zube i unese se Harryju opasno u lice. "Upropastio si mi poantu vica o japanskom igraču golfa... još samo pisni, mali moj, pa ćeš požaliti što si se uopće rodio!"

I teškim koracima izađe iz sobe.

Tresući se sav, Harry pusti Dobbyja iz ormara.

"Vidite li sad kako je meni ovdje?" reče mu. "Vidite li sad da se moram vratiti u Hogwarts? To je još jedino mjesto... gdje, ovaj, *mislim* da imam prijatelje."

"Prijatelje koji se čak i ne javljaju Harryju Potteru?" prepredeno će Dobby.

"Ja mislim da su oni samo... čekaj malo", zastane Harry i namršti se. "Otkud vi znate da mi se prijatelji ne javljaju?"

Dobby se premjesti s noge na nogu.

"Harry Potter se ne smije ljutiti na Dobbyja... Dobby je to napravio u najboljoj namjeri..."

"*Zar si mi ti presretao pisma?*"

"Sva su pisma, gospodine, kod Dobbyja", odgovori mu vilenjak. Pošto se spretno izvukao iz Harryjeva domašaja, izvuče debeo svežanj omotnica iz jastučnice koju je imao na sebi. Harry prepozna Hermionin uredni rukopis, Ronov nečitljivi šrakopis, pa čak i škrabotine za koje mu se činilo da potječu od lovočuvara Hagrida iz Hogwarta.

Dobby tjeskobno zažmirka dižući pogled na Harryja.

"Harry Potter se ne smije ljutiti... Dobby se nadao... ako Harry Potter bude mislio da su ga prijatelji zaboravili... da se Harry Potter, gospodine, možda neće vratiti u školu..."

Harry ga nije slušao. Posegnuo je za pismima, ali mu Dobby izmakne.

"Harry Potter će ih, gospodine, sve dobiti ako obeća Dobbyju da se neće vratiti u Hogwarts. O, gospodine, ne smijete se izvrgavati toj opasnosti! Obećajte mi, gospodine, da se nećete vratiti!"

"Neću ti ništa obećati", odbrusi mu Harry. "Daj mi ta pisma mojih prijatelja!"

"Onda Dobby nema drugog izbora", tužno će vilenjak.

Harry se nije stigao još ni pomaknuti, a Dobby je već poletio do vrata, otvorio ih... i sjurio se niza stube.

Suhih usta i uzburkanog želuca, Harry se zaleti za njim pazeći da ne diže buku. Posljednjih je šest stepenica preskočio i, dočekavši se kao mačka na sagu u predsoblju, potraži pogledom Dobbyja. Začuje tetka Vernona kako govori u salonu:

"... molim vas, gospodine Masone, da ispričate Petuniji onu smiješnu priču o američkim vodoinstalaterima, ona jedva čeka da je čuje..." Harry projuri kroz predsoblje i upadne u kuhinju osjećajući kako mu se želudac okreće.

Remek-djelo od pudinga tete Petunije, ono brdo od tučena vrhnja i kandiranih ljubičica, lebdjelo je pod samim stropom. Na kredencu u kutu čučao je Dobby.

"Nemoj!" prokrklja Harry. "Molim te... ubit će me..."

"Harry Potter mora obećati da se neće vratiti u školu..." "Ama, Dobby, molim te..."

"Obećajte mi to, gospodine..." "Ne mogu!"

Dobby ga tragično pogleda.

"Onda Dobby mora to učiniti, gospodine, za dobro samog Harryja Pottera."

Puding se stropošta na pod uz zaglušan tresak. Vrhnje poprska prozore i zidove. Dobby nestane uz prasak kao od biča.

Iz blagovaonice dopru krici, a tetak Vernon upadne u kuhinju i zatekne Harryja ukočenog od šoka i pokrivenog od glave do pete pudingom tete Petunije.

U prvi mah se još činilo da će tetak Vernon uspjeti zataškati stvar ("Ma to je samo naš nećak... umno poremećen... uzruja se čim vidi nepoznate ljude pa smo ga ostavili gore, na katu..."). Odgurao je zapanjene Masonove opet u blagovaonicu, obećao Harryju da će ga živa oderati kad odu gosti, i dobacio mu partfiš. Teta Petunia iskopala je sladoled iz zamrzivača, a Harry je, svejednako se tresući, uzeo čistiti kuhinju.

Da se nakon svega toga nije još dogodilo ono sa sovom, možda bi tetak Vernon i uspio sklopiti posao.

Teta Petunia upravo je nudila goste kutijom čokoladica s mentol kremom kad kroz prozor blagovaonice uleti golema kukuvija, baci pismo na glavu gospođe Mason i učas izleti van. Gospođa Mason zatuli kao vila narikača i izjuri iz kuće

grdeći na sav glas "sve te luđake". Gospodin je Mason ostao još samo toliko da kaže Dursleyjevima kako se njegova supruga panično boji ptica svih oblika i veličina, i da ih još priupita jesu li možda njima ovakve šale smiješne. Harry je stajao u kuhinji naslonjen na partfiš kad se tetak Vernon okomi na njega s demonskim blijeskom u sitnim očima. "Pročitaj ovo!" pakosno prosikće vitlajući pismom što ga je donijela kukuvija. "Hajde... pročitaj!" Harry uzme od njega pismo. U njemu nije bila rođendanska čestitka.

Štovani g. Potter,

Obaviješteni smo da je večeras u 9 sati i 12 minuta u vašem prebivalištu upotrijebljena čarobna formula za lebdenje.

Kao što Vam je poznato, malodobnim čarobnjacima nije dopušteno izvoditi čarolije izvan škole, pa bi svako Vaše daljnje čaranje moglo dovesti do Vašeg isključenja iz dotične škole (Dekret o primjerenom ograničavanju čarobnjačke djelatnosti maloljetnika iz 1875. godine, članak C).

Isto Vas tako želimo podsjetiti da je svaka čarobnjačka djelatnost koja može privući pozornost članova nečarobnjačke zajednice (bezjaka) ozbiljan prekršaj prema 13. stavku Statuta o tajnosti Međunarodne udruge čarobnjaka.

Želimo Vam ugodne ferije!

Sa štovanjem Mafalda Hopkirk

Ured za neovlaštenu uporabu magije Ministarstvo magije

Harry digne pogled s pisma i proguta slinu.

"Nisi nam rekao da se ne smiješ baviti magijom izvan škole", reče tetak Vernon. Oči su mu se krijesile ludačkim sjajem. "Valjda si nam to zaboravio spomenuti... smetnuo si s uma, valjda?..."

Nadvio se nad Harryja poput velika buldoga, iskešenih zubi.

"E pa, imam ja za tebe novosti, mali... ideš pod ključ... i ne vraćaš se više u onu školu... nikad više... a ako se pokušaš spasiti magijom... oni će te sami izbaciti!" I smijući se ludačkim smijehom, odvuče Harryja uza stube opet na kat.

Tetak Vernon ostvario je svoju prijetnju. Sutradan ujutro dao je ugraditi rešetke na prozor Harryjeve sobe. Sam je pri dnu vrata napravio vratašca za mačku, kroz koja su tri puta na dan Harryju dostavljali neznatne količine hrane. Ujutro i navečer puštali su ga u kupaonicu. Sve je ostalo vrijeme bio zaključan u sobi. Ni nakon tri dana Dursleyjevi nisu pokazivali namjeru da popuste, a Harry nije vidio izlaz iz te situacije. Ležao je na krevetu, gledao kroz rešetke na prozoru kako sunce zalazi, i sumorno se pitao kakva ga budućnost očekuje.

Što bi mi vrijedio bijeg s pomoću magije kad bi ga u Hogwartsu zbog toga isključili iz škole? S druge strane, nikad mu nije bilo gore u Kalininu prilazu. Otkako su Dursleyjevi znali da se neće jednog jutra probuditi kao šišmiši, ostao je bez svog jedinog oružja. Dobby ga je doduše mogao spasiti od grozomornih

posljedica u Hogwartsu, ali kako su se stvari razvijale, Harry će vjerojatno prije toga skapati od gladi.

Pomična su vratašca zaštropotala i na njima se pojavila ruka tete Petunije, koja mu gurne u sobu zdjelicu juhe iz konzerve. Harry, koga je bolio trbuh od gladi, skoči s kreveta i dohvati zdjelicu. Juha je bila potpuno hladna, ali on jednim gutljajem ispije pola zdjelice. Zatim ode do Hedvigine krletke i istrese gnjecavo povrće sa dna zdjelice u njezinu praznu posudicu za hranu. Ona se nakostriješi i ošine ga pogledom punim najdubljeg gađenja.

"Možeš ti dizati kljun koliko hoćeš, ali to je sve što imamo", sumorno joj reče Harry.

Praznu zdjelicu vrati na pod do pomičnih vratašca i ponovo se izvali na krevet. Činilo mu se da je još gladniji nego što je bio.

Pod pretpostavkom da će za četiri tjedna biti još živ, što će se dogoditi ako se on ne pojavi u Hogwartsu? Hoće li oni iz Hogwartsa poslati koga da vide zašto nije došao? Hoće li moći prisiliti Dursleyjeve da ga puste?

U sobi se hvatao mračak. Posve iscrpljen, dok mu je u želucu krčalo a u glavi mu se neprestance vrzla pitanja na koja nije bilo odgovora, Harry se zaveze u nemiran san.

Sanjao je da su ga izložili u zoološkom vrtu, a na kavez mu stavili natpis "Maloljetni čarobnjak". Ljudi su buljili u njega kroz rešetke dok je ležao na prostirci od slame, slab i izgladnio. Među posjetiocima je spazio Dobbyja i zazvao ga u pomoć, ali mu je Dobby uzvratio povikom: "Harry Potter je tu, gospodine, na sigurnome!" i nestao. Onda su došli Dursleyjevi a Dudley je zatresao rešetkama i nasmijao mu se u lice.

"Prestani!" promrmlja Harry dok mu je u bolnoj glavi odjekivala lupa. "Pusti me na miru... mani se toga... htio bih spavati..."

Otvori oči. Kroz rešetke je sjala mjesečina. I netko je doista buljio u njega kroz rešetke - pjegavi, nosati i crvenokosi netko.

Pred Harryjevim je prozorom bio Ron Weasley.

GLAVA TREĆA "JAZBINA"

"Rone!" dahne Harry, prišulja se do prozora i podigne ga kako bi mogli razgovarati kroz rešetke. "Rone, kako si... kako do..."

Kad mu je napokon doprlo do svijesti što to vidi pred sobom, Harry je zinuo od čuda. Ron se bio nagnuo kroz stražnji prozor starog automobila tirkizne boje parkiranog u *zraku*. S prednjih sjedala Harryju su se cerekala Ronova starija braća blizanci Fred i George. "Sve u redu, Harry?"

"Što je to bilo s tobom?" upita ga Ron. "Zašto nisi odgovarao na moja pisma? Ja sam te oko dvanaest puta zvao u goste, a onda je tata došao kući i rekao nam da si dobio službenu opomenu zbog čaranja pred bezjacima..."

"Ma nisam to bio ja... a kako je on to saznao?"

"On radi u Ministarstvu", odgovori Ron. "Znaš valjda da ne smijemo izvoditi čarolije izvan škole?..."

"Pravi se javio", reče mu Harry zureći u automobil što je lebdio u zraku.

"Ma ovo se ne računa", odvrati Ron. "Ovaj smo auto samo posudili, to su tatina kola, nismo ih *mi* začarali. Ali čarati pred nosom bezjacima kod kojih stanuješ..."

"Rekao sam ti da to nisam bio ja... ali sad bi predugo trajalo da ti to sve objašnjavam. Nego, možeš li reći onima u Hogwartsu da su me Dursleyjevi zaključali i da mi ne daju da se vratim, a očito je da se ne smijem spasiti s pomoću magije, jer bi u Ministarstvu mislili da mi je to već druga čarolija u zadnja tri dana, pa..."

"Prestani lupetati," reče mu Ron, "došli smo po tebe da te odvezemo,"

"Ah ni vi se ne smijete služiti magijom..,"

"Ne treba nama magija", otpovrne Ron, naceri se i mahne glavom prema prednjim sjedalima. "Zaboravio si tko je ovdje sa mnom."

"Zaveži ovo za rešetke!" reče Fred i dobaci Harryju kraj užeta. "Ako se Dursleyjevi probude, ode mi glava", reče Harry vezujući uže čvrsto za jednu šipku, a Fred dade gas na mjestu.

"Ne brini," reče Fred, "samo se makni od prozora!"

Harry se skloni u sjenu uz Hedvigu, koja je kanda shvatila o čemu je riječ, jer nije dala ni glasa od sebe. Motor je sve jače i jače brektao. Onda odjednom nešto prasne i rešetke izlete iz okvira prozora, a auto poleti uvis. Harry ponovo dotrči do prozora i vidje rešetke kako vise metar-dva iznad zemlje. Zadihani Ron podigne rešetke u kola. Harry je napeto osluškivao, ali iz Dursleyjeve spavaće sobe nije se ništa čulo.

Nakon što je Ron spremio rešetke na stražnja sjedala, Fred se vrati natraške što je mogao bliže Harryjevu prozoru.

"Upadaj!" reče mu Ron.

"Ali sve moje stvari za Hogwarts... čarobni štapić... metla..."

"A gdje ti je to?"

"Sve je zaključano u ormaru ispod stepenica, a ja ne mogu izaći iz sobe..."

"Nema problema", dobaci mu George sa suvozačeva sjedala. "Makni se, Harry!"

Fred i George se oprezno uvuku kroz prozor u Harryjevu sobu. "Svaka im čast!" pomisli Harry kad George izvadi iz džepa običnu ukosnicu i uzme čeprkati njome po bravi.

"Mnogi čarobnjaci misle da je učenje ovakvih bezjačkih trikova puko traćenje vremena," reče mu Fred, "ali mi mislimo da ovakve vještine vrijedi naučiti, iako su pomalo spore."

Nešto u bravi tiho škljocne i vrata se otvore.

"Tako... mi idemo sad po tvoj kofer... a ti pokupi sve što ti treba iz tvoje sobe i dodaj kroz prozor Ronu", šapne mu George.

"Pazite na najdonju stepenicu, škripi", šapne Harry blizancima koji se izgube na mračnom odmorištu.

Harry uzme užurbano skupljati svoje stvari i dodavati ih kroz prozor Ronu. Zatim ode pomoći Fredu i Georgeu nositi njegov teški kovčeg uza stube. Začuje tetka Vernona kako kašlje.

Naposljetku su zadihani došli do vrha stuba i ponijeli kovčeg kroz Harryjevu sobu do otvorenog prozora. Fred se ponovo uvuče u automobil da s Ronom preuzme kovčeg, koji su Harry i George gurali kroz prozor. Kovčeg je centimetar po centimetar klizio kroz prozorski okvir.

Tetak Vernon ponovo zakašlje.

"Još malo", dahne Fred, koji je vukao kovčeg u kola, "samo još jedanput dobro gurnite..."

Harry i George uprli su ramenima u kovčeg koji klizne kroz prozor na stražnje sjedalo automobila.

"Dobro je, idemo", šapne George.

Ali, kad se Harry popeo na prozorsku dasku, iza njega se odjednom razlegne glasno kriještanje, a odmah zatim zagrmi i glas tetka Vernona.

"TA VRAŽJA SOVULJAGA!"

"Zaboravio sam na Hedvigu!"

Harry projuri kroz sobu baš u trenutku kad se upali svjetlo na odmorištu. Dograbi Hedviginu krletku, jurne do prozora i doda je Ronu. Dok se pentrao na komodu, tetak Vernon zalupa na nezaključana vrata... i vrata se sama bučno otvore.

Časak je tetak Vernon stajao uokviren do vratkom, a onda rikne kao razjaren bik, okomi se na Harryja i zgrabi ga za gležanj.

Ron, Fred i George uhvate Harryja za mišice i povuku ga svom snagom u kola.

"Petunijo!" zaurla tetak Vernon, "On nam bježi! ON NAM BJEŽI!" Weasleyjevi snažno potegnu i izvuku Harryju nogu iz stiska tetka Vernona. Čim se Harry našao u kolima i zalupio za sobom vratima, Ron se prodere:

"Frede, gas do daske!"

Automobil odjednom sune put Mjeseca.

Harry nije vjerovao sam sebi - bio je na slobodi! Spusti prozor i, dok mu je noćni zrak mrsio kosu, osvrne se na krovove u Kalininu prilazu što su se gubili u daljini. Tetak Vernon, teta Petunia i Dudley visili su svi zgranuti na Harryjevu prozoru,

"Do viđenja sljedećeg ljeta!" dovikne im Harry.

Weasleyjevi prasnu u grohotan smijeh a Harry se zavalio na naslon sjedala cereći se od uha do uha.

"Pusti Hedvigu iz krletke!" reče mu Ron. "Ona može i sama za nama letjeti. Nije već čitavu vječnost imala prilike protegnuti krila."

George doda ukosnicu Ronu i malo zatim Hedviga se radosno vine kroz prozor u zrak i poleti uz njih poput duha.

"Pa dobro... što je to bilo s tobom Harry?" nestrpljivo ga upita Ron. "Što se dogodilo?"

Harry im ispriповjedi sve o Dobbyju, o njegovu upozorenju i katastrofi koja je snašla ljubičasti puding. Kad je završio, zavlada duga, zgranuta šutnja.

"Jako sumnjiva stvar", napokon će Fred.

"Tu nešto smrdi", složi se s njim George. "A nije ti htio reći čak ni tko stoji iza te urote?"

"Mislim da mi nije smio reći", odgovori Harry. "Kako rekoh, kad god bi malo falilo da nešto izlane, počeo bi glavom udarati o zid." Opazio je kako su se Fred i George z gledali.

"Što, mislite da mi je lagao?" upita ih Harry.

"Pa, sad", reče Fred, "hajmo reći ovako... kućni vilenjaci imaju i sami svoje čarolije, ali se ne smiju služiti njima bez privole gospodara. Ja bih rekao da su gospodari poslali starog Dobbyja k tebi da te spriječi da se vratiš u Hogwarts. To je nekome od njih valjda bila zgodna šala? Postoji li netko u školi tko te ima na zubu?"

"Postoji", umah potvrde Harry i Ron. "Draco Malfoy", reče Harry. "On me mrzi." "Draco Malfoy?" ponovi George okrećući se na prednjem sjedalu. "Da to nije možda sin Luciusa Malfoya?"

"Vjerojatno, jer to nije baš tako često prezime, zar ne?" reče Harry. "A zašto pitaš?"

"Čuo sam tatu kako ga spominje", nastavi George. "On je bio vjeran sljedbenik Znaš-već-koga."

"A kad je Znaš-već-tko nestao", prihvati Fred istežući vrat ne bi li bolje vidio Harryja, "Lucius Malfoy vratio se u naše redove i rekao da on to nije mislio ozbiljno. Svašta je nadrobio... tata misli da je on pripadao najužem krugu Znaš-već-koga."

Harry je već bio čuo što se sve priča o obitelji Malfoy, pa ga ove riječi nisu ni najmanje iznenadile. Prema Malfoyu je Dudley Dursley bio dobroćudan, pažljiv i osjetljiv dečko.

"Ne znam imaju li Malfojevi kućnog vilenjaka..." reče Harry. "Pa sad, čiji god da je, taj vilenjak sigurno pripada staroj čarobnjačkoj obitelji, i to svakako bogatoj", priklopi Fred.

"Aha, naša mama vječito govori kako bi htjela imati kućnog vilenjaka da nam pegla rublje", nadoda George. "Ali mi imamo samo jednog groznog, starog gula u potkrovnici i posvuda po vrtu gnome. Kućni se vilenjaci mogu naći samo u velikim palačama i dvorcima i sličnim mjestima. U našu kuću ne bi ih ni puškom natjerao..."

Harry je ušutio. Sudeći po tome što je Draco Malfoy obično od svega imao samo najbolje stvari, obitelj mu pliva u čarobnjačkom izobilju; mogao je lako zamisliti Malfoya kako se šepiri po nekakvoj velikoj palači. Isto bi tako bilo slično Malfoyu da pošalje obiteljskog slugu ne bi li spriječio Harryjev povratak u Hogwarts. Da nije Harry ipak bio glup što je ozbiljno shvatio Dobbyja?

"Bilo kako bilo, meni je baš drago što smo došli po tebe", reče mu Ron. "Ja sam se već ozbiljno zabrinuo što mi ne odgovaraš na pisma. U prvi mah sam mislio da je Errol tome kriv..."

"Tko je Errol?"

"Naš sovac. Metuzalem. Ne bi mu bilo prvi put da kolabira dostavljajući poštu. I zato sam htio posuditi Hermesa..."

"Koga?"

"Sovca kojeg su mama i tata kupili Percyju kad je postao prefekt", dobaci Fred s prednjeg sjedala.

"Ali Percy mi ga nije htio posuditi", reče Ron; "Rekao mi je da ga on treba."

"Percy se ovog ljeta vrlo čudno ponaša", ustvrdi George i namršti se. "Stvarno je poslao masu pisama i jako puno vremena proveo zatvoren u svojoj sobi... Mislim, ne možeš ipak stalno laštiti značku školskog prefekta... Otišao si, Frede, malo previše na zapad", nadoda pokazujući na kompas na šoferskoj ploči. Fred malo okrene upravljač.

"A zna li vaš tata da ste mu uzeli auto?" upita ih Harry naslućujući odgovor,

"Pa i ne zna", odgovori mu Ron. "Noćas on radi. Nadajmo se da ćemo spremati kola u garažu prije nego što mama nešto primijeti."

"A što vam tata radi u Ministarstvu magije?"

"On ti je na najdosadnijem odjelu", ustvrdi Ron. "U Uredu za zloporabu bezjačkih artefakata."

"Čega?"

"Ma to ti je, znaš, kad začarani bezjački proizvodi završe opet u bezjačkim trgovinama ili kućama. Tako ti je, recimo, lani umrla neka stara vještica pa su njezin servis za čaj prodali nekoj staretinarnici. Kupila ga je neka bezjakinja, odnijela kući i htjela u njemu poslužiti čaj prijateljima. Nastao je pravi košmar... tata je tjednima radio prekovremeno na tom slučaju."

"Što se dogodilo?"

"Čajnik je pomahnitao i sve redom poprskao kipućim čajem, jedan je tip završio u bolnici pošto ga je hvataljka za šećer uštinula za nos. Tata je ludio jer u uredu radi sam s nekim starim vješcem Perkinsom. Morali su se poslužiti i čarolijama za brisanje pamćenja i koječim drugim da zataškaju stvar..."

"Ali vaš tata... i ovaj auto..."

Fred se nasmije.

"Aha, tata luduje za svim stvarima koje imaju veze s bezjacima, šupa nam je puna bezjačke starudije. On sve to rastavlja, pa začara i iznova sastavlja. Kad bi izvršio premetačinu u našoj kući, morao bi smjesta uhapsiti sama sebe. Mamu sve to izluđuje."

"Sad smo upravo nad glavnom cestom", reče George gledajući kroz vjetrobran.

"Za deset minuta smo kod kuće... a i vrijeme je već, svanjiva..."

Nad obzorjem na istoku nazirao se slabašan rumeni sjaj.

Fred usmjeri automobil nadolje i Harry ugleda taman mozaik od polja i gajeva.

"Mi ti živimo malo izvan sela", reče George. "Ottery St Catchpole..."

Leteći auto sve se više spuštao. Kroz drveće je sjao rub jarkocrvenog sunca.

"Evo nas!" reče Fred kad su dotaknuli tlo i malko se stresli. Sletjeli su uz trošnu garažu u malom dvorištu. Harry prvi put ugleda Ronovu kuću.

Izgledala je kao da je nekoć bila velik kameni svinjac, na koji su, međutim, ovdje-ondje nadograđene pojedine prostorije tako da je postala višekatnica, tako naherena kao da je samo magija drži na okupu. (Harry pomisli da je to zacijelo i istina). Na vrhu crvenog krova stršilo je četiri-pet dimnjaka, Na nakrivljenoj ploči zabijenoj u zemlju blizu ulaza pisalo je "Jazbina". Oko ulaznih vrata ležala je hrpa gumenih čizama i zahrđali kotlić. Po dvorištu je ključalo nekoliko tustih smeđih pilića.

"Nije baš nešto", reče Ron.

"*Perfektno je*"; usklikne Harry misleći na Kalinin prilaz. Izađu iz auta.

"A sad ćemo se sasvim tiho popeti na kat", reče Fred, "i pričekati da nas mama pozove na doručak. A ti ćeš onda, Rone, strčati niza stube i viknuti: 'Mama, gledaj tko nam je noćas došao!' A ona će biti sretna što vidi Harryja, pa nitko nikad neće ni saznati da smo letjeli tatinim autom."

"Može", reče Ron. "Hajdemo, Harry, ja spavam na..."

Ali Ron iznenada grdno pozeleni buljeći u kuću. Ostala se trojica naglo okrenu. Gospođa Weasley stupala je kroz dvorište rastjerujući oko sebe piliće. Bilo je upravo nevjerovatno kako ta niska, punašna ženica trenutačno nalikuje na tigra sabljastih zubi.

"Ah"; uzdahne Fred.

"O Bože!" izusti George.

Gospođa Weasley stane pred njih, ustoboči se i počne ih redom strijeljati pogledima. Iz džepa na pregači sa cvjetnim uzorkom virio joj je čarobni štapić.

"*Tako dakle!*" izusti.

"Broj'tro, mama", pozdravi je George glasom koji je očito smatrao umilnim i neodoljivim.

"Je li vama uopće jasno koliko sam ja bila zabrinuta?" priupita ih gospođa Weasley ubitačnim šaptom.

"Oprosti, mama, ali morali smo, znaš..."

Sva su tri sina gospođe Weasley bila viša od nje, ali su se skutрили pod njenim bijesnim pogledom.

"Nikog u krevetu! Nikakve poruke! Auto nestao... mogli ste nastradati... izbezumila sam se od brige... na to niste uopće pomislili? ... Nikad, otkako znam za sebe... čekajte samo dok vam se otac vrati, ni Bill ni Charlie ni Percy nisu nam nikad zadavali ovakve brige,.. "

"Perfektni Percy!" promrsi Fred.

"NE BI TI ŠKODILO DA SE UGLEDAŠ NA PERCYJA!" prodere se gospođa Weasley i upre prstom u Fredova prsa. "Mogli ste stradati, mogli su vas vidjeti, otac je mogao zbog vas ostati bez posla... "

I tako se to otešlo unedogled. Gospođa Weasley promukla je od dernjave prije nego što se obratila Harryju, koji ustukne pred njom. "Drago mi je, Harry, dušo, što te vidim", reče mu. "Hodi sa mnom na doručak."

Okrene se i pođe natrag u kuću, a Harry nervozno pogleda Rona, koji mu klimne glavom u znak ohrabrenja, te krene za njom. Kuhinja je bila mala i poprilično pretrpana. U sredini je bio oribani drveni stol i stolci. Harry sjedne na rub stolca i pogleda oko sebe. Nikad još nije bio ni u jednoj čarobnjačkoj kući.

Sat na zidu sučelice njemu imao je samo jednu kazaljku i ni jedne brojke. Oko ruba bijahu ispisane poruke: "Vrijeme za čaj", "Vrijeme da se nahrane pilići" i "Kasniš!" Na okviru kamina bijahu naslagana po tri sloja knjiga na kojima su se mogli pročitati naslovi *Začaraj sam sebi sir*, *Čarolije u kuharstvu* i *Gozba u tren oka - čarobno!* A ako Harryja nisu varale oči, stari radioaparatus sudoper upravo je najavio početak emisije *Vještici sat s popularnom raspjevanom čarobnicom Celestinom Warbeck*.

Gospođa Weasley lupala je posuđem i pomalo nasumce spravljala doručak, a dok je ubacivala kobasice u tavu, strijeljala je pogledom sinove. Ovda-onda bi progundala nešto poput: "Nije mi jasno što ste uopće mislili" i; "Nikad ne bih rekla..."

"Tebi, dušo, ništa ne zamjeram", uvjerala je Harryja istresajući mu na tanjur osam-devet kobasičica. "Arthur i ja bili smo zabrinuti za tebe. Baš smo sinoć rekli da ćemo sami otići po tebe ako se do petka ne javiš Ronu. Ali, stvarno," upravo mu je na tanjur sasula još tri pržena jajeta, "letjeti zabranjenim autom preko pola zemlje... svatko vas je mogao vidjeti..."

Usput je kvrcnula štapićem po prljavom posuđu u sudoperu pa se ono počelo samo prati zveckajući u pozadini, "Ama, bilo je *oblačno*, mama!" dobaci joj Fred,

"A ti nemoj govoriti punim ustima!" odbrusi mu gospođa Weasley.

"Oni su njega, mama izglanjivali!" ubaci George.

"To isto vrijedi i za tebe!" opet će gospoda Weasley. Ipak je s nešto blažim izrazom lica počela Harryju rezati kruhi mazati ga maslacem.

U taj mah pažnju im privuče sitna, crvenokosa prilika u dugoj noćnoj košulji što se pojavila u kuhinji, potihom ciknula i istrčala iz kuhinje.

"To je Ginny", reče Ron prigušenim glasom Harryju. "Naša sestra. Cijelog ljeta govori samo o tebi."

"Aha, zatražit će od tebe, Harry, autogram", naceri se Fred, ali kad ulovi majčin pogled, prigne bez riječi glavu nad tanjur. Nitko više nije ni riječi rekao dok nisu bila ispražnjena sva četiri tanjura, što je neobično kratko potrajalo.

"Ja sam, bogme, umoran", zijevne Fred odlažući napokon nož i vilicu. "Mislim da ću ravno u krevet i..."

"Nećeš!" odbrusi mu gospoda Weasley. "Sam si si kriv što cijele noći nisi ni oka sklopio. Najprije ćeš mi razgnomiti vrt, ti su se gnomi opet razularili..."

"Ali, mama..."

"I vas ćete dvojica s njim", reče ona mjerkajući Rona i Freda prijekim okom. "A ti možeš gore, u krevet", nadoda obraćajući se Harryju. "Ti nisi tražio od njih da letite onim nesretnim autom!"

Ali Harry se bio posve razbudio pa brže reče:

"Ja bih radije pomagao Ronu jer nisam još nikad vidio kako se to razgnomljuje..."

"To je zbilja lijepo od tebe, dušo, ali to ti je dosadan posao", reče mu gospoda Weasley. "A sad da vidimo što Lockhart kaže na tu temu."

Pa izvadi tešku knjizurinu iz hrpe na okviru kamina. George prostenje;

"Mama, pa mi svi dobro znamo kako se razgnomljuje vrt."

Harry pogleda korice knjige koju je gospoda Weasley držala u rukama. Na njima je kitnjastim zlatnim slovima *pisalo Gilderoy Lockhart vam savjetuje kako da potamnanite štetočine u kućanstvu*. Na naslovnoj je stranici bila velika fotografija naočita čarobnjaka valovite plave kose i sjajnih plavih očiju, Kao i uvijek u čarobnjačkom svijetu, i ova se fotografija kretala – čarobnjak, za kojeg je Harry pretpostavljao da je Gilderoy Lockhart, neprestance im je svima vragolasto namigivao. Gospoda Weasley uzvratila mu osmijehom.

"Ah, zbilja je divan!" reče. "Taj se stvarno razumije u štetočine, izvrsna mu je ova knjiga..."

"Mama se pali na njega", reče Fred vrlo razgovijetnim šaptom. "Ne budi smiješan, Frede", odvrati gospoda Weasley i blago porumeni. "Dobro, ako mislite da ste pametniji od Lockharta, izvolite se prihvatiti posla, ali jao si ga vama ako u vrtu nađem i jednog jedinog gnoma kad dođem u inspekciju."

Zijevajući i gundajući, Weasleyjevi se odvuku van, a za njima pođe i Harry. Vrt je bio velik i, po Harryjevu mišljenju, upravo onakav kakav vrt treba biti. Dursleyjevima ne bi bio po volji - bilo je u njemu mnogo korova, a travu je trebalo pokositi - ali je uza sve zidove raslo čvornato drveće, u cvjetnim

gredicama bujalo je bilje kakvo Harry nikad nije vidio, a bijaše tu i velika zelena bara puna žaba.

"Znaš da i bezjaci imaju vrtne patuljke?" reče Harry Ronu dok su hodali po travnjaku.

"Aha, vidio sam i ja ono što oni smatraju patuljcima", potvrdi Ron i zabije glavu u grm božura. "Izgedaju baš kao mali Djedovi Božićnjaci s pecaljkama na ramenu..."

Grm božura se zatrese i iz njega dopre nekakvo batrganje, a Ron se uspravi i reče sumornim glasom:

"Eto, to ti je gnom."

"Pušti me! Pušti me!" procvili gnom.

Nije bio ni najmanje nalik na Djeda Božićnjaka. Bio je sitan i koža mu je izgledala kao uštavljena, i imao je veliku, kvrgavu i ćelavu glavu posve nalik na krumpir. Ron ga je držao u ispruženim rukama jer se gnom ritao rožnatim nogicama. Na kraju ga je uhvatio za gležnjeve i okrenuo naglavačke.

"A evo što se s njima mora učiniti", reče. Podigne gnoma uvis ("Pušti me! Pušti me!") i počne vitlati njime u velikim krugovima kao lasom. Kad na Harryjevu licu opazi zgranut izraz, Ron dometne: "Ništa ti ovo njega *ne boli*... samo moraš tako vitlati njime da mu se zavrti u glavi pa da više ne zna naći put do svoje rupe."

Tad ispusti iz ruku gnomove gležnjeve pa gnom odleti šest-sedam metara u zrak i tresne na njivu s druge strane živice,

"Bijedno!" dobaci Fred. "Kladio bih se da ću ja svojega baciti dalje od onog panja."

Harry se brzo navikao da ne žali gnome. Odlučio je da prvoga gnoma kojeg ulovi samo prebaci preko živice, ali je gnom naslutio njegovu slabost pa je zario svoje zubiće oštre kao britva u Harryjev prst tako da se Harry grdno namučio dok ga se nije otresao...

"Oho, Harry... taj ti je odletio najmanje dvadeset metara..." Uskoro su zrakom vrvjeli leteći gnomi.

"Vidiš da nisu osobito bistri", reče George grabeći po pet-šest gnoma u isti mah.

"Čim shvate da je počelo razgno mljivanje, sjate se da gledaju što se zbiva. A mogli su već dosad naučiti da im je bolje ostati tamo gdje jesu."

Uskoro je mnoštvo gnoma uvučenih sitnih ramena krenulo u povorci iz vrta.

"Vratit će se oni!" ustvrdi Ron dok su gledali kako se gnomi provlače kroz živicu na kraju vrta. "Njima je ovdje perfa... Tata je preblag prema njima, njemu su oni smiješni..."

Baš se tada zalupe ulazna vrata.

"Vratio se!" reče George. "Tata se vratio kući!" Svi pohitaju kroz vrt natrag u kuću.

Skinuvši naočale i sklopivši oči, gospodin Weasley svalio se na kuhinjski stolac. Bijaše to mršav, pročelav čovjek, ali mu je ono malo kose što mu je ostalo bilo

isto onako crveno kao i u sve njegove djece. Na sebi je imao dugačku zelenu pelerinu, prašnu i iznošenu.

"Kakva noć!" promrmlja i posegne za čajnikom dok su svi ostali sjedali oko njega, "Devet premetačina! Devet! I još me stari Mundungus Fletcher pokušao ureći kad sam mu okrenuo leđa..."

Potegnuvši dobar gutljaj čaja, uzdahne.

"A jesi li, tata, što otkrio?" nestrpljivo ga upita Fred.

"Ma samo nekoliko ključeva koji se smanjuju, i jedan zubati čajnik", zijevne gospodin Weasley. "Otkrili smo i neke prilično gadne stvari koje ne spadaju na moj odjel. Mortlake je priveden na saslušanje zbog nekih zbilja čudnovatih afričkih tvorova, ali to je, hvala Bogu, briga Povjerenstva za eksperimentalne čarolije..."

"A kome je uopće do toga da izrađuje ključeve koji se smanjuju?" upita ga George.

"Ma tek toliko da zezaju bezjake", uzdahne gospodin Weasley. "Prodaju im ključ koji se sve više smanjuje i na kraju nestane, pa ga ne mogu naći kad im zatreba... Dakako da je teško ikom dokazati krivnju, jer nijedan bezjak neće priznati da mu se ključevi smanjuju... radije će tvrditi da ih stalno gubi. Bog bio s njima! Oni će sve pod milim Bogom učiniti da poreknu postojanje magije, čak i kad im bude oči... ali ne biste vjerovali što naši neće sve začarati..."

"KAO, NA PRIMJER, AUTOMOBILE?"

Iznenada se u kuhinji pojavila gospoda Weasley držeći velik žarač u ruci kao mač. Gospodin Weasley iskolači oči. Zurio je u ženu s izrazom krivnje na licu.

"A-automobile, Molly, dušo?"

"Da, Arthure, automobile", potvrdi gospoda Weasley sijevajući očima. "Zamisli samo čarobnjaka koji kupi stari zahrđali auto i kaže ženi da ga želi samo rastaviti da vidi kako funkcionira, a *zapravo* ga začara da može njime *letjeti!*"

Gospodin Weasley zatrepće očima.

"Pa sad, dušo, valjda ćeš se složiti sa mnom da je taj postupak posve zakonit, iako bi, ovaj, možda bilo bolje da sam, ovaj, rekao ženi istinu... U zakonu, znaš, ima jedna rupa... dok god netko *ne namjerava letjeti* kolima, sama činjenica što auto *može* letjeti ne bi..."

"Arthure Weasley, kad si predlagao taj zakon, pobrinuo si se da bude u njemu i ta rupa!" vikne gospoda Weasley. "Samo zato da i dalje možeš prčkati po svojoj onoj bezjačkoj starudiji u svojoj šupi! I, toliko da znaš, Harry je jutros stigao tim istim autom kojim ti nisi kanio letjeti!"

"Harry?" tupo priupita gospodin Weasley. "Koji Harry?" Pogledavši oko sebe, opazi Harryja i skoči na noge.

"Bože dragi, pa je li to Harry Potter? Baš mi je drago upoznati te, Ron mi je mnogo pričao o tebi..."

"*Tvoji su sinovi noćas odletjeli tim autom do Harryjeve kuće i vratili se s njim!*" prodere se gospoda Weasley. "Što veliš na to, a?" "Stvarno?" ushićeno ih priupita

gospodin Weasley. "I je li bilo sve u redu? H-hoću reći", promuca pred iskrama što su frcale iz očiju gospode Weasley, "da to... da to, dečki, nipošto niste smjeli učiniti... nipošto, nipošto..."

"Ostavimo ih radije da to oni rasprave među sobom", promrmlja Ron Harryju dok se gospođa Weasley nadimala poput žabe rikače. "Hodi da ti pokažem svoju sobu."

Njih se dvojica iskradu iz kuhinje, prođu kroz uski hodnik i dođu do nakrivljenih stuba što su vodile u cik-cak liniji kroz kuću. Na trećem katu bijahu odškrinuta vrata. Harry je samo načas spazio sjajne smeđe oči uprte u njega prije nego što su se vrata zalupila.

"To ti je bila Ginny", reče mu Ron. "Nemaš pojma kako je čudno što je ovako stidljiva, inače ne zatvara usta..."

Popeli su se još dva kata više dok nisu stigli do vrata s kojih se ljuštila boja i na kojima je stajao mali natpis "Ronaldova soba". Harry stupi u sobu kosog stropa koji umalo ne dodirne glavom, pa zažmirka. Učini mu se da je ušao u peć - gotovo je sve u Ronovoj sobi bilo žarkonarančaste boje: pokrivač na krevetu, zidovi, pa čak i strop. Tada tek Harry shvati da je Ron gotovo svaki centimetar otrcanih tapeta pokrio posterima istih sedam vještica i čarobnjaka, koji su svi bili u sjajnim narančastim pelerinama, sjedili na metlama i odlučno mahali rukama.

"Je li to metlobojska ekipa za koju ti navijaš?" priupita ga Harry. "To su ti Topnici Chudleyja", odgovori Ron i pokaže mu na narančasti pokrivač na kojem bijahu izvezena golema slova T i C te topovska kugla u letu. "Trenutno zauzimaju deveto mjesto u ligi..."

Ronove školske zbirke čarobnih formula bijahu neuredno naslagane u kutu, uz hrpu stripova iz serije *Pustolovine Branka Blune*, blesavog bezjaka. Ronov je čarobni štapić ležao na akvariju punom žabljih jaja na prozorskoj dasci, uz njegova debelog, sivog štakora Šugonju, koji je drijemao na suncu.

Harry prekorači preko snopa igraćih karata koje se same miješaju i pogleda kroz majušni prozor. U polju, daleko dolje, ugleda četicu gnoma kako se jedan po jedan krišom vraćaju kroz Weasleyjevu živicu. Zatim se okrene i pogleda Rona, koji ga je promatrao gotovo nervozno, kao da očekuje njegov sud.

"Malo je skućeno", brže-bolje će Ron. "Nije kao ona tvoja soba kod bezjaka. Osim toga, ja sam točno ispod gula u potkrovnici koji vječito lupa po cijevima i stenje..."

Ali Harry se široko osmjehne i reče;

"Ovo je najljepša kuća u kojoj sam ikad bio."

Ronu porumene uši od zadovoljstva.

GLAVA ČETVRTA U KNJIŽARI "KRASOPIS I BUGAČICA"

Život u "Jazbini" bitno se razlikovao od života u Kalininu prilazu. Dursleyjevi su voljeli sve što je uredno i sređeno, a u kući je Weasleyjevih sve prštalo od neobičnog i neočekivanog. Harry se zgrnuo kad se prvi put pogledao u zrcalo iznad kamina u kuhinji a zrcalo mu doviknulo: "Daj si uguraj košulju u hlače, šlampavče jedan!" Gul je u potkrovnici urlao i bacao cijevi na pod kad god bi mu se učinilo da je u kući previše tiho, a male eksplozije u Fredovoj i Georgeovoj sobi smatrale su se nečim posve normalnim. Međutim, najneobičnije u Ronovoj kući nije Harryju bilo zrcalo koje govori ni gul koji diže buku, nego činjenica da ga svi u toj kući kanda vole.

Gospođa Weasley uzrujavala se zbog njegovih čarapa i nutkala ga da se po četiri puta posluži svakim jelom, Gospodinu Weasleyju bilo je drago kad bi Harry prije večere sjeo uz njega za stol, da ga može potanko ispitivati o životu kod bezjaka i zapitkivati ga kako kod njih funkcioniraju, recimo, utičnice i poštanska služba.

"Nevjerojatno!" rekao je kad mu je Harry objasnio kako se upotrebljava telefon. "Stvarno je *pravo čudo* kako se bezjaci snalaze bez magije!"

Jednog sunčanog jutra, otprilike tjedan dana nakon dolaska u "Jazbinu", Harry je primio pismo iz Hogwarta. Kad su on i Ron sišli na doručak, zatekli su gospodina i gospođu Weasley kako već sjede za stolom. Čim je ugledala Harryja, Ginny je nehotice srušila zdjelicu sa zobenom kašom na pod tako da je sve zazvonilo. Ginny je nekako bila sklona rušiti stvari oko sebe kad god bi se pojavio Harry. Sagnula se pod stol da podigne zdjelicu, a kad se opet uspravila, lice joj je žarilo kao sunce na zalasku. Praveći se da ništa od toga ne primjećuje, Harry je sjeo za stol i uzeo prepečenac koji mu je dodala gospođa Weasley.

"Pisma iz škole", reče gospodin Weasley pružajući Harryju i Ronu potpuno jednake omotnice od žućkastog pergamenta, na kojima adresa bijaše ispisana zelenom tintom. "Dumbledore već zna da si ti, Harry, ovdje... tom čovjeku ništa ne može promaknuti. A i za vas su dvojicu stigla pisma", nadoda kad su se u kuhinju došetal i Fred i George, još uvijek u pidžamama.

Nekoliko je minuta, dok su oni čitali pisma, vladala šutnja. U Harryjevu je pismu stajalo da se mora, kao i obično, ukrcati u vlak prvi rujna na kolodvoru King's Cross. Priložen je i popis novih knjiga koje će mu trebati u novoj školskoj godini.

Učenici drugog razreda trebat će ove knjige:

Miranda Goshawk: Zbirka čarobnih formula (2. stupanj)

Gilderoy Lockhart: Plesovi s vilom narikačom

Gilderoy Lockhart: Skitnje s gulovima

Gilderoy Lockhart: Na ferijama s vješticama

Gilderoy Lockhart: Na putu s trolovima

Gilderoy Lockhart: Landranje s vampirima

Gilderoy Lockhart: Potucanje s vukodlacima
Gilderoy Lockhart: Godinu dana kod jetija

Kad je pročitao svoj popis, Fred zaviri u Harryjev i reče:

"I ti moraš nabaviti sve Lockhartove knjige? Čini se da je naš novi profesor Obrane od mračnih sila obožavatelj Lockhartov... kladio bih se da je to neka vještica!"

Uto Fred ulovi majčin pogled i brže-bolje se prihvati marmelade. "Ovo neće biti jeftino", pripomene George i hitro pogleda roditelje. "Lockhartove su knjige jako skupe..."

"Ma snaći ćemo se već nekako", otpovrne gospođa Weasley, ali reklo bi se da je i ona zabrinuta. "Nadam se da ćemo mnogo toga za Ginny nabaviti rabljeno."

"Oho, i ti ćeš ove godine u Hogwarts?" priupita Harry Ginny. Ona klimne glavom, pocrveni sve do korijena riđe kose i uroni lakat u posudu s maslacem. Srećom, to nije nitko zapazio osim Harryja, jer je upravo tada ušao u kuhinju njihov stariji brat Percy, On je bio već odjeven, sa značkom prefekta pričvršćenom na pletenom puloveru s polo ovratnikom.

"Dobroj'tro svima", živahno će Percy. "Prekrasan dan!"

Sjedne na jedini slobodni stolac, ali gotovo istog časa skoči opet na noge i podigne sa stolca raščupanu sivu perušku - barem se Harryju učinilo da je to peruška, dok ne primijeti da ta stvar diše.

"Errole!" reče Ron i uzme od Percyja mlitavog sovca, a ispod krila mu izvadi pismo. "*Konačno* mi je donio odgovor od Hermione! Pisao sam joj da ćemo te pokušati oteti Dursleyjevima."

Odnese Errola do prečke za ptice pokraj stražnjih vrata, ali se Errol odmah opet sruši pa ga Ron stavi na dasku za sušenje posuđa i promrmlja: "Žalosno!" Zatim raspara kuvertu Hermionina pisma i pročita naglas:

Dragi Rone, i Harry ako je tamo,

Nadam se da je sve prošlo u redu i da je Harry dobro i da, Rone, nisi učinio ništa protuzakonito da ga izbaviš, jer bi onda i Harry imao neprimliko. Ozbiljno sam zabrinuta, pa ako je Harry dobro, molim te da mi to odmah javiš, ali možda bi bilo bolje da pošalješ pismo po drugoj sovi, jer se bojim da bi još jedan let mogao dokrajčiti ovog tvog sovca.

Ja, naravno, imam pune ruke posla oko škole ("Kako je to moguće?" zgrozi se Ron. "Pa sad su ferije!"), a u srijedu idemo u London kupiti nove knjige za mene. Kako bi bilo da se nađemo u Zakutnoj ulici?

Javi mi odmah što se događa, voli te Hermiona.

"E pa, ovo se dobro uklapa u naše planove, otići ćemo i mi u srijedu po sve potrebno za vas", reče gospođa Weasley pospremajući stvari sa stola. "Što ćete vi danas raditi?"

Harry, Ron, Fred i George spremali su se otići do malog ograđenog pašnjaka na brežuljku iza staje. Pašnjak je bio okružen drvećem tako da se nije vidio iz obližnjeg sela, a to je značilo da su ondje mogli trenirati metloboj, pod uvjetom da ne lete previsoko na metlama` Nisu smjeli igrati pravim metlobojskim loptama jer bi teško mogli objasniti što je posrijedi kad bi im lopte pobjegle i odletjele do sela. Umjesto toga, dobacivali su jedan drugom jabuke. Naizmjenice su jahali na Nimbusu 2000, kudikamo najboljoj od svih metli. Ronovu staru zvijezdu padalicu često bi i leptiri pretekli.

Nakon pet minuta penjali su se uz brežuljak, s metlama na ramenima. Pozvali su i Percyja da im se pridruži, ali im je on rekao da ima previše posla. Harry je vidio Percyja samo za stolom u kuhinji, jer je Percy neprestano boravio zatvoren u svojoj sobi.

"Da mi je znati što smjera", reče Fred mršteći se. "Potpuno se promijenio. Njegovi su ispitni rezultati stigli dan prije tebe. Dobio je dvanaest ČAS-ova, a jedva da im se obradovao!"

"Čarobnjački stupnjevi", objasni George kad opazi Harryjev začuđeni pogled. "I Bill ih je nekad imao dvanaest. Ako ne budemo dobro pazili, imat ćemo još jednog glavnog prefekta u porodici. Bojim se da ne bih mogao podnijeti tu sramotu."

Bill je bio najstariji brat Weasley. On i njegov nešto mlađi brat Charlie bili su već završili školu u Hogwartisu. Harry nije još bio sreo ni jednoga od njih, ali je znao da Charlie u Rumunjskoj proučava zmajeve, a da Bill u Egiptu radi u zastupstvu banke Gringotts.

"Ne znam kako će mama i tata podmiriti sve izdatke za naše školovanje ove godine", reče George nakon nekog vremena. "Pet kompleta Lockhartovih knjiga! A Ginny treba još i pelerinu i štapić i sve ostalo..."

Harry je šutio. Bilo mu je pomalo neugodno. U podzemnom trezoru u Gringottsu u Londonu bijaše pohranjeno čitavo malo bogatstvo koje su mu roditelji ostavili. Dakako da je on imao samo čarobnjačkih novaca. Galeoni, srpovi i knutovi nisu vrijedili u bezjačkim trgovinama. Nikad nije spomenuo pred Dursleyjevima svoj bankovni račun u Gringottsu; mislio je naime da njihovo zaziranje od svega vezanog za magiju ne bi vrijedilo i za veliku hrpu zlata.

U srijedu ih je gospoda Weasley sve rano probudila. Pošto je svatko na brzinu smazao po šest sendviča sa šunkom, obukli su ogrtače, a gospoda Weasley je skinula s okvira kamina u kuhinji lonac za cvijeće i zavirila u njega.

"Zalihe su nam, Arthure, na izmaku", uzdahne. "Morat ćemo ih danas popuniti... Ah, dobro, prvo gosti! Poslije tebe, Harry, dušo!"

I pruži Harryju lonac.

Harry ih je redom gledao kako ga motre.

"A š-što ću s tim?" promuća.

"Pa on još nikad nije putovao Letiprahom", iznenada će Ron. "Oprosti, Harry, zaboravio sam ti to reći."

"Nikad?" ponovi gospodin Weasley. "A kako si lani došao u Zakutnu ulicu da kupiš sve školske potrepštine?"

"Išao sam podzemnom željeznicom..."

"Stvarno?" radoznalo ga priupita gospodin Weasley. "Jesi li se vozio *eskalatorom*? Kako zapravo..."

"Nemoj sad, Arthure", reče mu gospoda Weasley. "Letiprahom se, dušo, putuje puno brže, ali, Bože moj, ako nisi nikad tako putovao..."

"Neće biti problema, mama", reče Fred. "Harry, gledaj najprije nas kako to radimo."

I on uzme prstovet sjajnog praška iz lonca za cvijeće, pride vatri i baci u nju prašak.

Vatra bukne, postane smaragdnozeleno i vine se uvis iznad Fredove glave, a Fred stupi u nju, vikne: "Zakutna ulica!" i iščezne. "Moraš te riječi, dušo, razgovijetno izgovoriti", reče gospoda Weasley Harryju dok je George turao ruku u lonac za cvijeće. "I pazi da izađeš na pravom ognjištu..."

"Na čemu?" nervozno je upita Harry dok je vatra hučala odnoseći sa sobom i Georgea.

"E pa, znaš, ima strašno puno čarobnjačkih vatri između kojih možeš birati, ali ako si jasno izgovorio ime odredišta..."

"Snaći će se on, Molly, ne brini!" reče joj gospodin Weasley i također posegne za praškom,

"Ali, srce, ako se izgubi, što ćemo reći njegovoj teti i tetku?"

"Njima to ne bi uopće bilo krivo", umirivaše je Harry. "Budite bez brige, Dudley bi mislio, kad bih ja zapeo u nekom dimnjaku, da je to nešto strašno smiješno."

"Pa, dobro... u redu... idi ti onda za Arthurom", reče gospoda Weasley. "Ali pazi, kad uđeš u vatru, reci točno kamo ideš..."

"I drži laktove uz tijelo", posavjetuje ga Ron.

"I zatvori oči", nadoda gospoda Weasley. "Čađa..."

"I nemoj se vrpaljiti", reče mu Ron, "jer bi još mogao ispasti iz pogrešnog kamina..."

"Ipak, nemoj paničariti, da ne izađeš prerano, pričekaj dok ne ugledaš Freda i Georgea."

Nastojeći sve to držati na umu, Harry uzme prstovet praška i pride vatri. Duboko udahne zrak, prospe prašak po vatri i zakorači. Učini mu se da ga je pomilovao topao povjetarac. Otvori usta i istog časa proguta malo toplog pepela. Zakašlje i reče:

"Z-zakut-na ulica."

Učini mu se kao da ga je usisala golema odvodna cijev. Imao je osjećaj da se vrlo brzo vrti... u ušima mu je zaglušno hujalo... nastojao je držati oči otvorene, ali mu se smučilo od kolopleta zelenih plamenova... nešto tvrdo udari ga u lakat pa pribije ruke uz tijelo... i dalje se vrtio i vrtio... tad mu se učini da ga netko ćuška hladnim rukama... škiljeći kroz naočale, opazi kao u magli niz kamina, a na ma-

hove iza njih i neke sobe... u želucu mu se bučkali sendviči sa šunkom... Ponovo zatvori oči i poželi da tomu dođe već jednom kraj, a onda... pade ničice na hladan kamen i osjeti da je razbio naočale.

Zavrti mu se u glavi kad se, onako izgreben i čađav, polako osovi na noge i prinese očima razbijene naočale. Bio je potpuno sam, ali nije imao pojma *gdje* je. Samo je znao da stoji ispred kamenog kamina u nekakvoj velikoj, oskudno osvjetljenoj čarobnjačkoj trgovini... ali ništa se od svih onih predmeta oko njega po svoj prilici neće nikad naći na popisu potrepština za školu u Hogwartsu. U obližnjoj staklenoj vitrini ležala je na jastučiću nečija usahla šaka, krvavi svežanj igraćih karata i stakleno oko što je piljilo u njega. Sa zidova su ga zlurado gledale opake maske, na tezgi je ležala zbirka ljudskih kostiju a sa stropa su visili nekakvi šiljasti instrumenti. Još je gore bilo to što mračna, uska ulica koju je vidio kroz prašni izlog nikako nije mogla biti Zakutna ulica.

Što prije izađe iz ove trgovine, to bolje! Još ga je bolio nos od pada na ognjište. Tiho pohita prema vratima, ali još prije nego što je prošao polovicu puta do njih, spazi s druge strane izloga dvije osobe, od kojih je jedna bila posljednja koju je želio vidjeti izgubljen, čađav i s razbijenim naočalama na nosu - Draco Malfoy. Harry se brže-bolje obazre oko sebe i opazi lijevo od sebe veliki crni ormar. Učas se uvuče u njega i pritvori vrata za sobom - ostavio je tek uski prorez kroz koji je mogao gledati. Nakon nekoliko sekunda zazvoni zvonce na vratima i u trgovinu uđe Malfoy.

Čovjek koji je ušao za njim mogao je biti samo njegov otac. Imao je isto onako blijedo, šiljasto lice i isto onakve hladne, sive oči. Gospodin Malfoy prođe kroz trgovinu dokono razgledajući izložene artikle i pozvoni zvoncem na tezgi prije nego što se okrene sinu i reče mu:

"Nemoj ništa dirati, Draco!"

Draco posegne za staklenim okom i reče: "Mislio sam da ćeš mi ipak kupiti neki dar."

"Rekao sam da ću ti kupiti trkaću metlu", odvrati mu otac bubnjajući prstima po tezgi.

"Što mi to vrijedi kad nisam u ekipi našeg doma?" reče Draco mrzovoljno i razdražljivo. "Harry Potter je lani dobio Nimbus 2000. I posebno odobrenje od Dumbledorea da smije nastupati za Gryffindore. A uopće nije tako dobar igrač, nego je to sve samo zato što je *slavan*... slavan po onom glupom ožiljku na čelu..."

Draco se sagne da promotri policu punu mrtvačkih glava.

".., svi misle kako je *darovit*, divan Potter s onim svojim *ožiljkom*, i s onom svojom *metlom*..."

"To si mi rekao već najmanje deset puta", reče mu gospodin Malfoy nastojeći pogledom smiriti sina. "A ja te opet podsjećam da ti nije... pametno... pokazivati da ne voliš Harryja Pottera kad ga većina naših smatra junakom koji je stao na kraj Gospodaru tame... Ah, gospodine Borgin!"

Za tezgom se pojavio pogrbljen čovjek koji je upravo sklanjao masnu kosu s lica. "Gospodine Malfoy, kako mi je drago što vas vidim!" reče gospodin Borgin isto onako uljevitim glasom kakva mu je bila i kosa. "Baš mi je milo... a tu je i mladi gospodin Malfoy... drago mi je. Čime vas mogu uslužiti? Moram vam pokazati nešto što je upravo danas stiglo, i to po vrlo povoljnoj cijeni..."

"Ja danas, gospodine Borgin, ne kupujem nego prodajem", odvrati gospodin Malfoy

"Prodajete?" Smiješak na licu gospodina Borgina malko izbljedi.

"Čuli ste, naravno, da Ministarstvo i dalje vrši premetačine", reče gospodin Malfoy i izvadi iz unutarnjeg džepa svitak pergamenta, pa ga izravna da ga gospodin Borgin može pročitati. "Ja vam imam kod kuće nekoliko... hm... stvari zbog kojih bih mogao imati neprilika kad bi mi došli ljudi iz Ministarstva..."

Gospodin Borgin natakne na nos cvikere i baci pogled na popis. "Ministarstvo se ipak ne bi valjda usudilo *vas* uznemiravati?" Gospodin Malfoy naškubi usne.

"Nisu još bili kod mene. Premda ime Malfoy još uvijek izaziva stanovit respekt, Ministarstvo sve češće zabada nos u stvari koje ga se ne tiču. Priča se o nekom novom zakonu za zaštitu bezjaka... sigurno je to opet maslo onog pjegavog glupana Arthura Weasleyja koji obožava bezjake..."

Harry oćuti kako u njemu zakipi gnjev.

"... a, kao što vidite, neki bi od ovih otrova mogli *izazvati dojam*..."

"Potpuno vas razumijem, gospodine", reče gospodin Borgin. "Da vidimo..."

"Ja bih *ovo* htio", presiječe ga u riječi Draco pokazujući na usahlu šaku na jastučiću.

"Ah, Ruku s onoga svijeta!" uzvikne gospodin Borgin pa ostavi popis gospodina Malfoya i pritrči Dracu. "Metneš li u nju svijeću, ona će samo vlasniku svijetliti. Najbolji prijatelj lopova i provalnika! Vaš sin, gospodine, ima dobar ukus."

"Ja se nadam, Borgin, da će moj sin biti nešto više od lopova i provalnika", hladno će gospodin Malfoy, a gospodin Borgin se brže ispravi:

"Nisam nikog htio uvrijediti, gospodine, vjerujte mi..." "Doduše, ako ne popravi školske ocjene," još će hladnije gospodin Malfoy, "možda mu na kraju neće ništa drugo ni preostati."

"Nisam ja tomu kriv", odbrusi mu Draco. "Svi profesori imaju svoje ljubimce, na primjer onu Hermionu Granger..."

"Ja sam mislio da ćeš se ti posramiti što je jedna djevojčica koja ne potječe čak ni iz čarobnjačke obitelji bila bolja od tebe na svim ispitima", okosi se gospodin Malfoy na sina.

"Aha!" izusti Harry upol glasa uživajući u tome što vidi Draca u isti mah posramljena i srdita.

"Sad vam je posvuda tako", reče gospodin Borgin svojim sladunjavim glasom.

"Čarobnjačka krv sve manje vrijedi..."

"Ali ne i za mene!" uzvikne gospodin Malfoy, kojem se naglo rašire duge nosnice,

"Ni za mene, gospodine!" priklopi gospodin Borgin i duboko se pokloni. "Ako je tako, onda se možemo vratiti na moj popis", otresito će gospodin Malfoy. "Meni se, Borgin, poprilično žuri, moram danas obaviti još jedan važan posao."

Počnu se cjenkati. Harry je nervozno gledao kako se Draco, razgledajući predmete izložene na prodaju, sve više približava njegovu skrovištu. Zastao je da promotri veliko klupko krvničkog konopca i da pročita, smijuljeći se, natpis uz prekrasnu ogrlicu od opala:

Pozor! Ne diraj! Ukleta stvar- koja je dosad došla gtave devetnaest bezjačkih vlasnika!

Draco se okrene na drugu stranu i spazi pred sobom ormar u kojem bijaše sakriven Harry. Priđe mu... i ispruži ruku da dohvati kvaku...

"Gotovo", reče gospodin Malfoy stojeći za tezgom. "Hodi amo, Draco!"

Kad se Draco okrene od njega, Harry otare rukavom oznojeno čelo.

"Do viđenja, gospodine Borgin, očekujem vas sutra na svom posjedu da preuzmete sve te stvari."

Čim su se vrata trgovine zatvorila za mušterijama, gospodinu Borginu spadne s lica ona preljubazna maska.

"Do viđenja, *gospodine* Malfoy, a ako je istina ono što se priča o vama, onda mi niste prodali ni polovicu svega onoga što skrivate na svom *posjedu*...

Mrmljajući još nešto za se, gospodin Borgin ode u stražnju prostoriju. Harry pričekava još jednu minutu da vidi neće li se vratiti, a onda se izvuče što je tiše mogao iz ormara, prode pokraj vitrina i izade iz trgovine.

Grčevito držeći rukom razbijene naočale na nosu, pogleda oko sebe. Našao se u prljavoj uličici koja je kanda bila puna dućana s potrepštinama za crnu magiju.

Učini mu se da je najveći upravo onaj iz kojeg je izašao, "Borgin & Burkes".

Preko puta je u izlogu bilo mnogo odvratnih smežuranih glava, a dva dućana dalje velik kavez u kojem su vrvjeli divovski crni pauci. Iz sjene jedne veže promatrala su Harryja dva otrcano odjevena čarobnjaka i potiho nešto razgovarala. Obuzet nelagodnom, Harry krene dalje pridržavajući na nosu naočale, očajnički se nadajući da će se izvući nekako iz ove neprilike.

Na jednom starom drvenom natpisu što je visio nad dućanom u kojem su se prodavale otrovne svijeće, pročita da se nalazi u Ulici Nokturno. To mu nije ništa pomoglo jer nikad nije čuo za tu ulicu. Pretpostavljao je da ustima prepunim pepela nije u vatri kod Weasleyjevih razgovijetno izgovorio ime ulice. Nastojeći ostati priseban, upita se što mu je činiti.

"Nisi valjda zalutao, dušo?" priupita ga netko na samo uho tako da poskoči od prepasti.

Pred njim je stajala vremešna vještica i držala pladanj s nečim dozlaboga sličnim ljudskim noktima. Podrugljivo ga je gledala obnaživši zube zelene poput mahovine. Harry ustukne pred njom.

"Nisam, nisam, hvala", odgovori joj. "Samo sam..." "HARRY! Kog vruga ti ovdje radiš?"

Harryju poskoči srce u grudima. A poskoči i vještica pa joj se hrpica noktiju prospe po nogama i ona prokune nešto, dok im je dugim koracima prilazila krupna prilika Hagrida, lovočuvara u Hogwartisu. Crne oči poput kukaca krijesile su mu se iznad velike čekinjaste brade.

"Hagride!" zakriješti Harry od olakšanja. "Zalutao sam... Letiprah..."

Hagrid zgrabi Harryja za šiju i odvuče ga od vještice izbjivši joj usput iz ruke pladanj. Njezina ih je vriska pratila za sve vrijeme dok su prolazili krivudavom uličicom, dok nisu stigli do jarkog sunca. Harry u daljini opazi poznatu palaču od snježnobijelog mramora - banku Gringotts. Hagrid ga je doveo ravno u Zakutnu ulicu.

"Kako to izgledaš!" osorno će Hagrid otresajući s njega čađu tako snažnim pokretima da ga malne sruši u kacu zmajevskog gnojiva ispred jedne ljekarne.

"Smucaš se po Ulici Nokturno, ne znam šta da ti kažem... ono ti je, Harry, sumnjiv kvart... ne bi volio da te ko tamo vidi..."

"To je i meni bilo jasno", ustvrdi Harry i izmakne se kad Hagrid htjede iznova otresti s njega čađu. "Rekao sam ti da sam zalutao... a što si ti tamo radio?"

"Ma tražio sam neko sredstvo protiv puževa koji žderu srž povrća", progunda Hagrid. "Žderu mi kupus u školskom povrtnjaku. A ti nisi valjda ovdje sam?"

"Stanujem kod Weasleyjevih, ali smo se putem razdvojili", objasini mu Harry, "Moram ih potražiti..."

I zajedno krenu dalje.

"A kako to da mi nikad nisi otpiso?" zapita Hagrid dok je Harry kaskao uza nj (on je morao napraviti tri koraka za svaki Hagridov korak u onim njegovim čizmetinama). Harry mu ispriповjedi sve o Dobbyju i Dursleyjevima.

"Ti prokleti bezjaci!" promrnda Hagrid. "Da sam to znao..."

"Harry! Harry! Ja sam ovdje gore!"

Harry digne pogled i opazi Hermionu Granger kako stoji na vrhu bijelih stuba pred Gringottsom. Ona strči niza stube do njih. Bujna smeđa kosa vijorila joj se na vjetru.

"Što ti je to s naočalama? Zdravo, Hagride... Oh, kako je divno vidjeti vas opet obojicu... Harry, ideš li u Gringotts?"

"Idem, čim nađem Weasleyjeve", odgovori joj Harry.

"Za to ti neće trebati puno vremena", naceri se Hagrid.

Harry i Hermiona pogledaju oko sebe. Prometnom ulicom trčali su prema njima Ron, Fred, George, Percy i gospodin Weasley.

"Harry!" zadihano će gospodin Weasley. "Mi smo se stalno nadali da si ti odletio samo jedan kamin dalje..." Obriše svoju sjajnu čelu. "Molly je sva izvan sebe... sad će i ona stići."

"A gdje si ti zapravo izašao?" upita ga Ron. "U Ulici Nokturno!" promumlja Hagrid.

"*Sjajno!*" uglas izuste Fred i George.

"Mi nikad nismo smjeli tamo ni zaviriti", zavidno će Ron.

"I bolje da niste!" progunđa Hagrid.

Na vidiku se pojavi gospođa Weasley trčeći kao bez duše.

U jednoj je ruci mahnito mahala torbicom, a drugom je čvrsto držala Ginny.

"O, Harry... o, zlato moje... sam Bog zna gdje si još mogao završiti..."

Predišući, izvadi iz torbice veliku četku za odjeću i uzme uklanjati njome čađu koju Hagrid nije uspio otresti. Gospodin Weasley dohvati Harryjeve naočale, kucne po njima čarobnim štapićem i vrati mu ih gotovo kao nove.

"E, sad moramo dalje!" reče Hagrid, komu je gospođa Weasley stiskala ruku ("Ulica Nokturno! Što bi bilo, Hagrid, da ga vi niste našli!"). "Do viđenja u Hogwartsu!"

I pođe dalje krupnim koracima, za glavu i ramena viši od svih prolaznika u toj prometnoj ulici.

"Zamislite koga sam vidio kod "Borgina i Burkesa", reče Harry Ronu i Hermioni dok su se penjali uza stube Gringotts. "Malfoya i njegova oca."

"Je li Lucius Malfoy što kupio?" oštro ga zapita gospodin Weasley koji je išao za njima.

"Nije, samo je prodavao."

"Znači da je zabrinut", reče gospodin Weasley s izrazom mračnog zadovoljstva na licu. "Uh, što bih volio zapapriti tom Luciusu Malfoyu..."

"Pazi što radiš, Arthure", oštro ga upozori gospođa Weasley dok ih je u banku uvodio goblin klanjajući im se. "Ta je familija opasna, pazi da se ne opečeš!"

"Ti dakle misliš da ja nisam dorastao Luciusu Malfoyu?" ogorčeno je upita gospodin Weasley, ali mu u tom trenu privuku pažnju Hermionini roditelji, koji su nervozno stajali uz pult što se protezao duž čitave velike mramorne dvorane. Čekali su da ih Hermiona upozna s njima.

"Pa, vi ste *bejjaci!*" oduševljeno će gospodin Weasley. "Morat ćemo u to ime nešto popiti. Što vam je to? Ah, vi ovdje mijenjate bezjački novac? Pogledaj, Molly!"

I on uzbuđeno pokaže na novčanice od deset funta u rukama gospodina Grangera.

"Vidimo se opet ovdje!" reče Ron Hermioni dok je jedan drugi goblin odvodio Weasleyjeve i Harryja u njihove podzemne trezore. Do trezora su stigli malim kolicima kojima je upravljao goblin i

koja su jurila po minijaturnim tračnicama kroz podzemne hodnike u banci. Harry je uživao u toj vrtoglavoj vožnji do Weasleyjeva sefa, ali kad je sef otvoren, bilo mu je grozno, još gore nego u Ulici Nokturno. U sefu je bila vrlo mala hrpa srebrnih srpova i samo jedan zlatni galeon. Gospođa je Weasley opipala sve zakutke u sefu prije nego što je strpala sav novac u svoju torbicu. A kad su došli do Harryjeva sefa, Harryja je obuzeo još neugodniji osjećaj. Dok je na brzinu tr-

pao šake novčića u kožnatu novčarku, nastojao je zakloniti vidik na svoje bogatstvo.

Kad su se vratili na mramorne vanjske stube, svi su se tu rastali.

Percy je promrmljao nešto neodređeno o tome kako mora nabaviti novo pero. Fred i George spazili su svog prijatelja iz Hogwarta Leeja Jordana. Gospođa Weasley i Ginny otišli su u dućan rabljenih pelerina. Gospodin Weasley navalio je da odvede Grangerove na piće u Šuplji kotlić.

"Za sat vremena vidimo se svi u "Krasopisu i bugaćici" gdje ćemo kupiti udžbenike", reče gospođa Weasley odlazeći sa Ginny dalje. "I da niste ni primirisali u Ulicu Nokturno!"

Harry, Ron i Hermiona odšetali su se dalje krivudavom ulicom popločenom oblim kamenjem. U novčarci u Harryjevu džepu veselo su zveckali zlatni, srebrni i brončani novčići koji su vapili da budu potrošeni, pa je on kupio tri velika sladoleda od jagoda i maslaca od kikirikija. Sad su zadovoljno sve troje lizali sladoled polagano prolazeći ulicom i razgledajući čarobne izloge. Ron je čeznutljivo gledao garnituru pelerina ekipe Topnika iz Chudleyja u izlozima trgovine "Kvalitetne metlobojske potrepštine" dok ih Hermiona nije odvukla u susjedni dućan da kupe tintu i pergament. U "Trgovini čarobnjačkih artikala za zabavu i razonodu" susreli su Freda, Georgea i Leeja Jordana, koji su se upravo opskrbljivali "bajoslovnim vatrometom dr. Filibustera s mokrim paljenjem, bez vatre". U majušnoj staretinarnici punoj slomljenih čarobnih štapića, rasklimanih mjedenih vaga i starih pelerina umrljanih čarobnim napicima, zatekli su Percyja duboko zadubljena u malu i strahovito dosadnu knjigu *Prefekti na putu do moći*. Ron naglas pročita s poledine knjige:

"Studija o prefektima u Hogwartsu i njihovim potonjim karijerama. Pa, to zvuči fantastično.."

"Briši!" obrecne se Percy na nj,

"Percy je, naravski, strašno ambiciozan, on je već sve unaprijed isplanirao... on kani danas-sutra postati ministar magije..." reče Ron Harryju i Hermioni ispod glasa kad su se rastali s Percyjem.

Nakon sat vremena zaputili su se do "Krasopisa i bugaćice". Ali nisu samo oni krenuli u tu knjižaru. Kad su joj se približili, ugledali su, na svoje veliko čudo, silnu gomilu što se gurala ispred ulaza ne bi li upala unutra. Razlog im je za to otkrio velik transparent razapet na prozorima prvog kata:

GILDEROY LOCKHART

potpisivat će ovdje svoju autobiografiju

MAGIČNI JA

danas između 12,30 i 16,30

"Ovdje ga dakle možemo vidjeti uživo!" zaciči Hermiona. "Ipak je on napisao gotovo sve knjige s našeg popisa!"

Gotovo se sva gomila sastojala od vještica - vršnjakinja gospođe Weasley. Na vratima je stajao čarobnjak iznurene vanjštine koji je govorio:

"Samo mirno, gospođe, molim vas... nemojte se gurati, vi tamo... pazite na ove knjige..."

Harry, Ron i Hermiona jedva se uguraju u knjižaru. Dugačak red zavijao je nadesno, prema stražnjoj prostoriji gdje je Gilderoy Lockhart potpisivao primjerke svojih knjiga. Svako od njih uzme po jedan primjerak knjige *Landranje s vampirima* pa se skupa odšuljaju do mjesta u redu gdje su stajali ostali Weasleyjevi s bračnim parom Granger.

"Ah, tu ste, hvala Bogu, i vi!" reče gospođa Weasley. Bila je nekako zadihana i gladila je kosu. "Uskoro ćemo ga vidjeti..."

Nakon nekog vremena ugledali su Gilderoya Lockharta kako sjedi za stolom okružen svojim velikim fotografijama na kojima namiguje ljudima. Snježnobijeli zubi su mu se caklili da je divota. Živi Lockhart bijaše u pelerini boje različka koja je savršeno pristajala njegovim očima. Čarobnjački šiljasti klobuk bečarski je nakrivio na kovrčavoj kosi.

Oko njega je obigravao nizak, srdit čovjek snimajući ga velikim crnim fotoaparatom koji je pri svakom zasljepljujućem bljesku ispuštao oblačiće purpurnog dima.

"Makni se ti tamo!" zareži na Rona i uzmakne korak-dva ne bi li dobio što bolji snimak. "Ja ovo snimam za *Dnevni prorok*."

"Vrlo važno", reče Ron trljajući stopalo na koje mu je stao fotograf.

Čuo ga je i Gilderoy Lockhart i digao pogled. Opazi Rona, a odmah zatim i Harryja. Zapilji se u njega, a onda skoči na noge i usklikne iz sveg glasa:

"Je li moguće da je to Harry Potter?"

Gomila se razdvoji uzbuđeno šapćući. Lockhart se zaleti prema Harryju, ščepa ga za nadlakticu i izvuče iz gomile. Publika zaplješće. Harryju su gorjeli obrazi dok mu je Lockhart stezao ruku pred fotografom, koji je bjesomučno škljocao aparatom i zakriljivao dimom Weasleyjeve.

"Samo se lijepo smijte, Harry!" procijedi Lockhart kroz svoje blistave zube. "Nas smo dvojica vrijedni da se pojavimo na naslovnoj stranici."

Kad je napokon ispustio Harryju ruku, Harry jedva da je još osjećao prste.

Htjede se opet priključiti Weasleyjevima, ali Lockhart mu ovije ruku oko ramena i čvrsto ga privije uza se.

"Dame i gospodo!" reče na sav glas i mahne rukom ne bi li utišao nazočne.

"Kakav izvanredni trenutak! Pravi trenutak da objavim nešto što već poodavno želim obznaniti. Kad je mladi Harry ušao u knjižaru "Krasopis i bugačica", on je htio samo kupiti moju autobiografiju... koju ću mu ja sad vrlo rado pokloniti."

Gomila iznova zaplješće, a Lockhart proslijedi i prodrma Harryja tako da mu naočale spuznu na vrh nosa. "Nije imao pojma da će uskoro dobiti nešto mnogo, mnogo više od *Magičnog mene*. On i njegovi suučenci dobit će zapravo živog magičnog mene. Da, dame i gospodo, velika mi je čast i zadovoljstvo što vam

mogu obznaniti da ću u rujnu mjesecu preuzeti mjesto predavača Obrane od mračnih sila u Školi vještičarenja i čarobnjaštva u Hogwartsu!"

Gomila je opet pljeskala i klicala dok je Gilderoy Lockhart svečano uručivao Harryju svoja sabrana djela. Posrćući pomalo pod teretom knjiga, Harry se ipak uspio nekako skloniti iz središta pozornosti u kut prostorije, gdje je stajala Ginny sa svojim novim kotličem.

"Uzmi ti ovo", promumlja joj Harry i istrese knjige u kotlič. "Ja ću sebi sam kupiti..."

"Kladio bih se, Potter, da ti je ovo godilo?" začuje Harry glas koji odmah prepozna. Uspravi se i nađe licem u lice s Dracom Malfoyem, koji se, kao i obično, posprdno smješкао. "*Slavni Harry Potter!*" produži Malfoy. "Ne može ni u knjižaru svratiti da ga ne snime za naslovnu stranicu novina!"

"Pusti ga na miru, nije on ništa od toga želio!" reče mu Ginny. Prvi put je progovorila pred Harryjem. I pogledala poprijeko Malfoya

"Oho, Potter, imaš već i *curu!*" pripomene Malfoy otegnutim glasom, Ginny je pocrvenjela kao rak dok su se Ron i Hermiona probijali do njih s naramcima Lockhartovih knjiga.

"Ah, to si ti!" reče Ron gledajući Malfoya kao nešto odvratno na svom potplatu.

"Kladio bih se da si iznenađen što vidiš ovdje Harryja, a?"

"Nisam time toliko iznenađen koliko što vidim tebe, Weasley, u jednoj trgovini", odbrusi mu Malfoy. "Tvoji će roditelji vjerojatno morati mjesec dana gladovati da sve to plate."

Ron pocrveni kao i Ginny. I on baci svoje knjige u kotlič i krene na Malfoya, ali ga Harry i Hermiona zgrabe odostraga za kaput.

"Rone!" uzvikne gospodin Weasley, koji se s Fredom i Georgeom probijao prema njima. "Što to radiš? Ovdje je prava ludnica, hajdemo van!"

"Gle, gle, gle... Arthur Weasley!"

Bijaše to gospodin Malfoy. Stajao je uz Draca i držao ruku na njegovu ramenu smješkajući se posprdno, baš kao i Draco.

"Luciuse!" reče gospodin Weasley i hladno mu klimne glavom.

"Čujem da u Ministarstvu imate pune ruke posla", nastavi gospodin Malfoy. "Sve te premetačine... Nadam se da vam plaćaju za prekovremeni rad?"

I posegne rukom u Ginnyn kotlič i izvadi između Lockhartovih sjajnih knjiga i jedan vrlo stari, raskupusani primjerak Priručnika preobrazbe za početnike.

"Vidi se da vas slabo plaćaju", zaključa. "Bože mili, kakva fajda od toga što kaljate čast čarobnjacima a da vas za to čak i ne plaćaju dobro."

Gospodin Weasley se zajapuri još jače od Rona i Ginny.

"Nas dvojica, Malfoye, imamo sasvim različite pojmove o tome što kalja čast čarobnjacima."

"Očito imate pravo", potvrdi gospodin Malfoy. Svijetle mu oči odlutaju do gospodina i gospođe Granger koji su ih zabrinuto gledali. "Imate zbilja lijepo

društvo, Weasley... a ja sam mislio da se vaša obitelj ne može još dublje srozati..."

Razlegne se zveket metala od Ginnyna kotlića što odleti u stranu. Gospodin Weasley nasrne na gospodina Malfoya i odgurne ga na policu s knjigama. Deseci teških zbirki čarobnih formula stropoštaju se ljudima na glave. Fred i George doviknu ocu: "Udesi ga, tata!" Gospođa Weasley je vrisnula: "Nemoj, Arthure, nemoj!" Gomila je naglo ustuknula i srušila još nekoliko polica s knjigama.

"Gospodo, molim vas... molim vas!" uzviče se pomoćnik, a onda glasnije od svih odjekne uzvik:

"Prestanite, gospodo, prestanite!..."

Kroz more knjiga probijao se prema njima Hagrid. U hipu je rastavio gospodina Weasleyja od gospodina Malfoya. Gospodin Weasley imao je rasječenu usnu, a gospodin Malfoy zadobio je udarac u oko *Enciklopedijom otrovnih gljiva*. Još je držao u ruci Ginnynu staru knjigu o preobrazbi, pa joj je gurne sijevajući očima od pakosti:

"Evo ti, mala... uzmi si tu svoju knjigu... to je najviše što ti otac može dati..."

Izvukavši se iz Hagridova stiska, on mahne glavom Dracu i izjuri s njim iz knjižare.

"Nisi se smio, Arthure, obazirati na njeg", reče mu Hagrid i gotovo ga osovi na noge popravljajući na njemu pelerinu. "Ta ti je familija pokvarena do srži, to je bar poznato. Nemoj rađe slušat Malfoye. Zla krv, pa to ti je. Ajmo sad odavle svi skupa..."

Pomoćnik kao da ih je htio zaustaviti, ali jedva da je bio Hagridu do pasa pa se kanda predomisli. Svi pohitaju ulicom. Grangerovi su se tresli od straha a gospođa je Weasley bila izbezumljena od bijesa.

"*Lijep primjer daješ djeci... tučeš se na javnom mjestu... što je samo pomislio Gilderoy Lockhart...*"

"On je bio zadovoljan", reče Fred. "Zar nisi čula što je rekao kad smo odlazili? Pitao je onog tipa iz *Dnevnog proroka* ne bi li mogao u izvještaj ubaciti i tučnjavu... rekao je da je sve to jako dobra reklama."

Ipak, svi su bili potišteni na putu do kamina u Šupljem kotliću, odakle će se Harry i Weasleyjevi s kupljenim stvarima otputiti u "Jazbinu" s pomoću Letipraha. Oprostili su se s Grangerovima, koji su iz krčme otišli u bezjačku ulicu s druge strane zida. Gospodin Weasley ih je htio još pitati kako je to na autobusnim postajama, ali se naglo predomisli kad opazi izraz na licu svoje supruge.

Harry je skinuo naočale i spremio ih na sigurno mjesto, u džep, prije nego što je uzeo malo Letipraha. Taj prašak nipošto nije bio njegovo najdraže prometalo.

GLAVA PETA NAPADAČKA VRBA

Svršetak ljetnih ferija došao je prebrzo za Harryjev ukus. Bio se radovao povratku u Hogwarts, ali mu je mjesec dana u "Jazbini" bilo najsretnije razdoblje u životu. Bilo mu je teško ne zavidjeti Ronu kad god bi se sjetio Dursleyjevih i dobrodošlice koja ga dogodne očekuje u Kalininu prilazu.

Posljednje je večeri gospođa Weasley čaranjem priredila izvrsnu večeru koja se sastojala od Harryjevih najdražih jela, sa slasnim pudingom preliveanim sirupom na kraju. Fred i George zaokružili su večer Filibusterovim vatrometom ispunivši kuhinju crvenim i modrim zvijezdama što su najmanje pola sata vrcale sa stropa po zidovima. Zatim je došlo vrijeme za posljednju šalicu vruće čokolade i spavanje.

Sutradan je ujutro trebalo podosta vremena da krenu. Ustali su u cik zore, ali im se nekako činilo da imaju još mnogo posla obaviti prije polaska. Gospođa Weasley trčkarala je zlovoljno okolo skupljajući čarape i pera. Poluodjeveni ukućani, s komadićima prepečenca u rukama, neprestance su se sudarali na stubama, a gospodin Weasley umalo da nije skrhao vrat kad se spotaknuo o zalutalo pile prolazeći kroz dvorište i noseći Ginnyn veliki kovčeg do automobila. Harryju nije bilo jasno kako će osmero ljudi sa šest velikih kovčega, dvije sove i jednim štakorom stati u malu Ford Angliju. Nije, naravno, računao na posebnu opremu gospodina Weasleyja.

"Ni riječi o tome Molly!" šapnuo je Harryju kad je otvorio prtljažnik i pokazao mu kako ga je čarolijom toliko proširio da su svi kovčezi lako stali u nj. Kad su se napokon svi potrpali u auto, gospođa Weasley zirnula je na stražnja sjedala na kojima su Harry, Ron, Fred, George i Percy svi komotno sjedili jedan uz drugoga, pa reče:

"Bezjaci ipak više znaju nego što smo mi skloni priznati, je li?" Ona i Ginny sjedile su na prednjem sjedalu koje se toliko izdužilo da je bilo nalik na klupu u parku. "Mislim, izvana ne bi čovjek rekao da tu unutra ima toliko mjesta, je li?" Gospodin Weasley upali motor i polako izveze auto iz dvorišta. Harry se osvrne da baci posljednji pogled na kuću. Tek što je pomislio kad će je opet vidjeti, morali su se vratiti jer je George bio zaboravio Filibusterovu kutiju potrepština za vatromet. Pet minuta kasnije opet su se naglo zaustavili u dvorištu da Fred otrči po svoju metlu. Bili su već nadomak autoputu kad Ginny uzvikne da je zaboravila svoj dnevnik. Kad se ponovo uspentrala u kola, poprilično su kasnili i svi su bili pomalo razdražljivi.

Gospodin Weasley pogleda na sat i obrati se supruzi. "Molly, dušo..."

"*Nemoj, Arthure!*"

"Ama, nitko nas neće vidjeti. Ovaj je mali gumb ovdje za nevidljivost i servomehanizam koji sam naknadno ugradio... tako da se možemo vinuti u zrak..."

a poslije ćemo letjeti iznad oblaka. Stići ćemo na određište za desetak minuta a da nitko neće ni znati..."

"Rekla sam ti, Arthure, *nemoj* to raditi upol bijela dana!"

Na kolodvor King's Cross stigli su u četvrt do 11. Gospodin Weasley pretrčao je cestu da doveze više kolica za njihove kovčege, pa svi skupa pohitaju na peron. Harry se lani bio vozio Hogwarts ekspresom: Najteže je bilo doći na peron broj devet i tri četvrt, nevidljiv za bezjačke oči. Trebalo je proći kroz debelu pregradu koja dijeli perone broj devet i deset. Nije to bilo bolno, ali je valjalo biti oprezan da nitko od bezjaka ne vidi kako putnici nestaju.

"Neka Percy ide prvi", reče gospoda Weasley nervozno gledajući na sat iznad sebe, prema kojem su imali još samo pet minuta da neopazice iščeznu iza pregrade.

Percy je žustro pošao i nestao. Za njim je otišao gospodin Weasley, a nakon njega Fred i George.

"Ja idem sa Ginny, a vas dvojica dođite odmah za nama", reče gospoda Weasley Harryju i Ronu, pa uhvati Ginny za ruku i krene s njom. Obje nestanu u tren oka.

"Hajdemo zajedno, imamo još samo minutu vremena", predloži Ron Harryju.

Harry provjeri je li Hedvigina krletka sigurno smještena na njegovu kovčegu, pa okrene kolica prema pregradi. Bio je potpuno siguran u sebe. Ovo nije bilo ni približno onako nezgodno kao putovanje s pomoću Letipraha. Obojica su se nisko sagnula nad svoja kolica i odlučno krenula prema pregradi povećavajući malo-pomalo brzinu. Na metar-dva od pregrade prešli su u trk i...

TRES! Oboja kolica udarila su u pregradu i odbila se od nje. Ronu je kovčeg tresnuo na tlo, Harry se opružio koliko je dug i širok, Hedvigina se krletka otkotrljala po sjajnom podu, a ona je ogorčeno zakriještala. Ljudi su se zabaljili u njih, a jedan se kondukter prodere: "Kog vraga to radite?"

"Kolica su mi izmakla kontroli", dahne Harry ustajući i hvatajući se za rebra. Ron trkne po Hedvigu, koja je digla takvu dreku da su mnogi naokolo počeli gundati protiv okrutnog postupanja sa životinjama.

"Kako to da nismo uspjeli proći?" prosikće Harry Ronu.

"Nemam pojma..." Ron se unezvijereno obazre. Promatralo ih je desetak znatiželjnika.

"Zakasnit ćemo na vlak", šapne. "Nije mi jasno zašto se prolaz zatvorio..."

Harry pogleda na veliki sat iznad sebe osjećajući mučninu u želucu. Još deset sekunda... devet...

Oprezno pogura kolica pred sobom dok ne dođe do same pregrade, a onda ih gurne svom snagom. Metal ne popusti.

Još tri sekunde...dvije...jedna...

"Otišao je!" zgranuto će Ron. "Vlak je krenuo. A što ako se mama i tata ne budu mogli vratiti do nas? Imaš li ti bezjačkog novca uza se?"

Harry se promuklo nasmije.

"Dursleyjevi mi već oko šest godina ne daju džeparac,"

Ron prisloni uho na hladnu pregradu.

"Ništa ne čujem", reče napetim glasom. "Što ćemo sad? Ne znam koliko će mami i tati trebati vremena da se vrate."

Pogledaju oko sebe. Ljudi su ih i dalje motrili, najviše zbog Hedvigina upornog kriještanja.

"Najbolje će biti da odemo do auta i tamo ih pričekamo", reče Harry. "Ovdje previše privlačimo paž..."

"Harry!" usklikne Ron užagrenih očiju. "Automobil!"

"Što je s njim?"

"Možemo odletjeti autom u Hogwarts!"

"Ali, ja sam mislio..."

"U gabuli smo, zar ne? I moramo stići u školu, zar ne? A čak se i maloljetni čarobnjaci smiju poslužiti magijom u iznimnim slučajevima, prema članu devetnaest ili tako nekako Dekreta o ograničenju šta ja znam čega..."

Harryjeva se panika pretvori iznenada u radosno uzbuđenje.

"A znaš li ti pilotirati autom?"

"Nema problema", odgovori Ron i okrene kolica prema izlazu. "Hajde, idemo, ako se požurimo, moći ćemo iz zraka pratiti Hogwarts ekspres."

I krenu s kolodvora kroz gomilu radoznalih bezjaka do pokrajnje ulice u kojoj je bila parkirana stara Ford Anglia.

Ron nekoliko puta kucne svojim čarobnim štapićem po prtljažniku i on se otvori. Ubace u njega svoje velike kovčege, stave Hedvigu na stražnje sjedalo i sjednu na prednja sjedala.

"Provjeri da li nas tko gleda!" reče Ron pa još jednom kucne štapićem i upali motor. Harry proviri kroz prozor - promet je tutnjao glavnom cestom pred njima, ali je njihova ulica bila pusta.

"Može", reče.

Ron pritisne srebrni gumbić na vozačkoj ploči. Automobil oko njih u tren oka nestane, a nestanu i oni. Harry je osjećao kako sjedalo pod njim vibrira, čuo je šum rada motora, ćutio svoje ruke na koljenima i naočale na nosu, ali po onome što je vidio, bio je još samo dva oka koja lebde nad zemljom u prljavoj ulici punoj parkiranih automobila.

"Idemo!" začuje zdesna Ronov glas.

Ulica i nečiste zgrade s obje strane otpadnu, izgube se iz vida dok se automobil penjao uvis. Za nekoliko sekunda čitav je London, zadimljen i svjetlucav, ostao ispod njih. Zatim začuju nekakav prasak i automobil, Harry i Ron ponovo se pojave.

"Uh, k vragu!" reče Ron pritišćući gumb za nevidljivost. "Pokvario se..."

Obojica uzmu lupkati po gumbu. Kola opet nestanu, a onda se iznenada pojave trepereći.

"Čvrsto se drži!" vikne Ron i pritisne papučicu za gas. Automobil sune ravno uvis, u niske runaste oblake, i sve oko njih postane mutno i maglovito.

"Što ćemo sad?" priupita ga Harry škiljeći u gustu masu oblaka što su nadirali sa svih strana.

"Moramo pronaći vlak da znamo u kojem smjeru treba letjeti", odgovori Ron.

"Daj se opet malo spusti... ali brže..."

Ponovo se spuste ispod oblaka gledajući pomno ispod sebe... "Vidim ga!" uzvikne Harry. "Eno ga tamo... pred nama!" Hogwarts ekspres vukao se pod njima poput skrletne zmije.

"Ide na sjever", reče Ron motreći kompas na vozačkoj ploči.

"Dobro je, morat ćemo samo svakih pola sata ili sat vremena provjeravati. Diži se!..."

I kola se ponovo vinu uvis u oblake. Nakon jedne minute bili su opet na žarkom suncu.

Bijaše to drukčiji svijet. Automobilski kotači klizili su po moru od pahuljastih oblaka, po beskrajnom plavetnilu pod zasljepljujućim, bijelim suncem.

"Sad moramo paziti još samo na avione", reče Ron.

Zgledaju se i prasnu u smijeh. Dugo im je trebalo da se prestanu smijati.

Reklo bi se da su utonuli u bajoslovan san. Harry pomisli da je ovo jedini pravi način putovanja - mimo vrtloga i tornjića od snježnobijelih oblaka, automobilom punim vrelog, jakog sunčanog svjetla, s debelim paketićem karamela u pretincu za rukavice, i s pomišlju kakva će biti zavidna lica Georgea i Freda kad se glatko i spektakularno spuste na široki travnjak ispred dvorca u Hogwartsu. Dok su i dalje letjeli na sjever, redovito su provjeravali kuda se kreće vlak. London je uskoro ostao daleko za njima, a zamijenila su ga uredna zelena polja, koja su opet ustupila mjesto prostranim purpurnim vrištinama, selima s malim crkvama nalik na igračke i velegradu u kojem su vrvjeli automobili poput šarenih mravaca. Međutim, nakon nekoliko sati leta za kojih se ništa nije dogodilo, Harry je morao priznati da ne uživa više kao prije. Poslije karamela su naglo ožednjeli, a nisu imali što piti. Obojica su svukla pulovere, ali se Harryju majica prilijepila za naslon sjedala a naočale mu neprestance padale na vrh oznojenog nosa. Nije više pratio fantastične forme oblaka i čeznutljivo se prisjećao vožnje vlakom na nekoliko milja ispod njih, u kojem je mogao od debeljuškaste vještice kupiti ledeni sok od bundeve. Zašto se nisu uspjeli probiti na peron broj devet i tri četvrt?

"Sad više nismo daleko od cilja, je li?" prokriješti Ron dok je sunce polako tonulo u sag od oblaka bojeći ga zagasitim rumenilom.

"Hoćemo li još jednom baciti pogled na vlak?"

Vlak se još kretao točno ispod njih zaobilazeći snijegom pokrivenu goru. Ispod baldahina od oblaka bilo je već prilično mračno. Ron pritisne nogom na papučicu za gas pa se ponovo vinu uvis, ali motor istodobno počne kašljucati. Harry i Ron razmijene nervozne poglede.

"Vjerojatno se jednostavno umorio", reče Ron. "Nikad još nije ovoliko daleko letio..."

Obojica su se pretvarala da ne čuju kako motor sve jače kašljuca dok je nebo bivalo sve tamnije. U tami oko njih procvjetale su zvijezde. Harry ponovo obuče pulover nastojeći ne gledati brisače na vjetrobranu kako se polako kreću kao da prosvjeduju.

"Nismo više daleko," reče Ron više kolima nego Harryju, "nismo više tako daleko" pa nervozno pogladi vozačku ploču.

Kad su se malo zatim opet spustili ispod oblaka, morali su napregnuti oči ne bi li u tami zapazili orijentir koji su dobro poznavali u tom kraju.

"*Eno ga!*" vikne Harry tako da Ron i Hedviga poskoče. "Ravno je pred nama!"

Na tamnom obzoru nazirali su se, visoko na stijeni više jezera, mnogobrojni tornjići i kule dvorca Hogwartsa.

Ali auto se počne tresti i gubiti brzinu.

"Ma, hajde, hajde!" umiljato izusti Ron i malko prodrma upravljač. "Hajde, samo što nismo stigli..."

Motor prostenje. Ispod poklopca se izviju tanki pramenovi pare. Dok su letjeli prema jezeru, Harry se grčevito držao za rubove sjedala.

Automobil se žestoko zanjiše. Zirnuvši kroz prozor, Harry primijeti glatku, crnu, staklastu površinu vode, oko kilometar i pol ispod njih. Ronu su pobijeljeli zglobovi na prstima kojima je držao volan. Automobil se opet zanjiše.

"Ma *daj!*" promrsi Ron.

Letjeli su nad samim jezerom... dvorac je bio ravno pred njima... Ron pritisne na papučicu za gas.

Motor počne glasno kašljati i štucati, a na kraju potpuno umukne. "Uh, uh", izusti Ron usred muka.

Auto se nagne naprijed. Sve su brže padali ravno prema debelom zidu oko dvorca.

"Ma *neeeee!*" prodere se Ron bjesomučno vrteći upravljač. Promašili su za dlaku tamni zid oko dvorca i napravili širok luk ponad tamnih staklenika, povrtnjaka i najposlije preko crne tratine, sve više gubeći visinu.

Ron je potpuno digao ruke od volana i izvadio iz stražnjeg džepa čarobni štapić.

"STANI! STANI!" prodere se mlateći štapićem po šoferskoj ploči i vjetrobranu, ali su i dalje padali i zemlja im se naglo približavala.

"PAZI NA ONO DRVO!" vikne Harry i posegne za upravljačem, ali je bilo već kasno...

TRES! Uz gromoglasan tresak sudare se metal i drvo. Pogodili su ravno u debelo stablo i srušili se na zemlju. Ispod zgnječenog poklopca motora suknila je para. Hedviga je prestravljeno kriještala. Na Harryjevoj glavi, na onom mjestu kojim je udario u vjetrobran, izbila je čvoruga velika kao lopta za golf. Desno od njega, Ron je tiho, očajnički stenjao.

"Kako ti je?" nest~pljivo ga upita Harry,

"Moj štapić!" izusti Ron drhtavim glasom, "Pogledaj ga!" Štapić gotovo da se prepolovio - vrh mu je mlitavo visio držeći se još samo na dva – tri mjesta.

Harry zausti da kaže kako vjeruje da će ga popraviti u školi, ali ne izusti ni riječi. Istog časa nešto udari u njegovu stranu kola poput bika u zaletu i odbaci ga na Rona, a isto tako snažan udarac pogodi i krov.

"Što je to?..."

Ron je zinuo i zagledao se kroz vjetrobran, a Harry se obazre oko sebe i vidje kako se grana debela kao udav obara na njih. Napadalo ih je drvo u koje su udarili. Deblo se malne presamitilo i svojim kvrgavim granama bubetalo po autu gdje god je stiglo.

"Ajoooj!" jaukne Ron kad mu jedna druga grana ulubi vrata. Vjetrobran je podrhtavao pod kišom udaraca grančica nalik na prste. Grana debela poput ovna za rušenje bedema bjesomučno je mlatila po krovu koji se sve više ulijegao...

"Bježi, bježi!" vikne Ron i nalegne se svom težinom na vrata, ali ga učas jedna druga grana odbaci snažnim aperkatom Harryju u krilo. "Gotovi smo!" procvili kad se krov sruši na njih, ali odjednom se pod u kolima zatrese - i motor se ponovo upali.

"*U rikverc!*" prodere se Harry i kola jurnu unatrag. Drvo ih je još pokušavalo dohvatiti. Čuli su korijene kako pucaju otimajući se iz zemlje i nastojeći ih zahvatiti dok su se oni izvlačili iz njihova domašaja.

"Jedva smo se izvukli", reče Ron. "Svaka ti čast, auto!"

Auto je, međutim, bio na izmaku snaga. Oboja se vrata bučno otvore i Harry osjeti kako mu se sjedalo naginje na stranu. U sljedećem trenutku već je ležao raskrečen na vlažnom tlu. Po glasnim, potmulim udarcima znao je da im automobil izbacuje prtljagu iz prtljažnika. Hedvigina krletka poleti kroz zrak i otvori se. Glasno i srdito kriješteći, sova se izvuče iz krletke i odleti prema dvorcu glavom bez obzira. Zatim se automobil, onako izudaran, izguben i obavijen parom, bučno izgubi u tami, ljutito sijevajući stražnjim svjetlima.

"Vrati se!" vikne Ron za njim vitlajući svojim slomljenim štapićem. "Ubit će me tata!"

Ali auto još po posljednji put uzdahne na ispušnu cijev i nestane.

"*Zamisli kakav smo peh imali!*" ojadeno reče Ron i sagne se da pokupi štakora Šugonju. "Od sveg drveća na koje smo mogli pasti, namjerili smo se baš na ovo koje nam je uzvratilo udarcima!"

I zirne preko ramena na prastaro drvo što je još opasno mlatilo granama oko sebe.

"Hajde," umorno će Harry, "idemo radije u školu..."

Nije to nipošto bio onakav slavodobitni dolazak kakav su bili zamišljali. Onako izudarani, promrzli i ukočeni, dohvatili su svoje kovčege i počeli ih vući sa sobom uz travnatu padinu prema velikim hrastovim vratima dvorca.

"Mislim da je banket već počeo", reče Ron, ispusti kovčeg pri dnu vanjskih stuba i tiho priđe jarko osvijetljenom prozoru da zaviri unutra. "Hej, Harry, dodi da vidiš... upravo razvrstavaju nove učenike!"

Harry pohita do njega pa se zajedno zagledaju u Veliku dvoranu. Nebrojene svijeće lebdjele su u zraku nad četiri dugačka, zaposjednuta stola na kojima su blistali zlatni tanjuri i pehari. Iznad njih su na začaranom stropu, koji je uvijek odražavao nebo, svjetlucale zvijezde.

Kroz šumu od šiljastih crnih, hogwatskih klobuka Harry je opazio dugi red uplašениh učenika prve godine kako stupaju u dvoranu. Među njima bijaše i Ginny, koju je bilo lako prepoznati po jarkocrvenoj, weasleyjevskoj kosi. Dotle je profesorica McGonagall, vještica s naočalama i kosom spletenom u punđu, stavljala znameniti hogwatski Razredbeni klobuk na stolac pred pridošlice. Svake je godine taj prastari klobuk, pokrpan, otrcan i prljav, razvrstavao nove učenike u četiri doma u Hogwatsu (Gryffindore, Hufflepuffe, Ravenclawe i Slytherine). Harry se još dobro sjećao kako je prije ravno godinu dana nabio taj klobuk na glavu i, skamenjen, čekao na njegovu odluku dok mu je klobuk šaptao nešto na uho. Nekoliko užasnih sekunda bojao se da će ga klobuk svrstati među Slytherine, u dom koji je iznjedrio više crnih magova i vještica nego ijedan drugi - ali je na kraju završio među Gryffindorima, zajedno s Ronom, Hermionom i ostalim Weasleyjevima. Prošle školske godine Harry i Ron pripomogli su Gryffindorima da osvoje Međudomsko prvenstvo pretekavši Slytherine prvi put u posljednjih sedam godina.

Mali dječak s kosom mišje boje prozvan je prvi da nataktne na glavu klobuk, Harryjev je pogled odlutao mimo njega do profesorskog stola gdje je sjedio ravnatelj Dumbledore i pratio razvrstavanje učenika. Njegova duga, srebrnkasta brada i naočale u obliku polumjeseca caklili su se pri svjetlu svijeća. Nekoliko stolica dalje Harry

ugleda Gilderoya Lockharta, u pelerini boje akvamarina. Na začelju je stola sjedio Hagrid, onako golem i kosmat, i pio u dugim gutljajima iz pehara.

"Čekaj malo..." promrmlja Harry Ronu. "Za profesorskim je stolom jedno mjesto prazno... Gdje je Snape?"

Severus Snape bio je profesor kojeg je Harry najmanje volio. Slučajno je i Snape njega najmanje volio. Okrutan, sarkastičan i omražen među učenicima osim onih iz njegove kuće (Slytherina), Snape im je predavao Čarobne napitke.

"Možda je bolestan?" izusti Ron pun nade.

"Možda je dao otkaz"; reče Harry, "jer opet *nije* zadovoljio kao predavač Obrane od mračnih sila?"

"Ili su mu možda *dali nogu*?" oduševljeno će Ron. "Ionako ga svi mrže..."

"Ili možda", reče netko ledenim glasom iza njih, "čeka da čuje zašto vas dvojica niste stigli školskim vlakom?"

Harry se naglo okrene. Pred njim je, u crnoj pelerini što je lepršala na povjetarcu, stajao Severus Snape. Bijaše to mršav čovjek žućkaste puti, kukasta nosa i masne crne kose što mu je padala na ramena. U torn se trenu srnješkao smiješkom koji je Harryju govorio da su on i Ron u grdnoj nevolji.

"Hodite za mnom", zapovjedi im Snape.

Ne usudivši se čak ni pogledati, Harry i Ron pođu za Snapeom iza stuba i uđu u golemo predvorje u kojern su gorjele baklje i odjekivali koraci. Iz Velike dvorane dopirao je ugodan miris jela, ali ih Snape nije poveo prema toplini i svjetlu nego niz uske kamene stuba što su vodile u nekadašnju tamnicu.

"Ulazite!" reče im otvarajući vrata negdje na pola puta hladnih stuba.

Stupili su u Snapeovu sobu drhtureći. Uz tamne zidove bijahu poredane police pune velikih staklenki, u kojima su plivala svakojaka odvratna bića, čija imena nisu Harryja u tom času ni najmanje zanimala. Kamin je bio mračan i pust. Snape zatvori vrata za sobom i okrene se da ih pogleda.

"Tako dakle!" reče im tihim glasom. "Vlak nije dovoljno dobar za slavnog Harryja Pottera i njegova vjernog pajdaša Weasleyja. Htjeli smo, dečki, stići ovamo u punom sjaju, je li?"

"Ne, gospodine, nego nismo mogli proći kroz pregradu na King's Crossu, koja je..."

"Tišina!" hladno će Snape. "A što ste učinili s onim autom?" Ron proguta slinu. Harry je prvi put stekao dojam da Snape umije čitati tuđe misli. Ali malo zatim, kad Snape razmota najnoviji broj *Večernjeg proroka*, shvati što je posrijedi.

"Vidjeli su vas!" prosiće Snape upozoravajući ih na glavni naslov: LETEĆA FORD ANGLIA UZBUNILA BEZJAKE. I uzme čitati: "Bezjaci u Londonu uvjereni su da su vidjeli stari automobil kako leti iznad tornja Glavne pošte... a oko podne u Norfolku, dok je vješala rublje, gospoda Hetty Baylis... gospodin Angus Fleet u Peeblesu dojavili su policiji...' Vidjelo vas je u svemu šest-sedam bezjaka. A čini mi se da vaš otac radi u Uredu za suzbijanje zloupotreba bezjačkih artefakata?" obrati se on Ronu smješkajući se još pakosnije. "Bože mili... rođeni sin..."

Harry se osjećao kao da ga je tog časa odalamila po trbuhu jedna od najvećih grana onog ludog drveta. Ako itko, otkrije da je gospodin Weasley začarao ta kola... na to nije bio ni pomislio... Snape produži:

"Pretražujući park, opazio sam da je znatna šteta nanesena jednoj vrlo vrijednoj napadačkoj vrbi..."

"Ta je vrba više štete nanijela nama nego mi njoj..." izlane Ron.

"Tišina!" obrecne se Snape ponovo na nj. "Vi niste, na žalost, iz mog doma pa nije na meni da odlučujem o vašem isključenju. Ali dovest ću ovamo ljude koji imaju, srećom, takve ovlasti. A vi me dotle ovdje čekajte!"

Harry i Ron se, blijedi, zgledaju. Harry više uopće nije bio gladan. Samo mu je bilo strašno zlo. Nastojao je ne gledati nešto veliko i sluzavo što je plutalo u zelenoj tekućini na polici iza Snapeova pisaćeg stola. Ako je Snape otišao po profesoricu McGonagall, predstojnicu doma Gryffindora, neće njih dvojica mnogo bolje proći. Ona je možda korektnija od Snapea, ali je krajnje stroga. Nakon desetak minuta vrati se doista Snape s profesoricom McGonagall. Harry je već u više navrata vidio profesoricu McGonagall srditu, ali je vjerojatno

zaboravio kako ona može stisnuti usne, ili je nikad nije vidio ovako srditu. Čim je ušla u sobu, podigla je svoj čarobni štapić. I Harry i Ron se lecnu, ali ona samo uperi štapić u prazno ognjište u kojem iznenada bukne vatra.

"Sjedite!" reče im pa obojica sjednu na stolice uz vatru. "Da čujem vaše objašnjenje!" produži zlokobno sijevajući naočalama.

Ron uzme opisivati događaje na kolodvoru, kako nisu mogli proći kroz pregradu...

"...i tako nismo imali, gospođo profesor, drugog izbora jer nismo stigli na vlak."

"A zašto nas niste po sovi o tome obavijestili? Čini mi se da vi imate sovu?"

hladno upita profesorica McGonagall Harryja.

Harry se zagleda u nju. Sad kad je ona to rekla, učini mu se da je upravo tako trebalo učiniti.

"Ja... ja nisam mislio..."

"To je očigledno", odbrusi mu profesorica McGonagall.

Netko pokuca na vrata i Snape, koji kao da nije mogao biti sretniji, otvori vrata.

Pred njima je stajao ravnatelj, profesor Dumbledore. Harry se sav ukoči.

Dumbledore je bio neobično ozbiljan. Pogledao ih je niz svoj kukasti nos i Harry odjednom poželi da ih obojicu još mlati ona napadačka vrba.

Zavlada dugotrajan muk. Tada Dumbledore prozbori: "Molim vas da nam objasnite zašto ste to učinili!"

Bilo bi im lakše da se izderao na njih. Harryju bijaše mrsko razočaranje u njegovu glasu. Nekako nije mogao, tko zna zašto, pogledati Dumbledorea u oči pa se zagleda u svoja koljena. Ispriповjedi mu sve, osim da je gospodin Weasley vlasnik začaranog automobila - prema njegovim riječima reklo bi se da su on i Ron slučajno našli leteći automobil parkiran pred kolodvorom. Znao je da je Dumbledore odmah dokučio istinu, ali ga profesor ništa ne zapita o autu. Kad je Harry dovršio priču, Dumbledore ih je i dalje motrio kroz naočale.

"Najbolje da odmah pođemo po svoje stvari?" reče Ron očajničkim glasom.

"O čemu vi to, Weasley, govorite?" obrecne se profesorica McGonagall na nj.

"Pa, zar nas nećete izbaciti iz škole?" priupita je Ron.

Harry brže pogleda Dumbledorea.

"Nećemo još danas, gospodine Weasley", reče Dumbledore. "Ali moram vas obojicu upozoriti da ste počinili vrlo ozbiljan prekršaj. Večeras ću obavijestiti o tome vaše obitelji. Isto vam tako moram reći da, ako učinite još jednom ovako nešto, neću imati drugog izbora nego da vas isključim..."

Snape je izgledao kao da je Božić u posljednji čas otkazan. Nakašlje se i progovori:

"Profesore Dumbledore, ovi su dječaci prekršili Dekret o ograničenju čaranja za malodobnike i nanijeli veliku štetu jednom starom i vrijednom drvetu... sigurno je da ovakvi prekršaji..."

"Na profesorici je McGonagall, Severuse, da odluči o kažnjavanju ovih dječaka", mirno će Dumbledore. "Oni su iz njezina doma i zato ona za njih snosi odgovornost." Zatim se obrati profesorici McGonagall: "Minerva, ja se moram vratiti na banket da priopćim učenicima još nekoliko obavijesti. Hodite sa mnom, Severuse! Na stolu je prekrasna torta s kremom od jaja koju bih htio kušati." Snape ošine otrovnim pogledom Harryja i Rona pa pođe iz svoje sobe za Dumbledoreom ostavljajući dječake nasamo s profesoricom McGonagall, koja je još obojicu motrila poput gnjevna orla.

"Vi, Weasley, otidite radije u bolničko krilo, još krvarite."

"Nije to ništa", reče Ron i na brzinu obriše rukavom ogrebotinu iznad oka.

"Gospođo profesor, htio sam prisustvovati razvrstavanju moje sestre..."

"Ceremonija razvrstavanja već je završena", priopći mu profesorica McGonagall.

"I vaša je sestra postala Gryffindorica."

"Ah, hvala Bogu!" pripomene Ron.

"A kad već govorimo o Gryffindorima..." oštro nastavi profesorica McGonagall, ali je Harry presiječe u riječi;

"Gospođo profesor, kad smo uzeli taj auto, školska godina još nije bila počela pa... pa Gryffindori ne bi zbog toga smjeli izgubiti bodove, nije li tako?" dovrši gledajući je tjeskobno.

Profesorica McGonagall probode ga pogledom, ali je Harry bio siguran da je malo nedostajalo da se ne nasmiješi. Kako bilo da bilo, usne joj nisu više bile onako stisnute.

"Neću ja oduzeti Gryffindorima nijedan bod", reče ona, a Harryju padne katxlen sa srca. "Ali, obojica ćete biti kainjeni!"

Ispalo je bolje nego što se Harry nadao, a što se tiče pisma koje će Dumbledore uputiti Dursleyjevima, to nije ništa značilo. Harry je vrlo dobro znao da će oni biti razočarani što ga napadačka vrba nije dotukla. Profesorica McGonagall ponovo podigne štapić i uperi ga u Snapeov pisaći stol. Na njemu se iznenada pojavi velik tanjur pun sendviča, dva srebrna pehara i vrč soka od bundeve s ledom.

"Ovdje ćete večerati, a onda ćete otići ravno u svoju spavaonicu", reče im. "I ja se još moram vratiti na banket."

Kad su se vrata za njom zatvorila, Ron dugo i tiho zazviždi. "Mislio sam već da smo propali", reče grabeći sendvič.

"I ja", potvrdi Harry uzimajući također sendvič.

"Ali zamisli kakav smo peh imali!" nastavi Ron punim ustima piletine i šunke.

"Fred i George letjeli su tim kolima najmanje pet-šest puta a da ih nikad nijedan bezjak nije vidio!" Progutavši zalogaj, ponovo zagriže u sendvič. "I *zašto* nismo uspjeli proći kroz onu pregradu?"

Harry slegne ramenima.

"Odsad ćemo morati dobro paziti što radimo", reče i dobrano potegne iz pehara.

"Šteta što nismo stigli na banket..."

"Ona nije htjela da se tamo pravimo važni", razborito će Ron. "Nije htjela da cijela škola pomisli koja je šminka doći u školu letećim automobilom."

Pošto su se najeli sendviča (tanjur se neprestano punio novima), ustali su i izašli iz sobe te se zaputili poznatim putem do Gryffindorske kule. U dvorcu je vladala tišina. Činilo se da je banket završio. Prošli su pokraj portreta koji su nešto šaputali, i pored škripavih oklopa, pa se popeli uz uske kamenite stube dok nisu napokon došli do hodnika u kojem bijaše skriven tajni ulaz u Gryffindorsku kulu, iza uljene slike vrlo debele žene u ružičastoj svilenoj haljini.

"Lozinka?" upita ih ona kad su došli do nje. "Ovaj..." promuća Harry.

Nisu znali lozinku u novoj školskoj godini jer se još nisu bili vidjeli s gryffindorskim prefektom, ali im gotovo istog časa pritekne netko u pomoć.

Začuli su kako netko hita za njima, a kad su se okrenuli, ugledali su Hermionu kako trči prema njima.

"*Tu ste dakle! A gdje ste dosad bili? Kakve se sve smiješne priče pričaju o vama... netko mi je rekao da ste izbačeni iz škole zato što ste se srušili u letećem autu.*"

"E pa, nismo izbačeni iz škole", ustvrđi Harry.

"Nećete mi valjda reći da ste stvarno doletjeli ovamo autom?" priupita ih Hermiona gotovo isto onako strogo kao i profesorica McGonagall.

"Poštedi nas predavanja", nestrpljivo će Ron, "i radije nam reci kako glasi nova lozinka."

"Resasta rajčica," nestrpljivo odgovori Hermiona, "ali nije u tome stvar..."

Naglo ušuti jer se portret debele dame skloni u stranu, pojavi se otvor u zidu i iznenada se razlegne gromoglasan pljesak. Reklo bi se da je čitav dom Gryffindora još budan i na okupu u okrugloj društvenoj prostoriji. Učenici su stajali na nakrivljenim stolovima i mekim naslonjačima i čekali na njih. Neki su od njih pružili ruke kroz rupu u zidu da ih povuku unutra ostavivši Hermionu da se sama pentra za njima.

"Sjajno!" vikne Lee Jordan. "Genijalno! Kakav dolazak! Zaletjeti se letećim autom u napadačku vrbu, o tome će se još godinama pričati!"

"Dobri ste", reče jedan iz petog razreda s kojim Harry nije nikad ni riječi progovorio. Netko ga je tapšao po leđima kao da je netom pobijedio u maratonu. Fred i George proguraju se do njih i zajedno ih upitaju:

"Zašto niste i nas pozvali da se tako vratimo, a?"

Ron je bio sav zajapuren i zbunjeno se smješkao, ali Harry opazi jedinu osobu koja kanda nije bila zadovoljna. Percy je stršio iznad glava nekih uzbuđenih učenika prvog razreda, i reklo bi se da se nastoji probiti do njih da im očita lekciju. Harry mune Rona pod rebra i mahne glavom prema Percyju. Ron umah shvati što je posrijedi. "Moramo gore... malo smo umorni", reče i obojica se počnu probijati prema vratima na drugoj strani sobe što su vodila do zavojitih stuba i njihovih spavaonica.

"Noć!" otpozdravi Harry Hermioni, koja ih je gledala prijekim okom baš kao i Percy. Iako su ih neprestance tapšali po leđima, uspjeli su se probiti do suprotne strane društvene prostorije i dočepati se tišine na stubištu. Pohitaju uza stube do sama vrha i napokon se dohvate vrata svoje stare spavaonice, na kojima je sad stajao natpis "Učenici druge godine". Uđu u poznatu okruglu sobu na pet kreveta s baldahinima i zastorima od crvena baršuna, i s visokim, uskim prozorima. Netko je već bio donio njihove velike kovčege i postavio ih uz krevete. Ron se naceri Harryju s izrazom krivnje na licu. "Znam da ne bih smio uživati u svemu ovome, ali..."

Vrata se spavaonice širom otvore i u sobu upadnu ostali članovi Gryffindora s druge godine, Seamus Finnigan, Dean Thomas i Neville Longbottom.

"*Nevjerojatna stvar!*" usklikne Seamus. "Svaka vam čast!" reče Dean.

"Fantastično!" priklopi Neville sa strahopoštovanjem u glasu.

Harry nije mogao da se i sam ne osmjehne.

GLAVA ŠESTA GILDEROY LOCKHART

Sutradan, međutim, Harry jedva da se ijedanput osmjehnuo. Kola su krenula nizbrdo od samog doručka u Velikoj dvorani. Četiri dugačka domska stola bijahu krcata zdjelama zobene kaše, pladnjevima punim dimljene haringe, brdima prepečenca i jela od jaja i slanine, a sve to pod začaranim stropom (danas mutnim, oblačnim i sivim). Harry i Ron sjeli su za gryffindorski stol uz Hermionu, koja je naslonila svoj otvoreni primjerak *Landranja s varnpirima* na vrč s mlijekom. U načinu na koji ih je pozdravila bilo je stanovite ukočenosti, po čemu je Harry zaključio da ona još uvijek ne odobrava način na koji su njih dvojica doputovala. S druge strane, Neville Longbottom veselo ih je pozdravio. Neville je bio dječak sklon nezgodama, okrugle glave i najslabijeg pamćenja od svih ljudi koje je Harry ikad upoznao.

"Pošta samo što nije stigla... mislim da će mi baka poslati nekoliko stvari koje sam zaboravio ponijeti."

Tek što je Harry uzeo jesti kašu, doista se iznad njih razlegne lepet krila i u dvoranu uleti stotinjak sova, koje počnu kružiti i bacati pisma i paketiće među raspričane učenike. Glomazna se pošiljka odbije od Nevilleove glave, a malo zatim padne u Hermionin vrč nešto veliko i sivo poprskavši ih sve mlijekom i perjem.

"*Errol!*" uzvikne fton i izvuče za noge smočenog sovca iz vrča. Errol se bez svijesti skljoka na stol, s nogama u zraku i s mokrom crvenom kuvertom u kljunu.

"O ne!..." uzdhne Ron.

"Dobro je, živ je", reče Hermiona i nježno pogladi vrškom prsta Errola.

"Ne radi se o tome...nego o *ovome*."

I Ron pokaže na crvenu kuvertu. *Harryju* se ta kuverta učinila sasvim običnom, ali Ron i Neville su je gledali kao da će svakog časa eksplodirati.

"Što se dogodilo?" upita ih Harry.

"Mama mi je... mama mi je poslala urlojav", odgovori Ron slabašnim glasom.

"Otvori ga, Rone", reče mu Neville bojažljivim šaptom. "Inače će biti još gore. I meni ga je baka jednom poslala pa ga nisam htio otvoriti i..." on proguta slinu, "bilo je jezivo."

Harry skrene pogled s njihovih skamenjenih lica na crvenu omotnicu.

"A što je to urlojav?" zapita.

Ali Ron je bio sav zaokupljen pismom koje se iz kutova počelo dimiti.

"Otvori ga!" nagovarao ga je Neville. "Sve će biti gotovo za dvije-tri minute."

Ron ispruži drhtavu ruku, izvuče kuvertu iz Errolova kljuna i raspara je. Neville je začepio prstima uši. Nakon djelića sekunde Harry shvati zašto je to učinio.

Načas pomisli da je omotnica doista eksplodirala, jer je zaglušna buka ispunila golemu dvoranu i stresla prašinu sa stropa.

"...UKRASTI AUTO, NE BIH SE ZAČUDILA DA SU TE IZBACILI IZ ŠKOLE, ČEKAJ SAMO DOK MENI NE PADNEŠ ŠAKA, NISI SE VALJDA M SJETIO KAKO SMO SE TVOJ OTAC I JA OSJECALI KAD SMO VIDJELI DA GA NEMA..."

Od vike gospođe Weasley, sto puta glasnije nego inače, zveckali su tanjuri i žlice na stolu i odbijala se zaglušna jeka od kamenih zidova. Sve su se glave u dvorani okrenule da vide tko je to dobio urlojav, a Ron je na svojoj stolici klonuo tako nisko da mu se vidjelo još samo grimizno čelo.

"... SINOĆ PISMO OD DUMBLEDOREA, POMISLILA SAM DA ĆE TI OTAC SVISNUTI OD SRAMOTE, MI TE NISMO OTHRANILI ZATO DA SE OVAKO PONAŠAŠ, I TI I HARRY MOGLI STE ZAGLAVITL.."

Harry se stalno pitao kad će se i njegovo ime spomenuti. Nastojao je svim silama držati se tako kao da ne čuje taj glas od kojeg mu pucaju bubnjići.

"... UŽASNA BRUKA, PROTIV OCA ĆE TI POVESTI ISTRAGU NA POSLU, A TI SI SVEMU KRIV, AKO NAPRAVIŠ JOŠ JEDNU, I NAJ-MANJU POGREŠKU, SMJESTA ĆEMO TE DOVESTI KUĆI!"

Nastala je grobna tišina. Crvena kuverta ispala je bila Ronu iz ruke, buknila, skvrčila se i pretvorila u pepeo. Harry i Ron sjedili su zgranuti, baš kao da ih je preplavio plimni val na obali. Nekoliko se učenika nasmije i malo-pomalo ponovo se razlegne žamor.

Herrniona zaklopi *Putovanja s vampirima* i s visoka pogleda Rona u tjemenu.

"E pa, ja zbilja ne znam, Rone, što si ti očekivao, rna, ti si..." "Nemoj mi samo reći da sam ovo i zaslužio", obrecne se Ron na nju.

Harry odgurne svoju kašu na stranu. Utroba mu je kipjela od osjećaja krivnje. Protiv gospodina Weasleyja povest će se istraga na poslu! Nakon svega onoga što su gospodin i gospođa Weasley ljetos učinili za njega...

Ali nije imao kad razmišljati o tome. Profesorica McGonagall prolazila je baš uz njihov stol i dijelila im raspored sati. Harry je uzeo od nje raspored i pročitao da najprije imaju blok-sat iz Travarstva zajedno s Hufflepuffima.

Harry, Ron i Hermiona izašli su zajedno iz dvorca, prošli kroz povrtnjak i zaputili se do staklenika u kojima se uzgajaju čarobne biljke. Od urlojava je bar nešto bilo korisno - činilo se da Hermiona misli kako su sad obojica dovoljno kažnjeni pa je opet bila prijazna s njima. Kad su se približili staklenicima, vidjeli su da ostali učenici već čekaju vani profesoricu Sprout. Tek što su im se Harry, Ron i Hermiona pridružili, profesorica se pojavi na travnjaku s Gilderoyem Lockhartom. Profesorica je nosila naramak zavoja, a Harryja je zapekla savjest kad je u daljini opazio napadačku vrbu kojoj je nekoliko grana bilo previjeno, Profesorica Sprout bijaše zdepasta mala vještica s pokrpanim klobukom na razbarušenoj kosi. Na odjeći joj je obično bila zaostala poprilična količina zemlje. Da joj teta Petunia vidi nokte, zacijelo bi pala u nesvijest. Međutim, Gilderoy Lockhart bio je besprijekorno odjeven, u širokoj pelerini tirkizne boje, a

zlačana mu se kosa prelijevala pod savršeno namještenim klobukom istovjetne tirkizne boje sa zlotnim porubom.

"O, zdravi mi i čili bili!" sav ozaren, pozdravi Lockhart okupljene učenike.

"Upravo sam profesorici Sprout pokazao kako treba vidati rane napadačkoj vrbi! Ali nemojte misliti da sam ja u travarstvu bolji od nje, nego sam samo slučajno na svojim putovanjima svijetom naišao na neke od tih egzotičnih biljaka..."

"Društvo, danas idemo u staklenik broj tri!" reče profesorica Sprout, koja nekako nije djelovala veselo kao obično, nego izrazito kiselo. Razlegne se znatiželjan žamor. Do tada su bili slušali predavanja samo u stakleniku broj jedan, a u stakleniku broj tri bilo je kudikamo zanimljivijih i opasnijih biljaka. Profesorica Sprout izvuče iza pojasa velik ključ i otključa vrata. Harry osjeti miris vlažne zemlje i gnojiva izmiješan s teškim miomirisom nekih orijaških cvjetova što su poput kišobrana visili sa stropa. Upravo se spremao poći za Ronom i Hermionom unutra kad Lockhart strelovito pruži ruku za njim.

"Harry! Htio sam načas porazgovarati s vama... profesorice Sprout, nemate ništa protiv da Potter zakasni dvije minute na vaše predavanje?"

Sudeći po namrgođenom izrazu lica profesorice Sprout, ona je imala nešto protiv toga, ali joj Lockhart dobaci: "Hvala lijepa!" i zatvori joj vrata pred nosom.

"Harry!" reče Lockhart i zavrti glavom sijevajući krupnim bijelim zubima na suncu. "Harry, Harry, Harry!"

Potpuno zatečen, Harry je šutio kao zaliven..

"Kad sam za ono čuo... dakako da sam ja svemu tomu kriv. Najradije bih bio sam sebe istukao."

Harry nije imao pojma o čemu on to govori. Zausti da mu to i kaže, ali Lockhart proslijedi:

"Ne sjećam se kad sam se tako zgranu. Doletjeti automobilom u Hogwarts! Dakako da mi je odmah bilo jasno zašto ste to učinili, Fenomenalno! Harry, Harry, *Harry!*"

Bilo je pravo čudo kako uspijeva pokazivati sve svoje zube čak i kad ne govori.

"Pobudio sam u vama sklonost publicitetu, je li?" nastavi Lockhart. "Stavio sam vam *bubu* u uho. Pojavili ste se sa mnom na naslovnoj stranici novina pa ste jedva čekali da ponovo izvedete tako nešto,"

"Ma... ne, znate, gospodine profesore..."

"Harry, Harry, Harry", ponovi Lockhart, pruži ruku i uhvati ga za rame. "*Ja vas potpuno razumijem*. Prirodno je što ste poželjeli još malo od toga čim ste to okusili... A ja ne mogu sebi oprostiti što sam vas na to naveo, jer vam je to moralo udariti u glavu... ali pazite, momče, ne smijete ipak *letjeti automobilom* da upadnete u oči. Spustite se na zemlju, čujete li me? Kad odrastete, imat ćete svega toga napretek. Da, da, znam ja što vi sad mislite! `Lako je njemu govoriti kad je on već svjetski poznati čarobnjak!` Ali, kad je meni bilo dvanaest godina, ja sam bio isto tako nitko i ništa kao i vi sada. Zapravo bi se čak moglo reći da sam bio još više nitko i ništa nego vi sada. Mislim, ipak su neki ljudi čuli za vas,

nije li tako? Sve one priče o sukobu s Onim čije se ime ne smije izgovoriti!" On zirne na munjoliki ožiljak na Harryjevu čelu. "Dobro, dobro, znam da to nije isto što i osvojiti pet puta za redom nagradu *Vještičjeg tjednika* za najčarobniji osmijeh, kao što sam je ja osvojio... ali je to vaše ipak nekakav *početak*, Harry, ipak je to nekakav *početak*..."

Srdačno mu namigne i ode krupnim koracima. Harry je još nekoliko sekunda stajao zgranut, a onda se tek sjeti da mora u staklenik, pa otvori vrata i uđe unutra. Profesorica Sprout stajala je usred staklenika za stolnom pločom na nogarima. Na stolu je ležalo dvadesetak pari raznobojnih naušnjaka. Kad je Harry sjeo sa svoje mjesto između Rona i Hermione, profesorica reče:

"Danas eemo presađivati mandragoru. Tko mi od vas može nabrojiti glavne osobine mandragore?"

Nitko se ne iznenadi kad Hermiona prva digne ruku uvis. "Mandragora ili bunovina jest moćno sredstvo za ponovnu preobrazbu", reče Hermiona običnim glasom, kao da čita iz udžbenika. "Upotrebljava se da se ljudi, preobraženi ili prokleti, vrate u svoje prvobitno stanje."

"Izvršno. Deset bodova za Gryffindore", pohvali je profesorica Sprout.

"Mandragora je bitan sastojak većine protuotrova. Ali ona je i opasna, Tko mi može reći zašto je opasna?"

Hermiona za dlaku promaši Harryjeve naočale kad ponovo naglo podigne ruku.

"Jauk je mandragore koban za svakoga tko ga čuje", opali ona kao iz topa.

"Točno. Još deset bodova za Gryffindore", opet će profesorica Sprout. "E, sad, ove mandragore koje ovdje imamo sve su još vrlo mlade."

I pokaže na niz dubokih posuda pa svi odreda pohitaju naprijed da bolje vide mandragore. Stotinjak malih bokorastih biljaka, purpurnozelenih, raslo je u pravilnim redovima. Harryju, koji nije imao pojma što je Hermiona mislila kad je govorila o "jauku" mandragore, činile su se te biljke sasvim običnim.

"A sad neka svatko uzme po jedan par naušnjaka!"

Svi su nastojali dograbiti par koji nije ružičast ni pahuljast pa je došlo do natezanja.

"Kad vam budem kazala da ih stavite na uši, pazite da vam *potpuno* pokriju uši", produži profesorica Sprout. "Kad ih opet budete smjeli slobodno skinuti, podići ću uvis oba palca. Dobro, a sad stavite naušnjake na uši!"

Harry nabije naušnjake na uši. Nije više ništa čuo. Profesorica Sprout natakne ružičaste i pahuljaste naušnjake na uši, zasuče rukave svoje pelerine, čvrsto dohvati jednu od onih bokorastih biljaka i snažno je povuče iz zemlje.

Harry glasno uzdahne od iznenađenja, ali ga nitko nije mogao čuti. Umjesto korijena biljke, na svjetlu dana pojavi se mala, blatna i neobično ružna beba, Lišće joj je raslo iz same glave, Djetešce je imalo svijetlozelenu, pjegavu kožu i jamačno se deralo iz petnih žila. Profesorica Sprout uzme ispod stola velik lonac za cvijeće i zarije u njega mandragoru. Zapravo je zakopa u tamni vlažni

kompost tako da se vidjelo još samo bokorasto lišće. Profesorica Sprout obriše ruke, podigne oba palca uvis i skine naušnjake s ušiju.

"Budući da su naše mandragore tek mladice, njihovi vas jauci ne bi ubili", mirno reče, baš kao da je tek zalila begoniju. "Ali mogle bi vas onesvijestiti na više sati, a kako sam uvjerena da nitko od vas ne želi propustiti prvi školski dan, pazite da vam naušnjaci budu na ušima dok god radite, Ja ću vas već upozoriti kad dođe vrijeme da se rastanemo. A sad po četvero vas na jednu posudu... lonaca imate ovdje napretek... kompost vam je tamo prijeko u vrećama... i pripazite na otrovnu tentakulu, ona grize.

Dok je to govorila, oštro je klepnula rukom bodljikavu, tamnocrvenu biljku tako da ova uvuče dugačke pipce kojima se polako prikradala njezinu ramenu.

Harryju, Ronu i Hermioni pridružio se za njihovom posudom rudlavi dječak Hufflepuff, kojeg je Harry poznao iz videnja, ali nikad nije s njim ni riječi progovorio.

"Justin Finch-Fletchley", veselo reče on rukujući se s Harryjem. "Naravno da znam tko si ti, slavni Harry Potter... a ti si Hermiona Granger... uvijek u svemu najbolja..." Hermiona je sva procvala kad je i njoj stisnuo ruku. "A ti si Ron Weasley. Nije li ono bio tvoj leteći auto?"

Ron se nije osmjehnuo. Očito je još bio pod dojmom urlojava. "Taj je Lockhart zbilja strašan, je li?" vedro nastavi Justin dok su punili lonce za cvijeće kornpostom od zmajevskog gnojiva. "Pravi junak! Jeste li pročitali njegove knjige? Ja bih bio umro od straha da me je vukodlak stjerao u telefonsku kabinu, ali je on ostao priseban i... cap... naprosto je *fantastičan*! Ja sam, znate, bio već na popisu za školu u Eatonu, ali nemate pojma kako mi je drago što sam ipak ovdje. Dakako da mi je majka bila malo razočarana, ali otkako sam je nagovorio da pročita sve Lockhartove knjige, mislim da je uvidjela koliko je korisno imati u obitelji školovanog čarobnjaka..."

Nakon toga nisu više imali prave prilike za razgovor. Opet su stavili na uši naušnjake i morali se usredotočiti na mandragore. Kad je profesorica Sprout ono radila, sve je izgledalo strašno jednostavno, ali nije bilo tako. Mandragore su nerado izlazile iz zemlje, a reklo bi se da se ne žele baš ni vraćati u zemlju. Otimale su se, batrgale i mahale svojim oštrim šačicama i škrgutale zubićima. Harryju je trebalo punih deset minuta da natjera neobično debelu mandragoru u lonac.

Na kraju školskog sata Harry je, kao i svi ostali, bio sav uznojen i zamazan, a i ruke su ga boljale. Trknuli su u dvorac da se na brzinu operu, a onda su Gryffindori pohitali na predavanje iz Preobrazbe.

Na satovima profesorice McGonagall nije nikad bilo lako, ali je toga dana bilo posebno teško. Reklo bi se da je Harryju sve ono što je prošle školske godine bio naučio ishtapjelo ljetos iz glave. Trebalo je da jednog kukca pretvori u puce, ali je najviše što je postigao bilo da je kukca gtdno izmučio dok je ovaj jurcao po klupi ne bi li umaknuo njegov čarobnom štapiću.

Ron je imao kudikamo teže probleme. On je svoj čarobni štapić bio zalijepio posuđenim čarobnim selotejpom, ali se činilo da se taj štapić ne može više popraviti. Neprestance je u nejednakim razmacima pucketao i sijevao, a kad god bi Ron pokušao pretvoriti kukca u puce, obavio bi ga gusti sivi dim što je zaudarao kao pokvarena jaja. Ron nije više znao što da radi, pa je nehotice laktom zgnječio kukca, tako da je morao zamoliti profesoricu da mu dade drugoga. Profesorica nije time bila ni najmanje zadovoljna.

Harry je odahnuo kad je začuo zvence za ručak. Osjećao je da mu je mozak kao iscijedena spužva. Svi su već bili izašli iz učionice osim njega i Rona, koji je bijesno mlatarao štapićem po stolu.

"Glupa... neupotrebljiva... stvar..."

"Piši kući da ti pošalju drugi", predloži mu Harry kad štapić izazove niz prasaka poput praskavice.

"Ma da, pa da dobijem još jedan urlojav!" reče Ron trpajući u torbu štapić koji je sad pištao. "*Sam si si kriv što ti se štapić slomio...*" Odu zajedno na ručak, gdje se Ronu ne popravi raspoloženje kad im Hermiona pokaže punu šaku savršenih puceta za kapute što ih je proizvela na satu Preobrazbe.

"Što imamo popodne na rasporedu?" zapita Harry da što prije promijeni razgovor.

"Obranu od mračnih sila", umah mu odgovori Hermiona.

Ron uzme od nje raspored sati i upita je:

"Zašto si zaokružila sva Lockhartova predavanja malim srcima?" Hermiona mu otme iz ruke svoj raspored sati i sva se zajapuri od bijesa. Kad su poručali, otišli su u dvorište. Bilo je oblačno. Hermiona je sjela na kamenu stepenicu i zadubila se ponovo u *Landranje s vampirima*. Harry i Ron su stajali i razgovarali nekoliko minuta o metloboju prije nego što Harry zapazi da ga netko pomno promatra.

Kada digne pogled, vidje da onaj mali dječak s kosom mišje boje kojeg je sinoć vidio kako natiče na glavu Razredbeni klobuk, zuri u njega kao da je zatravljen. Držao je u ruci nešto nalik na običan bezjački fotoaparat, a čim ga je Harry pogledao, pocrvenio je kao rak.

"Kako si, Harry? Ja sam... ja sam Calin Creevey", reče on bez daha i bojažljivo zakorači prema njemu. "I ja sam Griffindor. Što veliš... bi li imao što protiv... da te fotografiram?" nadoda podižući fotoaparat pun nade.

"Da me fotografiraš?" tupo ponovi Harry.

"Da imam dokaz da te poznajem", žustro će Colin Creevey pa mu se još više primakne. "Ja znam već sve o tebi. Svi su mi pričali o tebi. O tome kako si ostao živ kad te je Znaš-već-tko htio ubiti, i kako se onda on izgubio i sve ostalo, i kako još nosiš na čelu ožiljak nalik na munju", tu zadrži načas pogled na Harryjevoj granici rasta kose. "A jedan mi je dečko u mojoj spavaonici rekao da će mi se slika, ako razvijem film u pravoj otopini, *kretati*." Colin duboko uzdahne od uzbuđenja i nastavi: "Zar nije ovdje *sjajno*? Sve dok nisam primio pismo iz Hogwarta, nisam ni znao da je sve ono neobično što sam mogao učiniti

zapravo magija. Moj je tata mljekar, pa ni on nije to znao. I zato sad ovdje uvelike snimam i šaljem mu snimke. A bilo bi super kad bih imao i jednu tvoju sliku," molećivo pogleda Harryja, "možda bi je mogao snimiti tvoj prijatelj a da ja stojim uz tebe? I bi li mi je onda htio potpisati?"

"*Fotke s potpisom? Zar ti, Potter, zbilja dijeliš fotke s potpisom?*" Dvorištem se razlegao glasan i zajedljiv glas Draca Malfoya. Stao je točno iza Colina, a uz njega su stajali, kao i uvijek u Hogwartisu, njegovi krupni i opasni pajdaši Crabbe i Goyle.

"Stanite svi u red!" dovikne Malfoy okupljenim učenicima. "Harry Potter dijeli fotke s potpisom!"

"Nije istina", ljutito odvrati Harry stišćući pesti. "Jezik za zube, Malfoy!"

"Ma ti si mu samo jala!" propišti Colin, čiji je čitav trup bio otprilike debeo kao Crabbeov vrat.

"*Jala?*" ponovi Malfoy, koji više nije morao vikati jer ga je slušalo pola dvorišta. "Zbog čega? Ja ne želim imati gadan ožiljak na čelu, hvala lijepa A i nije baš neka fora kad ti netko razbije tikvu. "

Crabbe i Goyle su se glupo cerekali,

"Žderi radije puževe golaće" ljutito će Ron. Crabbe se prestane smijati i uzme prijeteći trljati zglobove na prstima nalik na puževe kućice,

"Pazi što radiš, Weasley!" podsmjehne mu se Malfoy, "Ne želiš valjda opet napraviti neku glupost pa da ti mamica dođe da te ispiše iz škole?" I doda oštrim, prodornim glasom; "*Ako napraviš još jednu, i najmanju pogrešku...*"

Na ove se riječi glasno nasmije obližnja skupinica Slytherina, učenika pete godine.

"I Weasley bi, Potter, htio fotku s potpisom", zasmijulji se Malfoy. "Ta bi mu fotka vrijedila više od čitave obiteljske kuće."

Ron munjevito izvuče svoj čarobni štapić zalijepljen selojtepom, ali Hermiona bučno zaklopi *Landranje s vampirima* i šapne:

"Gle tko dolazi!"

Prema njima je krupnim koracima grabio Gilderoy Lockhart, a za njim se vijorila pelerina tirkizne boje.

"Što je to? Što je to? Tko to ovdje dijeli fotografije s potpisom?" Harry zausti da mu odgovori, ali ga u tome spriječi sam Lockhart hvatajući ga za ramena i nastavljaajući gromoglasno i pretjerano ljubazno:

"Nisam morao ni pitati! Opet naš dragi Harry!"

Dok ga je Lockhart čvrsto privijao uza se, Harryju su gorjeli obrazi od poniženja. Usput primijeti kako se nacereni Malfoy povlači među ostale učenike.

"Pa dobro, onda, gospodine Creevey!" produži Lockhart smiješeći se Colinu.

"Dvostruki portret, mislim da ne može biti poštenije! Obadvojica ćemo vam se na njemu potpisati."

Pošto je nešto prtljao oko fotoaparata, Colin ih napokon snimi baš u trenutku kad za njima zazvoni zvonce i najavi početak popodnevnih predavanja.

"A sad se svi lijepo razidite!" dovikne Lockhart učenicima, pa pohita opet u dvorac s Harryjem privijenim svejednako uza se. Harry požali što ne zna neku dobru čaroliju da nestane.

"Pametnome je, Harry; i jedna riječ dosta", očinski mu reče Lockhart dok su ulazili u zgradu na pokrajnja vrata. "Ja sam vam sad tamo, kad ste bili s mladim Creeveyjem, priskočio u pomoć... budući da je i mene fotografirao s vama, vaše kolege neće pomisliti da se previše gurate u prvi plan..."

Ne obazirući se na Harryjevo mucanje, Lockhart ga povede hodnikom pokraj znatizetjnih učenika pa uza stube.

"Htio sam vam samo reći da u ovoj fazi vaše karijere nije baš pametno dijeliti svoje fotografije s potpisima... tu ste Harry, da vam pravo kažem, ipak malko pretjerali. Vjerojatno će još doći vrijeme kad ćete morati, kao i ja, uvijek imati uza se, Kuda god krenuli, svežanj svojih fotografija, ali..." zasmijulji se od užitka, "mislim da ipak niste još dotle dogurali."

Kad su došli do Lockhartove predavaonice, on napokon pusti Harryja. Harry popravi na sebi pelerinu i potraži mjesto u samom dnu učionice, gdje se potrudi naslagati svih sedam Lockhartovih knjiga preda se da ne mora gledati original. Ostali učenici dođu za njim, a Ron i Hermiona sjednu do Harryja.

"Sad bi na svojoj faci mogao ispržiti jaja", reče mu Ron. "Moli samo Boga da se Creevey ne upozna sa Ginny, jer bi njih dvoje mogli još osnovati Klub obožavatelja Harryja Pottera."

"Daj šuti!" odbrusi mu Harry. Najmanje što je želio bilo je da Lockhart čuje riječi "Klub obožavatelja Harryja Pottera".

Kad su svi posjedali, Lockhart se glasno nakašlje pa zavlada tišina. Nagnuvši se naprijed, posegne za knjigom *Na putu s trolovima* s klupe Nevillea Longbottoma i podigne je uvis da im pokaže svoju sliku na kojoj im svima namiguje.

"Ja," reče upirući prstom u sliku i isto onako namigne, "Gilderoy Lockhart, nositelj Merlinova velereda trećeg razreda s lentom, počasni član Saveza za obranu od mračnih sila i peterostruki osvajač Nagrade *Vještičjeg tjednika* za najčarobniji osmijeh... ali sve to nije vrijedno spomena. Uostalom, nisam se ja izbavio vile narikače u Bandonu *osmijehom!*"

Pričekao je da se učenici na tom mjestu nasmiju, ali ih se samo nekoličina ovlaš osmjehne.

"Vidim da ste svi kupili komplet mojih knjiga... to je dobro. Mislim da bismo mogli ovaj sat započeti jednim malim kvizom. Ne bojte se, neće biti ništa teško... tek toliko da provjerimo kohko ste ih pomno čitali, i koliko ste toga upamtili..."

Pošto je podijelio pitanja, vrati se na svoje mjesto i reče:

"Imate trideset minuta vremena. Počnite... *sada!*" Harry pogleda u pitanja i pročita:

1. Koja je najdraža boja Gilderoya Lockharta?
2. Koja je tajna želja Gilderoya Lockharta?

3. Koji je, po vašem mišljenju, najveći pothvat Gilderoya Lockharta do sada?

I tako su se pitanja nizala na više od tri stranice, sve do posljednjega:

54. Kad je rođendan Gilderoya Lockharta, i koji bi dar bio za njega idealan?

Nakon pola sata Lockhart pokupi odgovore na svoja pitanja i prelista ih pred učenicima.

"Tja, tja... gotovo nitko od vas nije upamtio da je moja najdraža boja ljubičasta. A to sam ipak spomenuo u svojoj knjizi *Godinu dana kod jetija*. I neki bi od vas morali pomnije pročitati *Vikend s vukodlakom*... jer ja tamo, u dvanaestom poglavlju, izričito spominjem da bi mi idealan rođendanski dar bio harmonija između svih čarobnjačkih i nečarobnjačkih naroda... iako ne bih odbio ni veliku bocu Ogdenova Starog vatrenog viskija!"

I još im jednom obješenjački namigne. Ron je piljio u Lockharta s izrazom nevjerice na licu. Seamus Finnigan i Dean Thomas, koji su sjedili pred njima, tresli su se od nijema smijeha. Hermiona je pak slušala Lockharta pozorno i ushićeno, a kad je on spomenuo njeno ime, lecnula se...

"... ipak, gospođica Hermiona Granger zna da je moja tajna želja da oslobodim svijet svekolikog zla i da ponudim tržištu svoju lepezu napitaka za njegu kose... bravo! Zapravo..." letimice pregleda njene odgovore, "čista petica! Gdje je gospođica Hermiona Granger?"

Hermiona podigne uvis drhtavu ruku.

"Izvršno!" reče joj Lockhart, sav ozaren. "Doista izvršno! Deset bodova za Gryffindore! A sad da prijedemo na posao..."

Sagne se pod katedru i podigne na nju velik kavez pokriven platnom.

"A sad dobro pazite! Moja je zadaća da vas oboružam za borbu protiv najpodlijih bića koje poznaje čarobnjački svijet! Možda ćete se sad ovdje suočiti sa svojim najgorim strepnjama. Samo znajte da vas nikakvo zlo ne može snaći dok sam ja s vama, A od vas tražim samo da ostanete mirni,"

Harry se i nehotice nagne na stranu ne bi li uz brdo naslaganih knjiga bolje vidio kavez. Lockhart stavi ruku na platno. Dean i Seamus prestali su se smijati. Neville se skutrio na stolici u prvom redu.

"I moram vas zamoliti da ne vrištite", tiho će Lockhart. "Vrištanjem biste ih mogli razdražiti."

Svi su učenici gledali suzdržana daha kako Lockhart naglo skida platno s kaveza. "Da", nastavi on dramatičnim glasom. "*Ovo su vam netom ulovljeni vilovnici iz Cornwalla.*"

Seamus Finnigan nije se mogao svladati. Prasnuo je u smijeh koji čak ni Lockhart nije mogao pobrkati s krikom užasa.

"Da?" osmjehne se on Seamusu.

"Pa, oni nisu... nisu baš jako... *opasni*, zar ne?" protisne Seamus gušeći se od pritajena smijeha.

"Nemojte biti previše sigurni u to!" reče mu Lockhart i zlovoljno priprijeti prstom. "Znaju vam oni biti vraški podmukle male beštije!" Vilovnici su bili jarkoplave boje, dvadesetak centimetara visoki, šiljastih glava i tako prodornih glasova da bi se moglo pomisliti da to žvrgolji jato papigica. Čim je Lockhart skinuo platno s kaveza, počnu svi odjednom klepetati i skakutati, drmati šipkama kaveza i bekeljiti se najbližim učenicima.

"Pa, dobro", glasno će Lockhart. "Da vidimo kako ćete vi s njima izaći na kraj." I otvori kavez.

Nastane pravi pakao. Vilovnici se rasprše kao rakete na sve strane. Dvojica od njih zgrabe Nevillea za uši i podignu ga u zrak. Nekoliko ih se zaleti u prozor i razbiju ga tako da se staklo prospe po zadnjem

Redu. Ostali počnu uništavati učionicu temeljitije nego pomahnitali nilski konj. Dohvatili su tintarnice i poprskali učenike tintom, rastrgali knjige i papire, poskidali slike sa zidova, istresli košaru za smeće, dograbili torbe i knjige i pobacali ih kroz razbijeni prozor. U roku od nekoliko minuta pola se učenika sklonilo pod klupe, a Neville je visio s lusteru,

"Hajte sad, hajte sad, opkolite ih! Pohvatajte ih! To su vam samo vilovnici..." dovikne im Lockhart.

Pa zasuče rukave, zavitla čarobnim štapićem i zaurla: "*Peskipiksi Pesternomi!*" Ali ništa se ne dogodi. Jedan od vilovnika otme Lockhartu štapić i baci ga kroz prozor, Lockhart proguta slinu i skloni se pod katedru. Malo je nedostajalo da se na njega ne sruši Neville koji se strahopoštao skupa sa lusterom. Kad zazvoni zvonce, svi navale na izlaz. U zatišju koje je nastalo, Lockhart se osovi na noge, opazi Harryja, Rona i Hermionu, koji su već bili kod vrata, pa im dobaci:

"Molim vas da sve preostale vilovnike pohvatate i strpate u kavez!"

Pa prođe mimo njih i brzo zatvori vrata za sobom.

"Ovo je zbilja *nevjerojatno!*" vikne Ron kad ga jedan od preostalih vilovnika ugrize za uho.

"On samo želi da steknemo stanovito praktično iskustvo", reče Hermiona. Usput je jednom vještom čarolijom smrzavanja paralizirala dva vilovnika u isti mah i strpala ih u kavez.

"*Praktično iskustvo?*" ponovi Harry pokušavajući uloviti vilovnika koji mu je plešući umaknuo i isplazio mu jezik. "Hermiona, pa on nije imao pojma što treba raditi!"

"Koješta", odbrusi Hermiona. "Pa, čitao si mu knjige... znaš kakve je sve fantastične stvari izveo..."

"*Navodno* ih je izveo", promrsi Ron.

GLAVA SEDMA MUTNJACI I ČUDNI GLASOVI

U idućih je nekoliko dana Harry dobar dio vremena utrošio na izbjegavanje Gilderoya Lockharta kad god bi ga spazio u hodniku. Ali teže mu je bilo izbjeći Colina Creeveyja, koji je očito znao napamet Harryjev raspored sati. Činilo se da je Colin najsretniji kad bi po šest-sedam puta na dan priupitao: "Kako si, Harry?" a Harry mu uzvratilo "Zdravo, Coline", ma koliko se doimao iznerviran u tom času. Hedviga se još ljutila na Harryja zbog onog nesretnog leta automobilom, a Ronov je štapić još bio neispravan. U petak ujutro štapić je nadmašio sama sebe time što je na predavanju iz Čarolija izletio Ronu iz ruke i pogodio malog, starog profesora Flitwicka ravno među oči ostavivši za sobom veliku zelenu kvrgu koja je napadno pulsirala. Zbog svega toga Harry je bio sretan kad je napokon došao vikend. On, Ron i Hermiona namjeravali su u subotu posjetiti Hagrida, Međutim, Harryja je, nekoliko sati prerano za njegov ukus, probudio Oliver Wood, kapetan gryffindorskog metlobojskog tima. "Šta je, šta je?" pospano ga upita Harry. "Metlobojski trening!" odgovori mu Wood. "Idemo!"

Harry zaškilji prema prozoru. Rumeno i zlatno nebo bijaše obavijeno tankom izmaglicom. Sad kad se probudio, nije mu bilo jasno kako je mogao spavati od bučnog žvrgoljenja ptica.

"Olivere," prostenje Harry, "pa tek je cik zore!"

"Točno", odvrati Wood. Bijaše to visok i kršan učenik šeste godine, a trenutno su mu se oči krijesile od ludog oduševljenja. "Ovo se dobro uklapa u naš novi program treninga, Hajde, zgrabi tu svoju metlu pa da krenemo!" odlučno će Wood. "Ni jedna druga ekipa nije počela trenirati, mi ćemo ove godine biti prvi na terenu..." Zijevajući i pomalo drhtureći, Harry se iskoljeba iz kreveta i potraži svoju metlobojsku pezerinu.

"Bravo!" reče mu Wood. "Vidimo se za petnaest minuta na terenu!"

Kad je našao svoju skrletnu metlobojsku pezerinu i zagrnio se još i plaštom da mu bude toplije, Harry načrčka poruku Ronu da zna kamo je otišao, pa siđe niza zavojite stube, sa svojim Nimbusom 2000 o ramenu, u društvenu prostoriju. Tek što je došao do rupe u zidu pokrivene portretom, začuje za sobom štopot i ugleda Colina Creeveyja kako juri niza stube, s fotoaparatom što mu se ludo klatio o vratu, i s nečim što je grčevito držao u ruci.

"Harry, čuo sam nekoga kako te spominje na stubama! Pogledaj samo što nosim sa sobom. Dao sam razviti film i htio sam ti pokazati..."

Harry rastreseno pogleda fotografiju kojom mu je Colin mahao pod nosom. Pokretni crno-bijeli Lockhart potezao je svom snagom nekoga za ruku, koju je Harry prepoznao kao svoju. Bilo mu je drago što vidi da se njegov lik na fotografiji junački opire i ne da se izvući na vidjelo. Dok je Harry to gledao, Lockhart je napokon digao ruke od njega i skljojao se, zadihan, na bijeli rub slike.

"Hoćeš li mi se potpisati?" umiljato ga zamoli Colin.

"Neću", odsiječe Harry kao na panju i obazre se oko sebe da se uvjeri da u prostoriji nema nikog drugog. "Oprosti, Coline, žuri mi se... idem na metlobojski trening."

I provuče se kroz rupu u zidu.

"Auuu! Čekaj me! Ja nisam još nikad gledao metlobojsku utakmicu!"

I Colin se provuče za njim kroz rupu.

"Ma, to će ti biti dosadno", brže će Harry, ali se Colin nije obazirao na njegove riječi. Bio je sav ozaren od uzbuđenja.

"Ti si u zadnjih sto godina najmlađi igrač, je li, Harry? Je li to istina?" nastavi Colin kaskajući uz njega. "Vjerojatno sjajno igrač. Ja nisam još nikad jahao na metli. Je li to teško? Je li to tvoja metla? Je li to najbolja od svih metli?"

Harry nije znao kako da ga se oslobodi.. Osjećao se kao da ima strašno pričljivu sjenu.

"Ja zapravo ne znam kako se igra metloboj", opet će Colin bez daha. "Je li istina da se igra sa četiri lopte? A da dvije od njih lete same okolo i nastoje srušiti igrača s metle?"

"Da", potvrdi Harry teška srca, pomiren sa činjenicom da mora Colinu objasniti zamršena pravila te igre.

"Te se lopte zovu maljci. U svakoj ekipi igraju po dva goniča koji palicama odbijaju maljce sa svoje polovice. Fred i George Weasley su goniči u timu Gryffindora.

"A čemu služe ostale lopte?" upita ga Colin i spotakne se o dvije stepenice jer je otvorenih usta zurio u Harryja.

"E pa, balun... to ti je povelika crvena lopta... njome se postižu zgodici. Po tri lovca u svakoj ekipi dobacuju balun jedan drugome i nastoje ga protjerati između vratnica na kraju igrališta... to su ti tri dugačke motke s obručima na vrhu."

"A četvrta lopta?..."

"... Četvrta je lopta zlatna zvrčka, vrlo mala, vrlo brza i teško ju je uhvatiti", odgovori mu Harry. "A uhvatiti je mora tragač jer se utakmica završava tek kad se zvrčka ulovi. Koji god tragač ulovi zvrčku, to donosi njegovoj ekipi još sto pedeset bodova."

"A ti si tragač Gryffindora, je li tako?" priupita ga Colin sa strahopoštovanjem u glasu.

"Da", potvrdi Harry kad su već izašli iz dvorca i zaputili se po orošenoj travi.

"Postoji još i vratar. On čuva vratnice. I to ti je zapravo sve."

Ali Colin nije prestao zapitkivati Harryja dok su silazili niz travnate obronke do metlobojskog igrališta. Harry ga se otresao tek kad je ušao u svlačionicu. Colin mu je još doviknuo pištavim glasom: "Ja idem, Harry, zauzeti što bolje mjesto!" prije nego što je odjurio na tribine.

Ostali igrači Gryffindora bili su već u svlačionici. Reklo bi se da je Wood jedini potpuno budan. Fred i George Weasley sjedili su, podbuhlih očiju i raskuštrani,

do učenice četvrte godine Alicije Spinnet, koja je kanda drijemala naslonjena na zid. Njezine suigračice lovice Katie Bell i Angelnia Johnson, zijevale su sjedeći sučelice njima, jedna do druge.

"A, tu li si, Harry, gdje si bio dosad?" živahno ga upita Wood. "Htio sam na brzinu porazgovarati sa svima vama prije nego što izađemo na teren jer sam cijelog ljeta smišljao novi program treninga, za koji stvarno mislim da će nam donijeti velike prednosti..."

Wood rasprostire pred njima velik plan metlobojskog igrališta na kojem bijahu ucrtane mnoge crte, strelice i križići raznobojnim olovkama. Izvadi čarobni štapić, kvrcne njime po planu i strelice se počnu po njemu kretati poput gusjenica. Dok je Wood pričao o novoj taktici, Fredu Weasleyju klonula je glava na rame Aliciji Spinnet. Štoviše, Fred je i zahrkao. Za prvi plan trebalo im je gotovo dvadeset minuta vremena, a ispod njega je bio još jedan, a ispod ovoga još jedan. Dok je Wood i dalje razglabao, Harry je sav obamro.

"Tako dakle", reče najposlije Wood i naglo prene Harryja iz ugodnog snatrenja o tome što bi u tom trenutku mogao doručkovati u dvorcu. "Je li sad sve jasno? Imate li kakvih pitanja?"

"Ja imam, Oliver, jedno pitanje", reče mu George, koji se iznenada trgnuo iz drijemeža. "Zašto nam nisi sve to rekao jučer, kad smo bili potpuno budni?"

Woodu nije ovo pitanje bilo po volji.

"E, sad, slušajte me svi dobro", reče strijeljajući ih pogledom. "Lani smo morali osvojiti prvenstvo. Mi imamo apsolutno najbolji tim. Ali, na žalost, zbog nekih okolnosti na koje nismo mogli utjecati..."

Harry se promeškolji na stolici kao krivac. Dok se igrala posljednja utakmica prošle godine, on je ležao bez svijesti u bolničkom krilu, što je značilo da je Gryffindorima nedostajao igrač pa su doživjeli najteži poraz u posljednjih tristo godina,

Woodu je bio potreban kratak predah da ponovo zavlada sobom, bilo je očito da ga još peče onaj poraz.

"I zato ćemo ove godine trenirati više nego ikad... Dobro, idemo sad primijeniti novu teoriju u praksi!" uzvikne Wood, zgrabi svoju metlu i povede igrače iz svlačionice. Njegova ekipa pođe za njim, ukočenih nogu i svejednako zijelevajući. Toliko su se dugo bili zadržali u svlačionici da je sunce već odskočilo, iako su se nad travom na stadionu još vukli pramenovi magle. Kad je Harry izašao na teren, ugledao je Rona i Hermionu kako sjede na tribinama..

"Zar niste još završili trening?" upita ga Ron s nevjericom u glasu.

"Nismo još ni počeli", odgovori mu Harry zavidno gledajući prepečenac namazan marmeladom što su ga Ron i Hermiona bili ponijeli iz Velike dvorane. "Wood nam je prodavao nove štoseve."

Harry zajaše na metlu, otisne se od zemlje i vine se uvis. Lice mu ošine svježij jutarnji povjetarac i probudi ga mnogo djelotvornije od Woodove govorancije.

Divno je bilo ponovo biti na metlobojskom igralištu. Obletio je punom brzinom cijeli stadion utrkujući se s Fredom i Georgeom.

"Kakvo je ono čudno škljocanje?" upita ga Fred kad su se naglo zaokrenuli.

Harry baci pogled na tribine. Colin je sjedio na jednom od najviših sjedala, držao u ruci fotoaparata i snimao snimku za snimkom. Njegovo je škljocanje neobično glasno odjekivalo na praznom stadionu.

"Pogledaj ovamo, Harry! Ovamo!" dovikivao mu je prodornim glasom.

"Tko ti je taj?" upita Fred Harryja.

"Nemam pojma", slaže Harry i poveća brzinu da odmakne što dalje od Colina.

"Što se to zbiva?" zapita smrknuti Wood leteći im u susret. "Zašto nas onaj prvoškolac fotografira? Ne sviđa mi se to. Možda je i slytherinski špijun koji bi htio proključiti naš novi program treninga?"

"On je Gryffindor", brzo rnu odgovori Harry.

"Slytherini, Olivere, ne trebaju špijuna", reče mu George. "Kako to misliš?" razdražljivo ga upita Wood.

"Pa oni su već tu", odgovori George pokazujući dolje.

Nekoliko je učenika u zelenim pelerinama upravo izašlo na teren s metlama u rukama.

"Nevjerojatno!" ogorčeno prosikće Wood. "Ja sam rezervirao teren za danas! To ćemo odmah izvesti načistac!"

Wood se strmoglavi prema zemlji i, onako srdit, ne spusti se meko, štoviše, malko zaglavinja silazeći s metle. Za njim slete i Harry, Fred i George.

"Flint!" prodere se na kapetana Slytherina. "Mi sad imamo trening! Radi toga smo i tako rano ustali! Izvolite se lijepo pokupiti!"

Marcus Flint bio je krupniji čak i od Wooda. S trolovski lukavim izrazom na licu, odgovori mu: "Hej Wood, ima mjesta za sve nas."

Sletjele su i Angelina, Alicija i Katie. U ekipi Slytherina nije bilo djevojaka. Dječaci su stajali jedan do drugoga pred Gryffindorima i svi se do jednoga posprdnno smješkali.

"Ali ja sam rezervirao teren!" reče Wood pjeneći se od bijesa. "Ja sam ga rezervirao!"

"Ah," izusti Flint, "a ja imam ovdje odobrenje koje mi je potpisao profesor Snape: *"Ja, profesor S. Snape, izdajem odobrenje momčadi Slytherina da danas trenira na metlobojskom terenu radi uvježbavanja novog tragača."*

"Imate novog tragača?" rastreseno ga priupita Wood. "A gdje vam je?"

Iza šest krupnih prilika pred njima istupi sedmi, nešto manji, dječak smijuljeći se bljedunjavim, šiljastim licem. Bio je to Draco Malfoy.

"Da nisi ti možda sin Luciusa Malfoya?" upita ga Fred mrko gledajući Malfoya.

"Čudno je što spominješ baš Dracova oca", reče Flint, a cijela se momčad Slytherina osmjehne još širim osmijehom. "Pogledajte samo njegove velikodušne darove timu Slytherina!"

Sva sedmorica podignu uvis svoje metle, Na jutarnjem suncu zablista pred Gryffindorima sedam ulaštenih novih novcatih držaka i sedam natpisa ispisanih na njima lijepim zlatnim slovima "Nimbus 2001".

"Najnoviji model koji se tek prošlog mjeseca pojavio na tržištu", nehajno napomene Flint i otpuhne zrnce prašine s kraja drška svoje metle. "Mislim da je kudikamo bolji od stare serije 2000. A što se tiče starih Partfiša," zlobno se naceri Fredu i Georgeu, koji su u rukama držali Partfiše 5, "njima možete eventualno brisati ploču u školi,"

Nitko iz ekipe Gryffindora nije u prvi mah uspio ni riječi izustiti. Malfoy se tako široko nacerio da su mu se hladne oči pretvorile u puke proreze.

"Gle, gle!" reče Flint. "Publika upada u teren!"

Ron i Hermiona dolazili su da vide što se to zbiva,

"Što se dogodilo?" upita Ron Harryja, "Zašto ne trenirate? I što ovaj *ovdje* radi?" Gledao je Malfoya koji je upravo popravljao na sebi slytherinsku metlobojsku pelerinu.

"Ja sam novi slytherinski tragač", naduto mu odgovori Malfoy. "Upravo se dečki dive metlama koje je moj otac poklonio našem timu."

Ron razjapi usta i zagleda se u sedam prekrasnih metli pred sobom.

"Zar nisu super, a?" ležerno ga priupita Malfoy. "No, možda će i gryffindorska ekipa skupiti nešto zlata da kupi nove metle. Mogli biste utopiti te stare Partfiše 5, možda bi ih neki muzej otkupio na dražbi?"

Slytherinska ekipa prasne u smijeh.

"Ali, nitko u gryffindorskoj ekipi nije bar morao *kupiti* mjesto u timu", oštro će Hermiona. "Svi su oni upali u tim zahvaljujući samo svom talentu."

Malfoyu zadrhti naduti izraz na licu.

"Tebe nitko ništa nije pitao, ti prljava mala mutnjakušo!" odbrusi joj on.

Harry odmah shvati da je Malfoy rekao nešto doista ružno, jer na te riječi umah nastane dreka. Flint je morao stati pred Malfoya da spriječi Freda i Georgea da se obračunaju s njim. Alicija je vrisnula: "*Kako se usuđuješ!*" a Ron je izvukao štapić iz pelerine i povikao:

"Platit ćeš mi za ovo, Malfoy!"

I bijesno ispod Flintove ruke uperi štapić u Malfoyevo lice. Na stadionu se razlegne jak prasak a iz krivog kraja Ronova štapića sakne mlaz zelena svjetla i pogodi Rona u trbuh tako da se on zanese natraške i padne na travu.

"Rone! Rone! Kako ti je?" procvili Hermiona.

Ron zausti da nešto kaže, ali ne izusti ni riječi. Umjesto toga, glasno se podrigne i nekoliko puževa golaća ispadne mu iz usta u krilo. Slytherinska momčad previjala se od smijeha. Flint se presamitio naslonjen na svoju novu metlu da ne padne. Malfoy je bauljao i udarao šakotn po zemlji. Gryffindori su se okupili oko Rona, koji je i dalje rigao velike, sjajne golaće, Činilo se da ga nitko ne ieli taknuti.

"Najbolje će biti da ga odvedemo do Hagrida, on je tu najbliže", reče Harry Hermioni, koja hrabro klimne glavom, pa obadvoje uhvate Rona ispod pazuha i osove ga na noge.

"Što se dogodilo, Harry? Što se dogodilo? Je li bolestan? Ali ti ga valjda možeš izliječiti?" Colin je dotrčao sa svog mjesta na tribinama pa je sad kaskao uz njih dok su odlazili s terena. Ron je duboko uzdahnuo i izrigao još nekoliko golaća. "Oooh!" usklikne očarani Colin i podigne fotoaparat. "Harry, možeš li ga tako malo pridržati?"

"Miči se odavde, Coline", Ijutito će Harry. On i Hermiona pomogli su Ronu da napusti stadion i pođe prema rubu šume.

"Evo, Rone, samo što nismo stigli!" reče Hermiona kad su ugledali lovočuvarevu kolibu. "Začas će biti sve u redu... evo nas..." Kad su došli na šest-sedam metara od Hagridove drvenjare, otvore se vrata, ali se na njima ne pojavi Hagrid nego Gilderoy Lockhart u pelerini najnježnije sljezove boje.

"Hodi brže da se sakrijemo!" prosikće Harry i odvuče Rona za obližnji grm. Hermiona pođe pomalo neodlučno za njima.

"To je sasvim jednostavno ako znate što vam je činiti!" glasno reče Lockhart Hagridu. "Ako vam zatreba pomoć, znate gdje ćete me naći! Poklonit ću vam svoju knjigu... čudim se što je još nemate. Potpisat ću vam se u nju i poslati vam je. E pa, do viđenja!"

I zagradi krupnim koracima prema dvorcu.

Harry pričekava dok im Lockhart ne iščezne iz očiju, a onda izvuče Rona iz grma i odvede ga do Hagridovih vrata, te odlučno pokuca. Hagrid se začas pojavi prilično namrgođen, ali čim ih ugleda, razvedri se.

"Baš sam se pito kad ćete doć... upadajte, upadajte... uplašio sam se da se profesor Lockhart vraća."

Harry i Hermiona pomognu Ronu da prekorači prag i uđe u kolibu, u kojoj je bila samo jedna prostorija, a u njoj u jednom kutu golem krevet, a u drugom vatra što je veselo pucketala. Harry posjedne Rona u naslonjač i na brzinu objasni Hagridu što se dogodilo. Reklo bi se da Hagrid nije zbunjen Ronovim problemom s golaćima,

"Bolje da ti izađu neg da uđu", veselo reče i postavi pred Rona veliku bakrenu posudu. "Izrigaj ih, Rone, sve do jednoga!"

"Mislim da ne možemo ništa drugo nego pričekati da to prođe", zabrinuto reče Hermiona gledajući Rona kako se presamitio nad posudom. "To je zahtjevna čarolija čak i kad je čovjek u najboljoj formi, a još kad mu je štapić slomljen..." Hagrid im je užurbano kuhao čaj. Njegov pas za lov na veprove Očnjak slinio je po Harryju.

"A što je Lockhart htio od tebe?" upita Harry češući Očnjaka po ušima.

"Ma dijelio mi savjete kako da istjeram voden-duhove iz bunara", progundā Hagrid sklanjajući s oribanog stola napol očerupana pijetla i stavljajući čajnik na stol. "Ko da ja ne znam kako se to radi! I lupeto je još nešto o nekoj vili narikači

koju je kobajagi otjero. Ako je ijedna riječ od toga bila istinita, pojest ću smjesta ovaj kotlić."

Hagridu nije bilo ni najmanje slično kritizirati profesore u Hogwartosu pa ga Harry u čudu pogleda. Međutim, Hermiona ustvrdi malko višim glasom od uobičajenoga:

"Mislím da si, Hagride, ipak malo nepravedan. Očito je profesor Dumbledore procijenio da je on najbolji čovjek za taj posao..."

"On je bio *jedini* čovjek za taj poso", odvrati Hagrid i ponudi ih tanjurom slastica prelivekih sirupom. Ron je kašljao nadnesen nad bakrenom posudom. "Jedini, kad vam kažem. Teško je danas nać nekog za taj predmet. Niko se, znate, ne otima za taj poso. Ljudi misle da je to ukleta stvar. Već se poodavno niko nije dugo zadržo na tom mjestu. Nego, recite mi," nastavi Hagrid i mahne glavom prema Ronu, "koga je on to tío začarat?"

"Malfoy je nešto dobacio Hermioni, nešto vjerojatno vrlo ružno jer su svi odjednom pošizili."

"Pa i bilo je ružno", potvrdi Ron promuklim glasom i pomoli iznad stola glavu, blijedu i oznojenu. "Malfoy joj je, Hagride, rekao da je `mutnjica'..."

Ron opet nestane pod stolom jer je uslijedio novi val golaća. Hagrid je bio ogorčen.

"Ma nije valjda!" progunđa gledajući Hermionu.

"Jest", potvrdi ona. "Ni ja ne znam što to znači. Samo sam, naravno, shvatila da je nešto jako nepristojno..."

"To je valjda nešto najuvredljivije što je mogao smisliti", dahne Ron ponovo izranjajući ispod stola. "Mutnjak je zbilja ružno ime za nekoga tko je rođen kao bezjak... znate, od roditelja koji nisu čarobnjaci. Ima nekih čarobnjaka... kao što je familija Malfoy... koji misle da nema boljih od njih zato što su ono što se zove čistokrvni čarobnjaci." Ponovo tiho podrigne. Ovaj put mu samo jedan golać padne u ispruženu ruku. Bacivši ga u posudu, nastavi: "Hoću reći da mi ostali znamo da to uopće nije važno. Uzmimo samo Nevillea Longbottoma... on je iz čistokrvne čarobnjačke obitelji, a jedva da zna postaviti kotlić kako treba."

"Nisu još oni izmislili nijednu čaroliju koju naša Hermiona ne bi naučila", ponosno će Hagrid, a Hermiona poprimi jarku nijansu grimizne boje.

"Odvratno je kad netko nekoga nazove takvim pogrđnim imenom", reče Ron brišući drhtavom rukom uznojeno čelo. "Nečista krv, znate, tobože obična krv. To je čista ludost. Uostalom, većina čarobnjaka danas nije čistokrvna. Da se nismo ženili bezjacima, bili bismo već izumrli." Ponovo mu se smučí pa se naglo sagne.

"E pa, nimalo ti, Rone, ne zamjeram što si ga tío začarat", glasno reče Hagrid dok su novi golaći padali u posudu. "A možda je i dobro što ti se štapić okreno protiv tebe. Vjerujem da bi Lucius Malfoy došo u školu protestirat da si mu začaro sina. Sad bar nemaš nikakih okapanja."

Harry bi mu najradije bio rekao da riganje golaća nije ništa bolje od sličnih okapanja, ali nije mogao jer su mu Hagridove slastice prelivene sirupom zabetonirale čeljusti.

"Harry," iznenada će Hagrid, kao da mu je upravo tog časa palo nešto na pamet, "moram još s tobom izvest nešto načistac. Čuo sam da si dijelio okolo svoje slike s potpisom. Kako to da ja nisam ni jednu dobio?"

Harry se razbjesni i razdvoji slijepljene zube.

"Nisam ja uopće dijelio svoje slike s potpisom!" odvrati gorljivo. "Ako Lockhart još uvijek tvrdi tako nešto..."

Ali tada primijeti da se Hagrid smije.

"Samo sam se šalio", reče on i srdačno potapše Harryja po leđima tako da ovaj udari bradom o stol. "Znao sam ja da to ne može bit istina. I reko sam Lockhartu da tebi to ne treba. Ti si slaviji od njeg, ma šta on napravio."

"Kladio bih se da mu to nije bilo drago čuti", reče Harry uspravljajući se i trljajući bradu.

"Mislim da stvarno nije", potvrdi Hagrid trepćući očima. "A kad sam mu još reko da nisam pročitao ni jednu njegovu knjigu brže-bolje se pokupio. Ne bi li ti, Rone, malo od ovih slastica?" nadoda kad se Ron ponovo pojavi.

"Neću, hvala", zahvali mu Ron slabašnim glasom. "Bolje da ne riskiram."

"Dodite vidit šta ja uzgajam", reče Hagrid kad su Harry i Hermiona popili čaj. U malom povrtnjaku iza Hagridove brvnare raslo je desetak najvećih bundeva koje je Harry ikad vidio. Svaka je od njih bila velika kao krmača.

"Lijepo su porasle, a?" zadovoljno će Hagrid. "To je za Noć vještica... a dotle će već bit još puno veće."

"A čime si ih prihranjivao?" upita ga Harry.

Hagrid se osvrne da vidi da nema nikog drugog u blizini. "Pa, znaš... onako... malo sam im pomogo..."

Harry primijeti Hagridov ružičasti kišobran sa cvjetnim uzorcima naslonjen na stražnji zid kolibe. Harry je imao razloga vjerovati da taj kišobran nije samo ono što izgleda da jest; zapravo je bio uvjeren da se u njemu krije Hagridov stari školski čarobni štapić. Hagrid se nije smio baviti magijom. Kad je bio na trećoj godini u Hogwartisu, bio je isključen iz škole, ali Harry nije nikad uspio saznati zašto je bio isključen... kad god bi u razgovoru došli na tu temu, Hagrid bi se glasno nakašljao i na tajanstven način oglušio dok se god razgovor ne bi promijenio.

"Pretpostavljam da je posrijedi čarolija debljanja?" reče Hermiona, podvojena između neodobravanja i uveseljenja. "E pa, dobro si to izveo!"

"To mi je rekla i tvoja sestra", reče Hagrid i mahne glavom Ronu. "Tek sam ju jučer prvi put sreo." Hagrid zirne na Harryja a brada mu se trzne. "Rekla mi je da razgledava okolicu, al sve bi reko da se nadala da će srest nekog kod mene."

Namigne Harryju. "Ako me baš pitate, mislim da ne bi odbila ni sliku s pot..."

"Ma daj prestani!" reče mu Harry. Ron prasne u smijeh i prospe još nekoliko golaća po zemlji.

"Pazi malo što radiš!" zaurla Hagrid i odvuče Rona od njegovih dragocjenih bundeva.

Približavalo se vrijeme ručka, a kako Harry od ranog jutra nije ništa okusio osim malo slastica prelivevanih sirupom, jedva je čekao da se u školi dobro najede.

Oprostite se s Hagridom i vratite se u dvorac. Ron je od vremena do vremena štucao, ali je izbacio još samo dva mala golaća.

Čim su stupili u hladno predvorje, razlegne se nečiji glas:

"A, tu ste vas dvojica, Potter i Weasley!" Profesorica McGonagall dolazila im je, smrknuta, u susret. "Večeras ćete izdržati kaznu." "A što ćemo raditi, gospođo profesor?" upita je Ron i jedva se savlada da se ne podigne.

"Vi ćete laštiti srebrninu u trofejnoj sobi s gospodinom Filchom", odgovori mu profesorica McGonagall. "I to bez čarolija, Weasley... samo poštenim radom." Ron proguta slinu. Nadstojnik Argus Filch bio je omražen među učenicima u školi.

"A vi ćete, Potter, pomagati profesoru Lockhartu u odgovaranju na pisma njegovih obožavatelja", nadoda profesorica McGonagall. "Ma ne... zar ne bih i ja mogao s Ronom u trofejnu sobu?" očajnički će Harry.

"Nipošto!" odsiječe profesorica McGonagall uzvijajući obrvama. "Profesor Lockhart je izričito zatražio vas. Obojica nastupate točno u 8 sati."

Harry i Ron, potpuno utučeni, odvuču se u Veliku dvoranu, a za njima i Hermiona, s izrazom na licu koji je govorio: *"Ipak ste obojica prekršili školske propise!"* Harry nije uživao u kosanom mesu s pire krumpirom onoliko koliko se bio nadao. Svaki je od njih dvojice bio uvjeren da je prošao gore od onoga drugoga.

"Filch će me tamo zadržati čitavu noć", neveselo će Ron. "Bez čarolija! U onoj sobi ima najmanje sto pokala. A ja ne znam ništa čistiti na bezjački način."

"Ja bih se rado zamijenio s tobom", reče mu Harry promuklim glasom. "Ja sam se kod Dursleyjevih svega načistio. Ali odgovarati Lockhartovim obožavateljima... to će biti zbilja užasno..."

Subota popodne kao da se istopila. Tek što su se okrenuli, bilo je već pet do osam i Harry je pošao stružući nogama prema Lockhartovoj sobi na drugom katu, Zaškrgutao je zubima i pokucao.

Vrata se umah širom otvore. Lockhart ga ushićeno pogleda.

"Ah, tu je moj mali nevaljalac!" reče. "Uđite, Harry, uđite!"

Pri svjetlu mnogih svijeća, na zidovima su jarko sjale nebrojene Lockhartove uokvirene fotografije. Na nekoliko se njih čak i potpisao. Još je jedna velika hrpa slika ležala na pisaćem stolu.

"Vi ćete ispisivati adrese na kuvertama!" reče Lockhart Harryju kao da je to neka velika čast. "Ova je prva za moju dobru Gladys Gudgeon... moju veliku obožavateljicu!"

Minute su se vukle dozlaboga sporo. Harry je pustio da ga Lockhartov glas zapljuskuje, samo bi kadikad izustio: "Aha", "Jest" ili "Da". Gdjekad bi ulovio po neku rečenicu kao što je: "Slava vam je, Harry, prevrtljiva dama", ili; "Biti slavan znači slavno djelovati, upamtite to!"

Svijeće su malo-pomalo dogorijevale i bacale treperavo svjetlo na mnogobrojna Lockhartova pokretna lica što su ih motrila. Harry je bolnom rukom ispisivao, kako mu se činilo, na već tisućitoj kuverti adresu Veronike Smethley. Ojađeno pomisli da bi već bilo vrijeme da ode, da već jednom ode...

A onda začuje nešto... nešto potpuno različito od kapanja svijeća što dogorijevaju i Lockhartova blebetanja o njegovim obožavateljicama.

Bijaše to glas od kojeg mu se sledila krv u žilama, glas od kojeg mu je zastao dah, glas ispunjen ledenim otrovom.

"Hodi... hodi amo... da te rasporim... da te raskomadam... da te ubijem..."

Harry skoči na noge, a na ulici Veronike Smethley pojavi se velika ljubičasta packa,

"Kako?" upita on na sav glas,

"Znam!" uzvikne Lockhart. "Šest punih mjeseci na vrhu liste bestselera! Oborio sam sve rekorde!"

"Ne", mahnito će Harry. "Onaj glas!" "Molim?" zbunjeno će Lockhart. "Kakav glas?" "Onaj... onaj glas koji je rekao... zar ga niste čuli?" Lockhart je zaprepašteno gledao Harryja.

"O čemu vi to, Harry, govorite? Možda ste malo zadrijemali? Bože dragi... pogledajte koliko je već sati! Pa mi ovdje sjedimo već skoro četiri sata! Upravo nevjerovatno... kako vrijeme leti!"

Harry mu ne odgovori Napinjao je uši ne bi li opet čuo onaj glas, ali sad više ništa nije čuo ocim Lockharta kako mu govori da ne smije očekivati da će svaki put kad bude kažnjen ovako dobro proći. Harry ode od njega sav omamljen. Bilo je već tako kasno da je gryffindorska društvena prostorija bila gotovo pusta. Harry ode ravno u spavaonicu. Ron se još nije bio vratio. Harry obuče pidžamu i legne u krevet da ga čeka. Nakon pola sata dođe i Ron. Unio je u zamračenu sobu jak vonj laštila. Masirao je desnu ruku.

"Mišići su mi se potpuno ukočili", proštenje i izvali se na krevet. "Natjerao me da četrnaest puta glancam onaj metlobojski pokal dok nije bio potpuno zadovoljan. A onda sam još jedanput izrigao golaće po medalji za posebne zasluge. Trebala mi je čitava vječnost da odstranim svaki trag sluzi... A kako je tebi bilo s Lockhartom?"

Govoreći sasvim tiho da ne probudi Nevillea, Deana i Seamusa, Harry ispriповjedi Ronu od riječi do riječi sve ono što je čuo.

"A Lockhart ti je rekao da nije ništa čuo?" upita ga Ron. Harry je na mjesecini zapazio kako se namrštio. "Misliš da je lagao? Ipak mi to nije jasno... čak i da je bio netko nevidljiv, morao je otvoriti vrata!"

"Znam", potvrdi Harry, zavali se na krevetu sa četiri stupa i zagleda u baldahin nad sobom. "Ni meni to nije jasno."

GLAVA OSMA PROSLAVA SMRTNOG DANA

Stigao je mjesec listopad i donio u dvorac i okolicu vlagu i studen. Madame Pomfrey, glavna sestra, imala je pune ruke posla zbog iznenadnog vala prehlada među profesorima i učenicima. Njezin je ljekoviti napitak Paprodol munjevito djelovao, samo što se pacijentu još nekoliko sati nakon toga dimilo iz ušiju. Percy je natjerao svoju sestru Ginny, koja je nekako nezdravo izgledala, da popije malo tog napitka. Zbog pare koja joj je izbila iz jarkocrvene kose reklo bi se da joj čitava glava gori. Kišne kapi, krupne poput puščanih metaka, bubnjale su dane i dane po prozorima dvorca. Jezero je nabujalo, cvjetne gredice pretvorile se u blatne potočiće a Hagridove bundeve dosegnule veličinu vrtnih kućica. Međutim, Woodovo oduševljenje redovitim treninzima nije ni najmanje splasnulo. Zbog toga se Harry, jednog kasnog olujnog subotnjeg popodneva, vraćao u Gryffindorsku kulu pokisao do kože i sav blatan. Ali i bez obzira na kišu i vjetar, nije to bio baš uspjeti trening. Fred i George uhodili su slytherinsku momčad i uvjerali se u izvanrednu brzinu onih novih Nimbusa 2001. Tvrđili su da članovi slytherinske momčadi lete zrakom kao mlažnjaci i da se doimlju samo kao sedam zelenkastih točaka u zraku. Dok je Harry šljapkao pustim hodnikom, naišao je na nekoga tko je izgledao isto tako zabrinut kao i on. Skoro Bezglavi Nick, duh Gryffindorske kule, mrzovoljno je piljio kroz prozor i gundao upol glasa:

"... Da ne udovoljavam njihovim zahtjevima... za centimetar - dva, ako i toliko..."

"Zdravo, Nick!" pozdravi ga Harry.

"Zdravo, zdravo!" odzdravi mu Skoro Bezglavi Nick i uplašeno se okrene. Nosio je elegantan klobuk s perjanicom na kovrčavoj kosi i bluzu s nabranom ogrlicom, koja je skrivala činjenicu da mu je glava gotovo potpuno odsječena. Bio je blijed poput pare i Harry je vidio kroz njega tamno nebo i kišu što je vani lijevala.

"Nekako ste mi zabrinuti, mladi Potter", reče Nick, pa smota prozirno pismo i strpa ga u unutarnji džep prsluka.

"I vi isto tako", odvrati Harry.

"Ah!" elegantno odmahne rukom Skoro Bezglavi Nick. "Nije ništa važno..., ja zapravo i nisam želio sudjelovati... iako sam podnio molbu, ali eto, navodno 'ne udovoljavam uvjetima'."

Unatoč ležernom tonu, na licu mu se ogledalo silno ogorčenje. "Čovjek bi ipak mislio, zar ne," iznenada plane vadeći ponovo pismo iz džepa, "ako su ga već četrdeset pet puta maznuli tupom sjekirom po vratu, da je ispunio sve potrebne uvjete da sudjeluje u lovu bezglavih lovaca?"

"Ma... jasno", odgovori Harry jer se od njega, očito, očekivalo da potvrdi sugovornikove riječi.

"Mislim, nitko nije više od mene želio da se sve to obavi brzo i čisto, i da mi glava otpadne kako treba, zar ne, jer bih time prištedio sebi vrlo mnogo boli i poniženja. Međutim..."

Skoro Bezglavi Nick ponovo otvori pismo i bijesno pročita naglas:

"U našem lovu mogu sudjelovati samo lovci kojima su glave potpuno odvojene od tijela. shvatit ćete da inače naši članovi ne bi mogli sudjelovati u takvim lovačkim igrama kao što su 'žongliranje glavama na konju' i 'igranje glavopola'. Stoga duboko žalimo što vas moramo izvijestiti da ne udovoljavate našim zahtjevima. S najboljim željama i poštovanjem, Sir Patrick Delaney-Podmore."

Sav zapjenjen, Skoro Bezglavi Nick ponovo strpa pismo u džep.

"A svega centimetar i pol kože i tetiva, Harry, drži mi glavu na ramenu. Većina bi ljudi rekla da mi je glava odrubljena, ali ne, to nije dovoljno Siru Potpuno Bezglavom Podmoreu."

Skoro Bezglavi Nick nekoliko puta duboko uzdahne a onda produži znatno mirnijim glasom:

"Dobro", a što vas muči? Mogu li vam ja kako pomoći?"

"Ne možete", odgovori mu Harry. "Osim ako ne znate gdje bismo mogli besplatno nabaviti sedam Nimbusa 2001 za naš meč protiv Sly..."

Ostatak Harryjeve rečenice bijaše potpuno zaglušen piskavim mijaukanjem što je doprlo odnekud od njegovih gležnjeva. Bacivši pogled pod noge, zagleda se u dva žuta oka nalik na svjetiljke. Bijaše to Gospa Norris, kostur od sive mačke koja je služila nadstojniku Argusu Filchu kao neka vrsta pomoćnice u njegovoj vječitoj borbi s učenicima.

"Bolje će vam biti, Harry, da se izgubite što prije", brže mu reče Nick. "Filch nije dobre volje. Ima gripu, a neki su učenici treće godine slučajno žabljim mozgovima ožbukali strop u samici broj pet. Sad on cijelo prijedno to čisti, a ako vas zatekne kako ostavljate za sobom blatni trag..."

"Imate pravo", potvrdi Harry i počne uzmicati pred optužilačkim pogledom Gospe Norris, ali ipak nedovoljno brzo. Privučen na to mjesto tajanstvenom silom kojom je kanda bio povezan sa svojom podmuklom mačketinom, Argus Filch iznenada upadne u hodnik kroz tapiseriju desno od Harryja sopćući i mahnito tražeći pogledom prekršitelja. Oko glave je imao svezan debeo tartanski šal, a nos mu bijaše neuobičajeno crven.

"Blato!" vikne uzdrhtalih obraza i opasno iskolačenih očiju upirući prstom u blatnu lokvicu što je nastala ispod Harryjeve metlobojske pelerine. "Posvuda samo nered i smeće! Vjerujte mi da mi je toga već preko glave! Za mnom, Potter!"

I tako Harry sumorno mahne rukom Skoro Bezglavom Nicku i pođe s Filchom natrag niza stube udvostručujući broj blatnih otisaka stopala na podu. Harry nije još nikad bio u Filchovoj sobi. To je mjesto većina studenata izbjegavala. Soba je

bila otrcana i bez prozora, osvjetljena samo jednom uljanicom što je visila s niskog stropa. Osjećao se slabašan zadah pržene ribe. Uza zidove su stajali drveni ormari za kartoteku. Po njihovim je naljepnicama Harry razabrao da su tu pohranjeni izještaji o svakom učeniku kojeg je Filch ikad kaznio, Fred i George Weasley imali su zasebnu ladicu. Na zidu iza Filchova pisaćeg stola visila je ulaštena zbirka lanaca i okova. Svi su znali da je on oduvijek molio Dumbledorea da mu dopusti vješati učenike za gležnjeve sa stropa. Filch dohvati pero iz tintarnice na pisaćem stolu i uzme tražiti oko sebe pergament.

"Gnojivo," bijesno progunda, "velike vruće zmajevske bale... žablji mozgovi... štakorski drob... svega mi je već toga dosta... *primjereno* kazniti... gdje je sad taj formular... da..."

Izvadi velik svitak pergamenta iz ladice pisaćeg stola i izravna ga pred sobom, pa umoči dugo crno pero u tintarnicu.

"*Ime i prezime... Harry Potter. Zločin...*"

"Pa, to je bilo samo malo blata!" reče Harry.

"To je za tebe, malac, samo malo blata, ali za mene je to sat vremena dodatnog ribanja!" vikne Filch. Na vrhu gomoljastog nosa podrhtavala mu je jedna odvratna kapljica. "*Zločin... prljanje dvorca... predložena kazna...*"

Kvrcnuvši se po nosu iz kojeg mu je curilo, Filch odmjeri mrkim pogledom Harryja koji je čekao suspregnuta daha izricanje kazne. Ali baš kad je Filch namjestio pero da počne pisati, razlegne se sa stropa TRES! - udarac od kojeg se zatrese uljanica.

"PEEVES!" zaurla Filch i bijesno odbaci pero. "Ovaj put ću te uloviti, ulovit ću te!"

I ne pogledavši više Harryja, Filch istrči na ravnim tabanima iz sobe, a Gospa Norris pojuri za njim.

Peeves je bio školski duh, nacerena napast koja je lebdjela u zraku izazivajući na sve strane nered i zbrku. Harry nije baš volio Peevesa, ali nije mogao da ne osjeti zahvalnost za ovu pravodobnu intervenciju. Što god Peeves učinio (a reklo bi se da je ovaj put razbio nešto poveliko), Harry se nadao da će time odvratiti Filchovu pažnju od njega. Držeći da vjerojatno mora pričekati Filcha da se vrati, Harry se svali u naslonjač izjeden od moljaca što je stajao uz pisaći stol. Na stolu je, uz napol ispunjeni formular o njemu, ležala još samo jedna stvar, sjajna, purpurna omotnica sa srebrnim slovima, Zirnuvši načas na vrata da se uvjeri da se Filch još ne vraća, Harry uzme omotnicu i pročita na njoj:

KVIK – ČAROLIJA
Dopisni tečaj čaranja
za početnike

Obuzet radoznalošću, Harry na brzinu otvori omotnicu i izvadi iz nje svežanj pergamenata. Na prvoj stranici bijaše ispisano također vitičastim srebrnim slovima:

Imate li osjećaj da ste izgubili korak sa suvremenom magijom? Jeste li već ulovili sami sebe kako izmišljate izgovore da ne morate izvoditi obične čarolije? Jesu li Vas već zadirkivali zbog traljava rukovanja štapićem?

Evo Vam odgovora na sva ta pitanja!

Kvik-čarolija je potpuno novi, pouzdani, brzi, lako savladivi tečaj. Na stotine vještica i čarobnjaka okoristili su se metodom Kvik-čarolije!

Madame Z. Nettles iz Topshama piše nam:

"Slabo sam pamtila bajalice, a svi su mi se u obitelji smijali na račun mojih čarobnih napitaka! A sad, nakon završenog tečaja Kvik-čarolije, ja sam na zabavama uvijek u središtu pažnje, a prijateljice me mole da im dam recept za moju 'prštavu otopinu'!"

Vještac D. J. Prod iz Didsburyja kaže:

"Moja se žena vječito rugala mojim slabim činima, ali nakon jednog mjeseca vježbanja prema Vašem fantastičnom tečaju Kvik-čarolije, uspio sam je pretvoriti u jaka. Hvala Vam, Kvik-čarolijo!"

Općinjen, Harry je i dalje listao pergamente iz omotnice. Zašto li Filch želi naručiti "Kvik-čaroliju"? Znači li to da on nije pravi čarobnjak? Harry je upravo čitao "Prvu lekciju: Kako držati čarobni štapić (nekoliko korisnih savjeta)" kad je po struganju potplata po podu iz hodnika razabrao da se Filch vraća. Strpavši pergamente opet u omotnicu, Harry baci omotnicu na pisaći stol upravo kad su se vrata otvarala.

Filch se slavodobitno držao.

"Onaj nam je čarobni ormar nevidljivosti zbilja dobro došao!" veselo je govorio Gospi Norris. "Ovaj put ćemo se, zlato, zauvijek riješiti Peevesa."

Pogled mu padne na Harryja a onda naglo skrene na omotnicu "Kvik-čarolije", koja je, kao što je Harry prekasno zapazio, ležala oko pola metra dalje od svog prvobitnog mjesta na stolu.

Filchovo je bljedunjavo lice odjednom postalo crveno kao cigla. Harry se spremi za plimni val bijesa. Filch odšepesa do svoga pisaćeg stola, uzme omotnicu i ubaci je u ladicu.

"Da nisi... da nisi to pročitao?..." probrglja. "Nisam", brže slaže Harry.

Filch ispreplete kvrgave prste.

"Da sam znao da ćeš mi čitati privatna pisma... ovo nije doduše za mene... nego za prijatelja... kako bilo da bilo... ipak..."

Harry ga je uznemireno gledao. Filch mu nikad nije izgledao luđi. Izbečio je oči, podbuhli mu se obrazi nervozno trzali, a ni tartanski šal nije popravljao opći dojam.

"Ma dobro... odlazi... i da nisi ni pisnuo... nije da ja... ali ako nisi ništa pročitao... a sad odlazi, moram sastaviti izvještaj o Peevesovu izgredu... odlazi..."

Zapanjen svojom srećom, Harry izjuri iz Filchove sobe u hodnik i pohita uza stube. Izaći iz Filchove sobe bez kazne vjerojatno je bio pravi školski rekord.

"Harry! Harry! Je li upalilo?"

Skoro Bezglavi Nick doklizi iz jedne učionice. Iza njega Harry opazi ostatke velikog crno-zlatnog ormara koji je zacijelo bio bačen na pod s velike visine.

"Nagovorio sam Peevesa da ga razbije iznad same Filchove sobe",

žurno će Nick. "Mislio sam da će to omesti Filcha..."

"To ste vi bili?" Zahvalno će Harry, "Aha, upalilo je, Nisam čak ni kažnjen.

Hvala vam, Nick!"

Produže zajedno hodnikom. Harry primijeti da Skoro Bezglavi Nick u ruci još drži odbijenicu Sir Patricka.

"Volio bih da i ja vama mogu nekako pomoći oko tog lova bezglavih jahača", reče Harry.

Skoro Bezglavi Nick naglo stane i Harry prođe kraj njega. Požalio je što je to učinio, jer načas osjeti kao da je prošao ispod ledenog tuša.

"Pa, mogli biste mi zapravo pomoći", uzbuđeno će Nick, "Harry.. ne bi li to bilo previše tražiti od vas... ma ne, vi ne biste to htjeli učiniti..."

"Što to?" upita ga Harry.

"Pa, na ovogodišnju Noć vještica navršit će se petsto godina od moje smrti", reče Skoro Bezglavi Nick te se ponosno i dostojanstveno isprsi.

"Ah", uzdahne Harry ne znajući pravo treba li zbog toga zauzeti sućutno ili zadovoljno držanje. "A, tako!"

"Proslavit ću to u jednoj od većih prostorija u tamnici. Doći će mi prijatelji iz cijele zemlje. Bila bi mi velika čast kad biste i vi došli. Dakako da bi gospodin Weasley i gospodica Granger bili također dobro došli... ali vjerojatno ćete vi radije na školsko slavlje?" Napeto pogleda Harryja.

"Neću", brže odgovori Harry. "Doći ću..."

"Dragi moj dečko! Harry Potter na proslavi mog smrtnog dana!" Koliko god bio uzbuđen, činilo se da duh još nešto oklijeva. "A mislite li i da biste *eventualno* mogli spomenuti pred Sir Patrickom koliko me smatrate strašnim i impozantnim?"

"Pa... naravno", promuća Harry.

Skoro Bezglavi Nick prosja od zadovoljstva.

"Proslava smrtnog dana?" ushićeno će Hermiona kad se Harry napokon presvukao i pridružio se njoj i Ronu u društvenoj prostoriji. "Kladila bih se da nema mnogo ljudi koji se mogu pohvaliti da su bili na takvoj proslavi... bit će to fantastično!"

"Zašto bi uopće tko poželio slaviti dan kad je umro?" reče Ron, koji je tek dopola riješio zadaću iz Čarobnih napitaka i bio još zle volje, "Meni se čini da je to na smrt tužno..."

Kiša je još šibala po prozorima koji su bili crni kao crnilo, ali unutra se sve doimalo vedro i veselo. Vatra je u kaminu obasjavala nebrojene meke naslonjače u kojima su učenici čitali, razgovarali, pisali zadaće ili, kao Fred i George Weasley, nastojali ustanoviti što će se dogoditi ako se daždvenjak nahrani Filibusterovim vatrometnim tijelima. Fred je "spasio" jarkonarančastog gmaza, koji živi u vatri, sa sata iz Skrbi za čarobna bića pa je sad daždvenjak polako tinjao na stolu okružen skupinom znatiželjnika. Harry se baš spremao ispričati Ronu i Hermioni sve o Filchu i tečaju Kvik-čarolije kadli se daždvenjak iznenada vine u zrak i počne mahnito kružiti po sobi ispuštajući iskre i gromoglasno praskajući. Pogled na Percya, koji je promukao derući se na Freda i Georgea, i spektakularan prizor u kojem su daždvenjaku iz gubice prštale zvjezdice boje mandarina i njegov bijeg u vatru popraćen eksplozijama sve je to izbilo Harryju iz glave i Filcha i omotnicu Kvik-čarolije.

Kad je stigla Noć vještica, Harry je već požalio što je onako brzopleto pristao doći na proslavu smrtnog dana. Ostali su se učenici silno radovali Noći vještica u školi. Velika je dvorana bila ukrašena, kao i obično, živim šišmišima, Hagridove su divovske bundeve izdubene i pretvorene u fenjere toliko velike da su u njima mogle sjediti po tri osobe, a pričalo se i da je Dumbledore angažirao plesnu družinu kostura da ih sve zabavlja.

"Obećanje je obećanje", zapovjednički podsjeti Hermiona Harryja. "Obećao si da ćeš doći na proslavu smrtnog dana!"

I tako su u 7 sati navečer Harry, Ron i Hermiona prošli pokraj vrata Velike dvorane, u koju su ih mamili blistavi zlatni tanjuri i svijeće, te se umjesto toga zaputili u bivšu tamnicu. Hodnik koji je vodio na proslavu Skoro Bezglavog Nicka bijaše također osvijetljen nizom svijeća, ali njihov učinak nije bio ni najmanje veseo. Bijahu to dugačke, tanke, kao ugljen crne svijeće koje su gorjele jarkomodrim plamenom i bacale mutno, sablasno svjetlo čak i na njihova živa lica. Svakim prijeđenim korakom sve je više padala temperatura. Dok je Harry drhturio i čvrsto se umotavao u pelerinu, začuo je nešto što mu se učini sličnim kao da tisuću nokata grebu po golemoj školskoj ploči.

"Zar bi to trebala biti *glazba*?" šapne Ron. Kad su došli do ugla, ugledaju Skoro Bezglavog Nicka kako stoji na vratima zastrtim crnim baršunskim draperijama.

"Dragi moji prijatelji," obrati im se on turobnim glasom, "dobro došli, dobro došli... kako mi je drago što ste uspjeli doći..."

Skinuvši klobuk s perjanicom, nakloni im se i pozove ih unutra. Bijaše to nevjerojatan prizor. U prostoriji je bilo na stotine bisernobijelih, prozirnih ljudi koji su mahom lebdjeli zbijeni nad prostorom za ples i plesali valcer uz grozomornu, kričavu glazbenu pratnju tridesetak pila, na kojima su svirali svirači na podiju ukrašenom također crnim draperijama. Nad njima je visio luster s još tisuću crnih svijeća koje su prizor obasjavale ponoćnom modrinom. Dah im se svima pretvarao u izmaglicu. Bilo je to kao da su ušli u hladnjak.

"Da se malo prošetamo?" predloži Harry, koji se želio donekle zagrijati. "Pazite da ne prodete kroz koga", nervozno će Ron. Podu uz rub prostora za ples i prođu mimo skupine sumornih opatica, odrpanca u lancima i Debelog Fratra, pokraj veselog duha Hufflepuffa što je razgovarao s vitezom kojem je iz čela stršila strelica. Harry se ne iznenadi kad opazi kako ostali duhovi u širokom luku zaobilaze Krvavog Baruna, suhonjavog, buljookog duha Slytherina okrvavljenog srebrnim mrljama.

"Ma ne!" reče Hermiona i stane kao ukopana. "Vratimo se, vratimo, ne želim razgovarati s Plačljivom Myrtlom..."

"S kim?" upita je Harry kad su brže-bolje krenuli natrag.

"To je onaj duh što vječito visi u ženskom zahodu na prvom katu", objasni im Hermiona.

"Zahod je opsjednut?"

"Da. I k tome je zatvoren već godinu dana jer nju stalno hvata šiza pa uzrokuje poplave u zahodu. Ja nisam tamo ni išla ako baš nisam morala, jer je užasno kad ti ona u zahodu stalno nariče..."

"Pazite, eno i jela!" reče Ron.

Na drugoj strani prostorije stajao je dugačak stol, također pokriven crnim baršunom. Nestrljivo mu priđu, ali učas stanu zgroženi. Oko stola se širio grozan smrad. Na lijepim srebrnim pladnjevima ležale su velike, pokvarene ribe, a na pliticama bijahu naslagani zagorjeli kolači crni kao ugljen. Bijaše tu i tlačenica od ovčje iznutrice puna ličinki i velik sir pokriven pahuljastom zelenom plijesni, a na počasnom mjestu kočila se orijaška siva torta u obliku nadgrobne ploče, na kojoj glazura bijaše nalik na katran i na kojoj je pisalo

*Sir Nicholas de Mimsy-Porpington
preminuo 31. liscopada 1492.*

Harry je zapanjen gledao kako omašan duh prilazi stolu, nisko se saginje i prolazi kroz stol te usput razjapljenim ustima zahvaća jednog od smrdljivih lososa.

"Prija li vam kad prodete samo kroz njega?" upita ga Harry.

"Donekle", tužno mu odgovori duh i otperja dalje.

"Valjda su navlaš ostavili jela da se pokvare kako bi dobila snažniju aromu?" znelački reče Hermiona, pa začepi nos i nagne se da izbliza pogleda gnjilu tlačenicu.

"Idemo dalje, meni je zlo", protuži Ron.

Međutim, tek što su se okrenuli, ispod stola odjednom izroni čovječuljak i zaustavi se pred njima u zraku.

"Dobar večer, Peeves", oprezno ga pozdravi Harry.

Za razliku od ostalih duhova, kućni duh Peeves bio je sušta suprotnost općem bljedilu i prozirnosti. Nosio je jarkonarančasti papirnati klobuk, leptir-kravatu što se okretala, i cerek od uha do uha na širokom, pakosnom licu.

"Nećete malo prigristi?" priupita ih slatkim glasom i ponudi ih zdjelicom kikirikija obraslih gljivicama.

"Ne, hvala", odgovori Hermiona.

"Čuo sam kako govorite o Myrtli", nastavi Peeves, a oči mu zaigraju. "Kako ste *ružno* govorili o sirotoj Myrtli." Duboko uzdahnuvši, gromoglasno je pozove:

"OJ! MYRTLO!"

"Ah, nemojte, Peeves, molim vas, nemojte joj kazati što sam rekla o njoj, jer bi se ona ozbiljno uznemirila", uzrujano prošapće Hermiona. "Nisam ja to ozbiljno mislila, nemam ja ništa protiv nje... o, zdravo, Myrtle!"

Zdepasti ženski duh doleti do njih. Imala je najturobnije lice koje je Harry ikad vidio, napol zaklonjeno ravnom kosom i debelim naočalama biserne boje.

"Što je?" zlovoljno ih upita.

"Kako si, Myrtle?" odvrati Hermiona tobože vedrim glasom.

"Drago mi je što te vidim izvan zahoda." Myrtle šmrčne.

"Gospođica Granger govorila je maloprije o tebi..." prepredeno joj Peeves šapne na uho.

"Samo sam rekla, rekla sam... kako večeras dobro izgledaš", reče Hermiona i prostrijeli Peevesa pogledom. Myrtle sumnjičavo pogleda Hermionu.

"Ti se samo sprdaš sa mnom!" reče joj, a u sitne, pronicave oči navru joj suze.

"Ne sprdam" poštenja mi", zar vam nisam maloprije rekla kako Myrtle dobro izgleda?" ustvrđi Hermiona i snažno mune Harryja i Rona pod rebra.

"Ma da..."

"Rekla je, stvarno..."

"Nemojte mi lagati!" prostenje Myrtle. Dok se Peeves zadovoljno smješкао iznad njena ramena, njoj poteku suze niz obraze. "Mislite vi da ja ne znam što ljudi govore o meni iza mojih leđa? Debela Myrtle! Ružna Myrtle! Jadna, plačljiva, nikakva!"

"Zaboravila si reći i `prištava'", prosikće joj Peeves na uho. Plačljiva Myrtle tjeskobno zajeca i pobjegne iz prostorije. Peeves poleti za njom gadajući je pljesnivim kikirikijem i vičući:

"*Prištava! Prištava!*"

"O Bože!" tužno uzdahne Hermiona.

Kroz gomilu doleti do njih Skoro Bezglavi Nick. "Dobro se zabavljate?"

"O, da!" slažu mu oni.

"Nije loš sastav", ponosno će Skoro Bezglavi Nick. "Ucviljena Udovica došla je čak iz Kenta... Skoro će vrijeme za moj govor, najbolje da odmah upozorim orkestar..."

Ali orkestar je baš u tom času prestao svirati. Svi su u prostoriji naglo umuknuli i uzbuđeno se obazreli jer je odjeknuo zov lovačkog roga.

"Ah, evo i njih!" ogorčeno će Skoro Bezglavi Nick.

Kroza zid izbije desetak konjskih duhova na kojima su jahali bezglavi jahači. Prisutni ushićeno zaplješću. I Harry zaplješće, ali kad pogleda Nicka, naglo odustane od pljeskanja. Konji su galopom stigli do sredine prostora za ples i tu stali skačući i propinjući se na mjestu. Velik duh na njihovu čelu, koji je svoju bradatu glavu nosio pod miškom, zapuše u rog, skoči s konja i visoko podigne glavu da ih sve može vidjeti (svi se nasmiju), te priđe Skoro Bezglavom Nicku natičući si glavu na vrat.

"Nick!" zagrmi. "Kako si? Je li ti glava još na ramenima?"

Pa prasne u grohotan smijeh i potapše Skoro Bezglavog Nicka po ramenu.

"Dobro došao, Patrick!" ukočeno će Nick.

"Oho, ima ih ovdje i živih!" reče Sir Patrick kad spazi Harrya, Rona i Hermionu pa se tobože trgne od iznenađenja tako da mu glava opet otpadne (prisutni su vrištali od smijeha).

"Jako duhovito!" sumorno napomene Skoro Bezglavi Nick.

"Nemojte se obazirati na Nicka!" vikne glava Sir Patricka s poda. "Još se ljuti što mu nismo dopustili da pođe s nama u lov! Ali stvarno... pogledajte tog prijana..."

"Ja mislim", žurno će Harry kad primijeti Nickov značajni pogled, "da je Nick zbilja... strašan i... ovaj..."

"Aha!" vikne glava Sir Patricka. "Kladio bih se da vas je Nick zamolio da to kažete!"

"Smijem li vas zamoliti za malo pažnje, vrijeme je za moj govor!" glasno će Skoro Bezglavi Nick, pa pođe dugim koracima prema podiju i stupi na mjesto obasjano ledenomodrim svjetlom.

"Dragi moji, neprežaljeni lordovi, dame i gospodo, zaista mi je žao..."

Ali gotovo nitko nije više ništa mogao čuti. Sir Patrick i ostali bezglavi lovci upravo su započeli utakmicu hokeja ljudskim glavama koju su svi željeli pratiti. Skoro Bezglavi Nick uzalud je pokušavao ponovo privući pozornost svojih gostiju, ali kad je glava Sir Patricka prohujala mimo njega, uz bučno klicanje gledalaca, odustao je od govorancije. Harryju je već bilo vrlo hladno, a da o gladi i ne govorimo.

"Ja ne mogu više ovdje izdržati", promrmlja Ron cvokoćući zubima kad orkestar ponovo zapili a duhovi se vrata u prostor za ples.

"Idemo!" složi se Harry s njim.

Klimajući glavama i smješkajući se svima koji su ih gledali, povukli su se prema vratima i nakon jedne minute pohitali opet hodnikom punim crnih svijeća.

"Možda još nisu pojeli puding?" napomene Ron pun nade vodeći prijatelje prema stubama što vode do predvorja. A onda Harry ponovo začuje ono.

"... rasporiti... raskomadati... ubiti..."

Bijaše to onaj isti glas, onaj isti hladni, ubitačni glas koji je čuo u Lockhartovoj sobi. Spotakne se i zastane pa se grčevito uhvati za kameni zid napeto osluškajući i gledajući oko sebe, ne bi li spazio štogod u oskudno osvjetljenom hodniku.

"Harry, što je?..."

"Opet onaj glas" ... dajte ušutite načas..."

"... taaako gladan... toliko dugo..."

"Slušajte!" usrdno će Harry, a Ron i Hermiona se slede gledajući ga.

"... ubiti... vrijeme je da se ubija..."

Glas je bivao sve slabiji. Harry je bio uvjeren da se udaljava... da odlazi nekamo gore. Dok je zurio u tamni strop, obuzme ga mješavina straha i uzbuđenja. Kako može taj glas odlaziti gore? Da to ipak nije fantom kojem kameni strop ne predstavlja nikakvu zapreku?

"Idemo ovuda!" vikne i potrči uza stube prema predvorju. Nije se nadao da će ondje išta čuti jer je iz Velike dvorane dopirao žamor s proslave Noći vještica.

Harry pojuri uz mramorne stube na prvi kat, a Ron i Hermiona za njim.

"Harry, što ćemo..."

"PSSST!"

Harry načuli uši. Izdaleka, s gornjeg kata, začuje opet onaj isti glas, ali sve slabiji:

... nanjušio sam krv... NANJUŠIO SAM KRV!"

Harryju se okrene želudac.

"Ubit će nekoga!" vikne i, ne obazirući se na unezvijerena lica Rona i Hermione, potrči dalje uza stube, preskačući po tri stepenice i osluškajući i dalje glas usred bata svojih koraka. Jurio je po hodnicima na drugom katu, a Ron i Hermiona trčali su zadihani za njim. Nisu stali sve dok nisu zamaknuli za ugao i ušli u posljednji, pusti hodnik.

"Harry, što se zapravo dogodilo?" upita ga Ron otirući znoj s lica. "Ja nisam ništa čuo..."

Ali Hermiona iznenada uzdahne i upre prstom u dno hodnika.

"Pogledajte!"

Nešto je na zidu pred njima zasjalo. Polako se približe tom mjestu zureći u tamu. Na zidu između dva prozora bijahu ispisane riječi visoke tridesetak centimetara odsijevajući na svjetlu što su ga bacale baklje.

OTVORENA JE ODAJA TAJNI.
NEPRIJATELJI BAŠTINIK, ČUVAJTE SE!

"A što ono..., tamo dolje visi?" zapita Ron pomalo drhtavim glasom.

Kad su prišli bliže, Harry umalo da se ne posklizne - na podu je bila velika lokva vode. Ron i Hermiona ga uhvate rukama pa polako pođu zajedno do natpisa na zidu, pogleda uprtih u tamnu sjenu ispod natpisa. Sve troje u isti mah pojme što je to, pa naglo ustuknu. Nadstojnikova mačka, Gospa Norris, visila je o repu s držača baklje na zidu. Bila je potpuno ukočena i zurila je razrogačenim očima preda se. Nekoliko sekunda nisu se ni pomaknuli. Onda Ron progovori:

"Hajdemo odavde!"

"Da joj pokušamo nekako pomoći?..." nespretno promuća Harry.

"Vjeruj mi da je bolje da nas ne zateknu ovdje!" reče Ron.

Ali bilo je kasno. Po tutnjavi sličnoj grmljavini iz daljine, znali su da je slavlje upravo završeno. S obje strane hodnika u kojem su stajali, dopre bat stotina nogu što su se penjale uza stube i bučan, zadovoljan razgovor sitih ljudi. U sljedećem trenutku nagru učenici s oba kraja u hodnik.

Čavrljanje, vrema i larva naglo umuknu kad prvi učenici ugledaju obješenu mačku. Harry, Ron i Hermiona stajali su sami usred hodnika kad zavlada muk među učenicima koji su se gurali da bolje vide taj jezoviti prizor.

A onda tišinu propara nečiji povik:

"Neprijatelji baštinika, čuvajte se! Vi ste, mutnjaci, sad na redu!" Bijaše to Draco Malfoy. Progurao se bio do prvog reda učenika. Hladne oči bile mu užagrene a inače beskrvno lice zažareno dok se cerio pred obješenom, nepokretnom mačkom.

GLAVA DEVETA ZLOKOBNA OPOMENA

"Što je to ovdje? Što se dogodilo?"

Zacijelo privučen Malfojevim povikom, došao je Argus Filch i probio se kroz okupljene učenike. Kad ugleda Gospu Norris, ustukne i, prestravljen, zarije lice u ruke.

"Moja mačka! Moja mačka! Što je to zadesilo Gospu Norris?" krikne.

Pogled izbuljenih očiju padne mu na Harryja.

"*Ti!*" vrisne "*Ti!* Ti si mi ubio mačku! Ti si je ubio! Ubit ću te! Ubit ću..."

"*Arguse!*"

Na poprište je događaja stigao Dumbledore, a za njim i neki profesori. U tren oka Dumbledore prođe mimo Harryja, Rona i Hermione pa skine Gospu Norris s držača bakije na zidu.

"Hodite sa mnom, Arguse!" reče on Filchu. "I vi, gospodine Potter, gospodine Weasley i gospođice Granger." Iz gomile se žustro izdvoji Lockhart.

"Gospodine ravnatelju, moja je soba ovdje najbliža... samo uz ove stube... molim vas da se ne ustručavate..."

"Hvala vam, Gilderoye", reče mu Dumbledore.

Nijema se gomila razmakla da ih propusti. Uzbuđen i važan, Lockhart pohita za Dumbledoreom, a za njima i profesorica McGonagall i profesor Snape. Kad su ušli u Lockhartovu mračnu sobu, začuli su nekakvo komešanje na zidovima. Harry opazi kako nekoliko Lockharta sa slika nestaju, s viklerima u kosi. Živi Lockhart upali svijeće na svom pisaćem stolu i uzme je pregledavati. Harry, Ron i Hermiona razmijene napete poglede i svale se u naslonjače izvan svjetla svijeća gledajući što se zbiva. Vrh Dumbledoreova dugog, kukastog nosa bijaše na svega dva-tri centimetra od krzna Gospe Norris. Pomno ju je motrio kroz naočale u obliku polumjeseca i nježno pipao i gladio dugim prstima. Profesorica McGonagall, stisnutih očiju, gotovo se isto tako nisko sagnula nad mačku. Iza njih je u polusjeni stajao Snape s vrlo neobičnim izrazom na licu - reklo bi se da se svim silama svladava da se ne osmjehne. Lockhart je pak neprestance obigravao oko svih njih i nesebično dijelio svoje prosudbe.

"Svakako je ubijena nekom kletvom... vjerojatno transmutacijskom torturom. Ja sam to više puta vidio na svoje oči, šteta što nisam bio u blizini, jer točno znam protukletvu kojom bih je spasio..."

Lockhartovi su komentari bili isprekidani Filchovim suhim, mučnim jecajima. On se skljojao u naslonjač uz pisaći stol. Nije mogao gledati Gospu Norris. Lice je zario u ruke. Koliko mu god Filch bio mrzak, Harry nije mogao a da se ne sažali nad njim, iako njega ni približno nije žalio koliko sama sebe. Ako Dumbledore povjeruje Filchu, Harry će jamačno biti isključen iz škole.

Dumbledore je upol glasa mrmljao neke čudne riječi i kuckao čarobnim štapićem po Gospi Norris, ali se ništa ne dogodi - ona je i dalje izgledala kao da je netom punjena mačka.

"... Sjećam se kako se nešto slično dogodilo u Quagadougouu," nastavi Lockhart, "niz napada, uostalom, sve sam to opisao u svojoj autobiografiji. Kad sam stanovnicima tog mjesta podijelio razne amajlije, stvar je bila začas riješena..."

Dok je on to govorio, Lockhartove su fotografije na zidovima klimale glavama u znak odobravanja. Jedan je od njih zaboravio skinuti s glave mrežicu za kosu.

Napokon se Dumbledore uspravi i blago reče: "Nije ona, Arguse, mrtva."

Lockhart naglo ušuti usred nabiranja svih ubojstava koje je on osobno spriječio.

"Nije mrtva?" protisne Filch grečajući i gledajući Gospu Norris kroz prste. "Ali, zašto je onda... ovako ukoćena i sleđena?"

"Netko ju je skamenio", ustvrđi Dumbledore.

"Ah, to sam si i mislio!" pripomene Lockhart.

"Ali, kako ju je skamenio, to ne bih znao reći..."

"Pitajte *njega!*" vrisne Filch okrećući svoje umrljano i uplakano lice Harryju.

"To ne bi mogao učiniti nijedan učenik druge godine", odlučno će Dumbledore.

"Za takvo što je potrebno vrhunsko poznavanje crne magije..."

"On je to učinio, on je to učinio!" izriga Filch svu žuč. Podbuhlo mu lice bilo purpurno. "Vidjeli ste što je napisao na zidu! On je našao... u mojoj sobi... on zna da sam ja... da sam ja..." Filchu je lice bilo užasno izobličeno. "On zna da sam ja hrkan!" dovrši.

"Ja nisam ni *pipnuo* Gospu Norris!" ustvrđi Harry na sav glas, neugodno svjestan da su svi pogledi uprti u njega, pa čak i svih onih Lockharta na zidovima. "Ja čak i ne znam što je to hrkan."

"Koješta!" zareži Filch. "On je vidio moje pismo za tečaj Kvik-čarolije!"

"Ako smijem nešto primijetiti, gospodine ravnatelju", javi se Snape iz sjene.

Harryjeve se zle slutnje pojačaju. Bio je uvjeren da ništa od onoga što će Snape reći ne može biti povoljno za njega. "Možda su Potter i njegovi prijatelji jednostavno bili u pogrešno vrijeme na pogrešnom mjestu", reče on, a usta mu se malko iskrive od podsmijeha, kao da i sam sumnja u tu svoju pretpostavku. "Ali pred nama je ovdje niz sumnjivih okolnosti. Zašto su oni uopće bili u tom hodniku na prvom katu? Zašto nisu bili na proslavi Noći vještica?"

Harry, Ron i Hermiona počnu im u isti mah objašnjavati kako su bili na proslavi smrtnog dana.

"... Tamo je bilo na stotine duhova koji mogu posvjedočiti da smo bili tamo..."

"A zašto niste poslije došli na banket?" upita ih Snape užagrenih crnih očiju pri svjetlu svijeća. "Zašto ste otišli gore, u onaj hodnik?" Ron i Hermiona pogledaju Harryja.

"Zato što... zato što..." počne Harry dok mu je srce snažno lupalo. Nešto mu je govorilo da bi vrlo nategnuto zvučala tvrdnja da ga je tamo odveo bestjelesni glas

koji nitko nije čuo osim njega. "Zato što smo bili umorni pa smo htjeli otići na spavanje", dovrši.

"Bez večere?" upita ga Snape a suhonjavim mu licem preleti slavodobitan smiješak, "Nisam znao da duhovi na svojim proslavama nude gostima hranu koju mogu jesti i živi ljudi."

"Nismo bili gladni", glasno će Ron, a u isti mah mu zakrči želudac. Snapeov se pakosni osmijeh pretvori u cerek.

"Gospodine ravnatelju, mislim da Potter nešto taji", ustvrdi on. "Možda ne bi bilo zgoreg da mu se uskrate stanovite povlastice dok ne bude voljan da nam ispriповjedi svu priču. Ja osobno držim da bi ga trebalo izostaviti iz gryffindorske metlobojske ekipe dok ne bude voljan kazati nam svu istinu."

"Da vam pravo kažem, Severuse," oštro će profesorica McGonagall, "ne vidim razloga zašto dečko ne bi smio dotle igrati metloboj. Ovu mačku nije nitko udario u glavu metlom. Nema ama baš nikakvih dokaza da je Potter učinio nešto loše."

Dumbledore ispitivački pogleda Harryja. Pod pogledom njegovih žmirkavih svijetloplavih očiju Harry se osjećao kao pod rendgenskim zrakama.

"Nedužan je, Severuse, dok mu se ne dokaže krivnja", ustvrdi odlučnim glasom. Snape je izgledao bijesan, baš kao i Filch.

"Moju je mačku netko skamenio!" podvrisne Filch izbečenih očiju. "Tražim da netko za to bude *kažnjen!*"

"Izliječit ćemo je mi, Arguse", strpljivo će Dumbledore. "Madame Sprout uspjela je nedavno pribaviti mandragore. Čim izrastu do pune veličine, reći ću joj da spravi napitak kojim ćemo oživiti Gospu Norris."

"Ja ću ga spraviti", ubaci Lockhart. "Spravio sam ga već sto puta, mogao bih i u snu napraviti od mandragore napitak za oživljavanje..." "Oprostite," odvrati Snape ledenim glasom, "ali ja u ovoj školi predajem Čarobne napitke."

Nastane neugodan tajac.

"Vi sad možete ići", reče Dumbledore Harryju, Ronu i Hermioni.

Otišli su što su brže mogli a da ne potrče. Kad su se popeli na viši kat od Lockhartove sobe, svrate u jednu praznu učionicu i tiho zatvore vrata za sobom. Harry se zagleda u smrknuta lica svojih prijatelja.

"Mislite da sam im morao reći za onaj glas koji sam čuo?"

"Nisi", odgovori mu Ron bez oklijevanja. "Čak ni u čarobnjačkom svijetu nije dobar znak čuti glasove koje nitko drugi ne čuje."

Zbog nekog prizvuka u Ronovu glasu Harry ga priupita: "Ti mi valjda vjeruješ?" "Dabome da ti vjerujem", brže mu odgovori Ron. "Ali... moraš priznati da je to zbilja čudnovato..."

"Znam ja da je čudnovato", reče Harry. "Sve je skupa čudnovato. Što je ono pisalo na onom zidu? *Otvorena je odaja...* što li mu to znači?"

"To mi, znaš, zvuči nekako poznato", polako će Ron. "Čini mi se da mi je netko jednom ispričao nešto o nekoj tajnoj odaji u Hogwartu... možda je to bio Bill?..."

"A što je, zaboga, `hrkan'?" upita ga Harry. Začudi se kad se Ron prigušeno nasmije.

"Pa, ovaj... to zapravo nije ništa smiješno... ali, kad je riječ o Filchu..." počne mu Ron objašnjavati. "Hrkan je netko tko se rodio u čarobnjačkoj obitelji, ali nije naslijedio čarobnjačke sposobnosti. Nešto suprotno, recimo, čarobnjacima rođenim u bezjačkom svijetu, samo što su hrkani vrlo rijetki. Ako Filch uči magiju dopisnim tečajem Kvik-čarolije, onda mislim da je on svakako hrkan. Time bi se moglo štošta objasniti. Recimo, zašto toliko mrzi ovdašnje učenike." Ron se zadovoljno osmijehne. "Ogorčen je."

Negdje otkuca sat.

"Ponoć", reče Harry. "Najbolje da odemo na spavanje prije nego što naiđe Snape i pokuša nam namjestiti nekakvu igru."

Nekoliko dana u školi se govorilo samo o napadu na Gospu Norris. Filch je sve na to podsjećao obilazeći mjesto na kojem je bila napadnuta, kao da se nada da će se napadač vratiti na mjesto zločina. Harry ga je vidio kako briše natpis na zidu "čarobnim odstranjivačem svakojakih mrlja gđe Skower", ali uzalud. Riječi su i dalje na kamenu blistale kao i prije. Kad nije stražario na poprištu zločina, Filch se, crvenih očiju, šuljao hodnicima, zaskakao bezazlene učenike i pokušavao ih kazniti zbog prekršaja kao što su "glasno disanje" i "sretan izraz lica". Reklo bi se da je Ginny Weasley posebno uznemirena sudbinom Gospe Norris. Prema Ronovim riječima, ona je obožavala mačke, "Ali ti nisi dobro poznavala Gospu Norris", govorio joj je Ron ne bi li je umirio. "Vjeruj mi da nam je svima mnogo bolje bez nje." Ginny je zadržala usna. "U Hogwartu se tako nešto ne događa često" uvjeravao ju je Ron. "Brzo će tog manijaka uloviti i izbaciti iz škole. Samo se nadam da će taj tip imati još vremena skameniti i Filcha prije nego što bude isključen. Šalim se, šalim..." žurno nadoda kad opazi da je Ginny probljedjela.

Taj je napad djelovao i na Hermionu. Bilo je potpuno uobičajeno da Hermiona provodi mnogo vremena čitajući, ali sad gotovo da ništa drugo nije ni radila. Harry i Ron nisu bogzna što doznali od nje kad su je pitali što smjera. Tek su sljedeće srijede ustanovili što je posrijedi. Harryja je Snape nakon predavanja iz Čarobnih napitaka zadržao da mu očisti stolove od kolutičavih crva. Nakon što je na brzinu poručao, Harry je otišao na kat da se u knjižnici sastane s Ronom. Usput je spazio Justina Fincha-Fletchleyja, Hufflepuffa kojeg je upoznao na satu Travarstva, kako mu dolazi u susret. Harry zausti da ga pozdravi, ali kad ga Justin primijeti, naglo se okrene i odbrza na drugu stranu. Harry nađe Rona u stražnjem dijelu knjižnice gdje piše domaću zadaću iz Povijesti magije. Profesor Binns zadao im je zadaću da sastave metar dugačak sastavak o "Srednjovjekovnom saboru europskih čarobnjaka".

"Ovo je nevjerojatno, još mi fali dvadeset centimetara..." bijesno reče Ron i ispusti iz ruke pergament, koji se umah smota u svitak.

"A Hermiona je napisala metar i četrdeset, i to još onim svojim sitnim rukopisom!"

"A gdje je ona?" upita ga Harry, dohvati krojački metar i razmota svoju zadaću.

"Tamo negdje prijeko", odgovori mu Ron i pokaže na obližnje police. "Traži neku knjigu. Čini mi se da kani još prije Božića pročitati čitavu knjižnicu."

Harry ispriča Ronu kako je Finch-Fletchley pobjegao od njega kad ga je spazio.

"Ne znam zašto se zbog toga grizeš, ja mislim da je on pomalo blesav", reče Ron i nastavi pisati što je mogao krupnijim slovima. "Što nam je sve nadrobio o Lockhartovoj veličini!..."

Između polica se pojavi Hermiona. Doimala se razdražljivo, ali se činilo da je napokon voljna porazgovarati s njima.

"Posuđeni su svi primjerci knjige *Hogwarts – Povijest*"; reče sjeda jući do Harryja i Rona. "I na tu se knjigu mora čekati dva tjedna, Da bar nisam svoju ostavila kod kuće! Ali nije mi stala u kovčeg uz sva ona Lockhartova djela."

"A što će ti to?" upita je Harry.

"Iz istog razloga iz kojeg i svi ostali traže tu knjigu," odgovori Hermiona, "da pročitam što u njoj piše o legendi o Odaji tajni."

"A što ti je to?" brže je priupita Harry.

"To je baš to. Ne sjećam se", odgovori Hermiona grizući se za usnu. "A ne mogu nigdje drugdje naći nešto o tome..."

"Hermiona, daj mi da pročitam tvoj sastavak", očajnički će Ron gledajući na sat.

"Ne, ne dam", odvrati Hermiona iznenada strogim tonom. "Imao si deset dana vremena da to napišeš."

"Ma treba mi još samo pet centimetara, daj mi da vidim..." Zazvoni zvonice. Ron i Hermiona pođu zajedno na Povijest magije svadajući se usput.

Povijest magije bio im je najdosadniji predmet. Profesor Binns koji ga je predavao bio je jedini profesor duh. Najuzbudljivije od svega što se ikad dogodilo na njegovim predavanjima bilo je kad je jednom ušao u učionicu kroz školsku ploču. Mnogi su zaključili da on, onako prastar i smežuran, nije ni primijetio da je umro. Jednostavno je jednog jutra ustao da pođe na predavanje i ostavio svoje tijelo za sobom u naslonjaču ispred kamina u zbornici. Odonda mu se način života nije uopće promijenio.

Danas je na satu bilo dosadnije nego ikad. Profesor Binns rasprostro je svoje bilješke i počeo iz njih čitati jednoličnim glasom, kao stari usisavač za prašinu, dok nisu gotovo svi u učionici zapali u duboku obamrlost. Tek bi se kadikad prenuli da zapišu neko ime ili datum, a onda bi opet zadrijemali. Profesor je tako govorio oko pola sata kad se dogodi nešto što se nikad prije nije dogodilo.

Hermiona je podigla ruku uvis.

Digavši pogled usred svog ubitačno dosadnog predavanja o Medunarodnoj konferenciji čarobnjaka održanoj 1289. godine, profesor Binns se zaprepasti.

"Gospodice... ovaj?..."

"Granger, gospodine profesore. Htjela sam vas pitati da li biste nam mogli štogod reći o Odaji tajni", reče Hermiona jasno i glasno. Dean Thomas, koji je sjedio razjapljenih usta i zurio kroz prozor, prene se iz transa. Lavender Brown podigne glavu s podvijenih ruku a Nevilleu sklizne ruka s klupe.

Profesor Binns zatrepće očima.

"Moj se predmet zove Povijest magije", odgovori svojim suhoparnim sipljivim glasom. "Ja se, gospodice Granger, bavim *činjenicama*, a ne mitovima i legendama." Nakašlje se proizvevši zvuk kao kad se slomi kreda, pa nastavi: "U rujnu iste godine pododbor sardinijskih čarobnjaka..."

Ponovo ušuti. Hermiona je opet zamahala rukom po zraku. "Gospodice Grant?"

"Molim lijepo, gospodine, a zar legende ne počivaju uvijek na stanovitim činjenicama?"

Profesor Binns se tako zabezeknuto zagleda u nju da Harry bijaše uvjeren da mu nikad prije nijedan učenik, ni živ ni mrtav, nije još bio upao u riječ.

"Pa, ovaj," polako će profesor Binns, "da, moglo bi se reći da je tako, po svoj prilici." Piljio je u Hermionu kao da nikad nije pošteno promotrio nijednog učenika. "Međutim, legenda koju ste spomenuli toliko je *senzacionalistička*, pa i besmislena..."

Ali sad su svi učenici upijali svaku njegovu riječ. Mutno se zagleda u lica koja bijahu sva okrenuta njemu. Harry razabere da je profesor takvim neuobičajenim zanimanjem učenika potpuno izbačen iz kolotečine.

"Pa, dobro", polako protisne. "Da vidimo... Odaja tajni... Svi vi, naravno, znate da su školu u Hogwartsu utemeljili prije više od tisuću godina... ne zna se pouzdano koje godine... četiri najveće vještice i čarobnjaka svoga doba. Po njima su nazvana i četiri doma u školi. Bili su to Godric Gryffindor, Helga Hufflepuff, Rowena Ravenclaw i Salazar Slytherin. Oni su zajedno podigli ovaj dvorac, daleko od radoznalih bezjačkih očiju, jer se u to doba običan puk bojao magije, a vještice i čarobnjake okrutno su progonili."

Zastane u govoru i obiđe mutnim pogledom učionicu te produži: "Utemeljitelji su nekoliko godina složno radili zajedno, tražeći mlade ljude koji imaju smisla za magiju i doveli ih u dvorac da se školuju. Ali onda su izbile nesuglasice među njima, Sve je više rastao jaz između Slytherina i ostalih, Slytherin je želio da se strože odabiru kandidati za školu, On je držao da poznavanje magije treba ostati isključivo među čarobnjačkim obiteljima. Nerado je primao potomke bezjačkih roditelja jer je mislio da su nepouzdana. Nakon nekog vremena izbio je oko toga ozbiljan spor između Slytherina i Gryffindora, pa je Slytherin napustio školu."

Profesor Binns ponovo zastane u govoru i naškubi usne poput stare smežurane kornjače.

"Toliko se zna iz pouzdanih povijesnih vrela," nastavi on, "ali je te jasne činjenice zamaglila fantastična legenda o Odaji tajni. Priča se da je Slytherin u dvorcu izgradio skrovitu odaju o kojoj ostali utemeljitelji nisu ništa znali. Prema

toj legendi, Slytherin je zapečatio odaju tako da je nitko ne može otvoriti dok se u školi ne pojavi njegov pravi baštinik. Jedino će taj njegov baštinik moći otvoriti tu Odaju tajni, osloboditi iz nje zatočenu neman i poslužiti se njome da očisti školu od svih onih koji ne zavređuju da uče magiju."

Kad je profesor dovršio svoje kazivanje, nastane tišina, ali nije to bila ona uobičajena, pospana tišina koja je vladala na predavanjima profesora Binnsa. U zraku se osjećala napetost dok su ga svi i dalje motrili nadajući se da će još štogod od njega saznati. Reklo bi se da je profesor Binns pomalo ozlovoljen. "Sve je to skupa, naravno, puka besmislica", nastavi on. "Dakako da su čitavu školu više puta najučenije vještice i čarobnjaci temeljito pretražili ne bi li pronašli tu odaju. Ali ona ne postoji. Priča je to kojoj je cilj da zastraši lakovjerne."

Hermiona ponovo podigne ruku uvis.

"Gospodine... a što ste zapravo mislili kad ste spomenuli `neman' u toj odaji?"

"Smatra se da je to zapravo neko čudovište koje može ukrotiti samo Slytherinov baštinik", odgovori joj profesor Binns svojim suhoparnim, piskavim glasom.

Učenici se nervozno zgleđaju.

"Kažem vam da to biće ne postoji", produži profesor prebirući po svojim bilješkama. "Nema ni te odaje ni tog čudovišta."

"Ali, gospodine," obrati mu se Seamus Finnigan, "ako tu odaju može otvoriti Samo Slytherinov baštinik, onda je valjda nitko drugi *ne može* otkriti?"

"Koješta, O'Flaherty", odvrati profesor Binns pomalo razdražljivim glasom. "Ako čitav niz ravnatelja i ravnateljica Hogwartsa nisu tu odaju dosad našli..."

"Ali, gospodine profesore," propišti Parvati Patil, "ta se odaja vjerojatno može otvoriti samo crnom magijom..."

"Ako se čarobnjak, gospodice Pennyfeather, *ne služi* crnom magijom, to još ne znači da je *ne poznaje*"; odbrusi joj profesor Binns. "Ponavljam, ako takvi ljudi kao što je Dumbledore..."

"Ali možda Dumbledore ne može ništa zato što nije u srodstvu sa Slytherinom?..." počne Dean Thomas, ali je profesoru Binnsu cijela ta stvar već dozlogrdila.

"E, sad je dosta", oštro zaključio. "To je sve mit. To ne postoji! Nema ni najmanjeg dokaza da je Slytherin izgradio čak i jedno tajno spremište metli! Sad mi je žao što sam vam ispričao tu glupu priču! Vratimo se radije, molim lijepo, *povijesti*, čvrstim, pouzdanim, opipljivim *činjenicama!*"

Nakon pet minuta učenici su ponovo zapali u uobičajenu letargiju.

"Ja sam oduvijek znao da je Salazar Slytherin bio smušeni, stari slaboumnik", reče Ron Harryju i Hermioni dok su se nakon predavanja probijali kroz gužvu u hodnicima da prije ručka odlože torbe. "Ali nisam znao da je on zakuhao svu tu kašu o čistoj krvi. Ja ne bih htio biti u njegovu domu ni da mi tko plati. Časna riječ, da me je Razredbeni klobuk strpao među Slytherine, ja bih se bio odmah vratio vlakom kući..."

Hermiona gorljivo zakluma glavom, ali Harry je šutio. Upravo mu se želudac bio neugodno skvrčio.

On nikad nije rekao Ronu i Hermioni da se Razredbeni klobuk ozbiljno promišljao ne bi li *njega* dodijelio Slytherinima. Sjećao se kao da je to bilo jučer, kako mu je onaj sitni glasić rekao u uho kad je on bio nabio klobuk na glavu prije godinu dana:

"Mogao bi, znaš, danas-sutra biti velik, sve ti je tu u glavi, a Slytherini bi ti pomogli na tom putu do veličine, o tom nema dvojbe..."

Ali Harry, koji je već bio načuo nešto o tome kako je dom Slytherina poznat po tome što je iznjedrio crne mage, očajnički je pomislio: "Samo ne među Slytherine!" a onda mu je klobuk rekao: *"Pa, dobro, onda, ako si baš siguran... onda budi Gryffindor..."*

Dok ih je struja učenika nosila u jednom smjeru, iz suprotnog smjera naiđe Colin Creevey:

"Bog, Harry!"

"Zdravo, Coline!" automatski mu odzdravi Harry.

"Harry... Harry... jedan dečko na mojoj godini kaže da si ti..."

Ali Colin je bio toliko sitan da se nije mogao oduprijeti plimi što ga je nosila prema Velikoj dvorani. Još su ga samo čuli kako je propiskutao: "Do viđenja, Harry!" a onda je nestao.

"Što li taj dečko na njegovoj godini kaže za tebe?" zapita Hermiona.

"Valjda da sam ja baštinik Slytherinov", odgovori Harry i osjeti kako mu se želudac opet skvrčio jer se iznenada sjetio kako je Justin Finch-Fletchley pobjegao od njega kad su se sreli u pauzi za ručak.

"Ma, ovdje se vjeruje svakoj glasini", gadljivo će Ron.

Gužva se smanjila pa su se uspjeli bez poteškoća popeti uz sljedeće stube.

"Vjeruješ li ti da *zbilja* postoji Odaja tajni?" upita Ron Hermionu.

"Ne znam", odgovori mu ona i namršti se. "Dumbledore nije uspio izliječiti Gospu Norris, pa sve mislim da ono što ju je napalo nije bilo... ovaj... ljudsko biće."

Dok je ona to govorila, zamaknuli su za ugao i našli se na kraju onog istog hodnika u kojem je došlo do napada. Zastanu da pogledaju to mjesto. Prizor je bio isti kao i one noći, samo što s držača za baklju nije visila ukočena mačka i što je prazna stolica stajala uza zid na kojoj je pisala poruka "Otvorena je odaja".

"Ovdje je stražario Filch", promrmlja Ron.

Zgledaju se. Hodnik je bio pust.

"Neće biti naodmet da malo pronjuškamo ovuda", reče Harry, pa odloži torbu, klekne i počne bauljati tražeći nekakav trag. "Tragovi paljevine!" nadoda.

"Ovdje..., i ovdje..."

"A pogledaj ovo!" reče mu Hermiona. "Ovo je *zbilja* čudno..." Harry ustane i priđe prozoru uz onaj natpis na zidu. Hermiona mu je pokazivala najviše okno, na kojem je dvadesetak pauka gmizalo i očito se svim silama nastojalo provući

kroz sitnu pukotinu u staklu. Odatle je visila duga, srebrnkasta nit po kojoj su se kanda svi

verali ne bi li se što prije izvukli van.

"Jesi li ikad vidio pauke da se tako ponašaju?" u čudu ga upita Hermiona.

"Nisam", odgovori Harry. "A jesi li ti, Rone? Rone?"

Obazre se. Ron je podalje stajao i kao da je nastojao svladati poriv da pobjegne.

"Što ti je?" upita ga Harry.

"Ja... ne trpim... pauke", odgovori Ron napetim glasom.

"To zbilja nisam znala", reče Hermiona iznenadeno gledajući Rona. "Pa koliko si se puta služio paucima u spravljanju napitaka..." "Nemam ja ništa protiv mrtvih pauka", napomene Ron zirkajući na sve strane, samo ne na prozor. "Jednostavno ih ne volim gledati kako se kreću..."

Hermiona se zasmijulji.

"Nije to ništa smiješno", ražesti se Ron. "Ako baš moraš znati, kad mi je bilo tri godine, Fred je pretvorio mog... mog malog medu u jednog gadnog velikog pauka zato što sam mu slomio metlu kojom se najradije igrao. Ni ti ih ne bi trpjela da si u naručju držala svoga medu i da je medo odjednom dobio previše nogu i..."

On ušuti drščući. Bilo je očito da se Hermiona još svladava da se ne nasmije.

Uvidjevši da će najbolje biti da promijene razgovor, Harry im reče:

"A sjećate se vi koliko je ovdje bilo vode? Otkud se stvorila ta voda? Netko je u međuvremenu obrisao pod..."

"Bilo je to otprilike ovdje", reče Ron, koji se sabrao i prošao nekoliko koraka pored Filchove stolice i pokazao na to mjesto. "Ovdje, na visini ovih vrata."

I pruži ruku prema mjedenoj kvaki, ali je iznenada povuče kao da se opekao.

"Što ti je?" upita ga Harry.

"Ne smijemo tu ulaziti," zlovoljno će Ron, "ovo je ženski zahod." "Ah, Rone, neće sad tu biti nitko", reče Hermiona, ustane i priđe mu. "To ti je zahod Plačljive Myrtle. Hajde da zavirimo!"

I ne obazirući se na veliki natpis "U kvaru", ona otvori vrata. Bijaše to najmračniji i najsumorniji nužnik koji je Harry ikad vidio. Ispod velikog, napuklog i zaflekanog zrcala protezao se niz oštećenih kamenih umivaonika. Pod je bio moker i na njemu se odražavalo mutno svjetlo što su ga bacali krnjaci dviju-triju svijeća što su dogorijevale u svojim držačima. Drvena vrata kabina bijahu oguljena i izgrebena, a jedna su od njih visila na šarkama.

Hermiona prinese prste ustima i pođe prema posljednjoj kabini. Kad dođe do nje, reče:

"Zdravo, Myrtle, kako si?"

Harry i Ron dođu za njom. Plačljiva Myrtle lebdjela je nad vodokotlićem i istiskivala bubuljicu iz brade.

"Ovo je *ženski zahod*", reče ona nepovjerljivo motreći Rona i Harryja. "A ova dvojica *nisu* ženske."

"Nisu", potvrdi Hermiona. "Ja sam im samo htjela pokazati kako je... ovaj... ovdje lijepo."

I neodređeno mahne rukom prema prljavom starom zrcalu i mokrom podu.

"Pitaj je nije li ona što vidjela", šapne Harry Hermioni. "Što to šapućete?" upita ga Myrtle zureći u njega. "Ništa", brže odgovori Harry. "Htjeli smo vas pitati..."

"Kad će već jednom ljudi prestati govoriti iza mojih leđa!" reče Myrtle glasom prigušenim suzama. "I ja *imam* osjećaje, znate, iako sam mrtva."

"Myrtle, nitko tebe ne želi uznemirivati", reče Hermiona. "Harry je samo..."

"Da nitko mene ne želi uznemirivati! Dobar štos!" procvili Myrtle. "Moj je život bio puki jad i čemer, a sad mi dolaze ljudi da mi i smrt pokvare!"

"Htjeli smo te pitati nisi li možda u zadnje vrijeme vidjela nešto neobično", brže nastavi Hermiona, "jer je ovdje pred tvojim vratima u Noći vještica napadnuta jedna mačka."

"Jeste li možda te noći vidjeli koga ovdje u blizini?" upita je Harry. "Nisam ja gledala što se tu zbiva", odgovori Myrtle dramatičnim glasom. "Peeves me bio toliko uzrujao da sam došla ovamo da se ubijem. A onda sam se tek sjetila da sam ja... da sam ja..."

"Već mrtva", uslužno će Ron.

Myrtle tragično zajeca, vine se uvis, prevrne se u zraku i naglavce zaroni u zahodsku školjku poprskavši ih sve vodom, a onda nestane. Sudeći po prigušenim jecajima, smirila se tek negdje u odvodnoj cijevi.

Harry i Ron stajali su razjapljenih usta, ali Hermiona umorno slegne ramenima i reče;

"Da vam pravo kažem, ovo je za nju bila čak i vesela gesta... hajdemo radije dalje!"

Tek što je Harry zatvorio vrata za Myrtlinim grgoljavim jecajima, razlegne se nečiji snažni glas tako da svi troje poskoče: "RONE!"

Percy Weasley stao je kao ukopan na vrhu stuba, sa sjajnom značkom prefekta na prsima i s izrazom krajnje zgranutosti na licu.

"To je *ženski* zahod!" vikne. "Što ste to *vi*?... "

"Samo smo malo zavirili", reče Ron sliježući ramenima. "Tražimo tragove, znaš..."

Percy se nadme na način koji Harryja živo podsjeti na gospođu Weasley.

"Odlazite... odlazite..." reče prilazeći im krupnim koracima i mašući rukama da ih otjera s tog mjesta. "Zar vam je svejedno što će ljudi pomisliti? Da dolazite ovamo dok su svi ostali na večeri..."

"A zašto mi ne bismo smjeli biti ovdje?" gorljivo ga upita Ron naglo se zaustavljajući i poprijeko gledajući Percyja. "Čuj, mi nismo ni pipnuli onu mačku!"

"To sam i ja rekao Ginny," srdito će Percy, "ali izgleda da ona svejedno misli da ćete biti isključeni iz škole. Nisam je još nikad vidio tako uzrujanu i tako

uplakanu. Možete misliti kako je *njoj*, svi su na njezinoj godini silno uzbuđeni zbog svega ovoga..."

"Baš je tebe briga za Ginny!" odbrusi mu Ron, kojem su i uši pocrvenjele, "*Ti se samo bojiš da ti ja ne pokvarim šanse da postaneš glavni prefekt.*"

"Pet bodova manje za Gryffindore!" odsječno će Percy opipavajući svoju značku prefekta. "I nadam se da ćeš se naučiti pameti! Nema više *igranja detektiva*, inače ću te prijaviti mami!"

I ode krupnim koracima, a šija mu bijaše isto onako crvena kao i Ronu uši. Te su večeri Harry, Ron i Hermiona u društvenoj prostoriji sjeli što su mogli dalje od Percyja. Ron je još bio vrlo neraspoložen i neprestance je pravio packe pišući domaću zadaću iz Čarolija. Pošto je, onako rastresen, posegnuo za štapićem da odstrani packe, zapalio je nehotice pergament. Kad je zaklopio Zbirku *čarobnih formula (2, stupanj)*, bio je ljut kao ris. Na Harryjevo veliko čudo, i Hermiona je zaklopila svoju knjigu.

"Ma tko bi to mogao biti?" tiho progovori, kao da nastavlja razgovor koji su netom bili prekinuli. "Tko bi to *htio* otjerati sve hrkane i potomke bezjaka iz Hogwarta?"

"Hajde da malo razmislimo!" reče Ron tobože u nedoumici. "Za koga znamo da misli da su svi potomci bezjaka ološ?"

I pogleda Hermionu. Hermiona mu neodlučno uzvratila pogled. "Ako misliš na Malfoya..."

"Dakako da mislim!" otpovrne Ron. "*Sad ste vi, mutnjaci, na redu!* Ma daj, dovoljno je pogledati onu njegovu odurnu štakorsku njušku pa da znaš da je to on..."

"Malfoy da je Slytherinov baštinik?" sumnjičavo će Hermiona. "Pogledaj mu samo familiju", reče Harry i također zatvori svoje knjige. "Svi su oni bili Slytherini, on se stalno time hvali. Lako je moguće da su oni stvarno Slytherinovi potomci. Otac mu je svakako dovoljno opak za tako nešto."

"Možda je već stoljećima ključ Odaje tajni u njihovu posjedu?" nabaci Ron.

"Možda ga prenose s koljena na koljeno..."

"Pa, dobro," oprezno će Hermiona, "recimo da je i to moguće..."

"Ali kako ćemo to dokazati?" sumorno će Harry.

"Možda postoji način da to i dokažemo", polako će Hermiona još tiše pa zirne načas na Percyja.

"Dakako da bi to bilo vrlo teško. I opasno, vrlo opasno. Morali bismo prekršiti valjda pedeset školskih pravila!"

"Ako nam za otprilike mjesec dana budeš voljna objasniti te svoje riječi, nadam se da ćeš nas o tome obavijestiti?" razdražljivo će Ron.

"Dobro", hladno će Hermiona. "Morali bismo nekako upasti u slytherinsku društvenu prostoriju i postaviti Malfoyu nekoliko pitanja a da on ne zna da ga mi to pitamo."

"Ama, to je nemoguće!" reče Harry, a Ron se nasmije.

"Ne, nije", odvrati Hermiona. "Trebamo samo malo višesokovnog napitka."

"A što ti je to?" upitaju je Ron i Harry uglas.

"Snape ga je spomenuo u svom predavanju prije nekoliko tjedana..."

"Zar ti misliš da mi nemamo pametnija posla na satovima iz Čarobnih napitaka nego slušati Snapea?" promrsi Ron.

"Na taj se način naime možeš pretvoriti u nekoga drugog. Razmislite malo o tome! Nas bismo se troje mogli pretvoriti u troje Slytherina. I nitko ne bi znao da smo to mi. Malfoy bi nam vjerojatno rekao sve što želimo. Vjerojatno se i u ovom trenutku hvali time u slytherinskoj društvenoj prostoriji, samo što ga ne možemo čuti."

"Rekao bih da je taj višesokovni napitak malo škakljiva stvar", reče namršteni Ron. "Što će biti ako ostanemo dovijeka nalik na to troje Slytherina?"

"To se nakon nekog vremena izgubi samo od sebe", reče Hermiona i nestrpljivo odmahne rukom. "Ali teško ćemo se domoći tog recepta. Snape je rekao da se on nalazi u knjizi *Najpotentniji čarobni napici*, a ona se sigurno može naći u našoj knjižnici na Odjelu ograničenog pristupa."

Knjige s tog odjela mogle su se posuditi samo na jedan način - uz predočenje pismenog odobrenja jednog od profesora.

"Vrlo bi teško bilo objasniti što će nam ta knjiga", reče Ron, "ako ne kanimo spraviti jedan od tih napitaka."

"Ja mislim da bismo ipak imali nekih izgleda kad bismo mogli uvjeriti koga od profesora da nam je stalo samo do teorije..." ustvrdi Hermiona.

"Ma hajde bježi," reče Ron, "nijedan profesor ne bi pao na taj štos. Takav bi profesor morao biti zaista blesav..."

GLAVA DESETA MAHNITI MALJAC

Nakon one katastrofalne epizode s vilovnicima, profesor Lockhart nije više donosio na predavanja živa bića. Umjesto toga, čitao im je odlomke iz svojih knjiga, a katkad im je glumio neke od opisanih scena. Obično je birao Harryja da mu pomaže u tim predstavama. Dosad je Harry bio prisiljen igrati priprosta seljaka iz Transilvanije kojeg je Lockhart izliječio od uroka brbljanja, jetija koji je patio od hunjavice i vampira koji nakon Lockhartove terapije nije mogao više ništa jesti osim salate.

Na prvom satu Obrane od mračnih sila Harry je morao pred učenicima igrati vukodlaka. Da nije imao dobrih razloga da udobrovolji Lockharta, bio bi najradije odbio taj zahtjev.

"A sad nam, Harry, najprije zavijajte na sav glas... tako, vidite... a onda sam ja, vjerovali ili ne, skočio na njega... evo ovako... i *srušio* ga na pod... evo ovako... jednom sam ga rukom držao na podu... a drugom sam mu upro štapić u vrat... a onda sam skupio svu preostalu snagu i izveo neobično složenu čaroliju Homorphus... on je nato ispustio žalostiv krik... de, de, Harry... još malo jače... tako... krzno mu je nestalo... uvukao je očnjake... i opet se pretvorio u čovjeka. Jednostavno ali učinkovito... i još će me jedno selo pamtiti kao junaka koji je izbavio stanovnike od višemjesečnog teroriziranja vukodlaka."

Zazvoni zvonce i Lockhart se osovi na noge.

"Za domaću zadaću sastavite pjesmu o mojoj pobjedi nad vukodlakom Vaga Vaga. Autor najbolje pjesme dobit će za nagradu knjigu *Magični ja s mojim potpisom*."

Učenici se stanu razilaziti. Harry se vrati do zadnje klupe gdje su ga čekali Ron i Hermiona.

"Jeste li spremni?" upita ih Harry.

"Čekaj malo dok svi ne izađu", nervozno šapne Hermiona. "Dobro, sad možemo..."

Ona priđe Lockhartovoj katedri grčevito držeći u ruci komadić papira, a za njom odmah i Harry i Ron.

"Ovaj... gospodine profesore?" promuca Hermiona. "Ja sam htjela... posuditi ovu knjigu iz knjižnice, samo da je pročitam kao pomoćnu literaturu." I pruži mu papirić pomalo drhtavom rukom. "Ali stvar je u tome što je ta knjiga na Odjelu ograničenog pristupa pa trebam potpis jednog profesora... vjerujem da će mi to inače pomoći da bolje razumijem ono što vi u Skitnjama s gulovima pišete o otrovima koji sporo djeluju..."

"Ah, Skitnje s gulovima!" reče Lockhart uzimajući papirić od Hermione i široko se osmijehujući. "To je meni možda moja najdraža knjiga. Jeste li uživali čitajući je?"

"O, da", zdušno potvrdi Hermiona. "Kako ste samo lukavo onog zadnjeg gula ulovili cjedilom za čaj..."

"E pa, sigurno mi nitko neće zamjeriti što najboljoj učenici na vašoj godini činim posebnu malu uslugu", srdačno će Lockhart pa izvadi golemo paunovo pero.

"Da, zar nije lijepo?" nastavi, pogrešno tumačeći zgađeni izraz na Ronovu licu.

"Obično se njime služim samo kad potpisujem knjige."

I nadrlja velik, vitičast potpis na papirić i vrati ga Hermioni.

"E pa, Harry," produži Lockhart dok je Hermiona pakljavim prstima smatala papirić i spremala ga u torbicu, "sutra je, čini mi se, prva metlobojska utakmica u ovoj sezoni? Gryffindori protiv Slytherina, je li tako? Čuo sam da ste vi koristan igrač, I ja sam igrao tragača. Ponudili su mi da zaigram i za reprezentaciju, ali sam se ja radije pasvetio iskorjenjivanju mračnih sila, Ipak, ako ikad osjetite potrebu za malo osobnog treninga, nemojte se ustručavati da me zamolite. Ja sam uvijek spreman prenositi svoje majstorstvo na slabije igrače..."

Harry proizvede nekakav nejasan grleni glas i otrči za Ronom i Hermionom.

"To je ipak nevjerojatno", reče dok su svi troje pregledavali potpis na papiriću.

"Nije čak ni pogledao koju to knjigu želimo posuditi."

"To ti je sve zato što je on šupljoglavi bezveznjak", reče Ron. "Ali baš nas briga, glavno da smo dobili što smo htjeli,"

"Nije on šupljoglavi bezveznjak", ustvrdi Hermiona prodornim glasom dok su trkom išli u knjižnicu.

"Samo zato što je rekao da si ti najbolja učenica na našoj godini?..."

Kad su stupili u prigušenu tišinu knjižnice, snizili su glasove. Knjižničarka Madame Pince bila je mršava, razdražljiva ženica koja je izgledala kao neishranjen kobac.

"*Najpotentniji čarobni napici?*" sumnjičavo ponovi i htjede uzeti od Hermione papirić, ali joj ga Hermiona ne dade.

"Voljela bih ovo zadržati za sebe", reče bez daha.

"Ma daj!" reče Ron, pa joj istragne papirić iz ruke i tutne ga u ruku Madame Pince. "Nabavit ćemo ti drugi autogram. Lockhart će nam potpisati sve što dovoljno dugo stoji pred njim."

Madame Pince prinese papirić svjetlu kao da želi provjeriti da nije riječ o krivotvorini, ali sve je bilo u redu. Knjižničarka otperja između visokih polica i vrati se nakon nekoliko minuta s pljesnivom knjižurinom. Hermiona pomno strpa knjižurinu u torbicu pa njih troje odu pazeći da ne hodaju prebrzo i da se ne drže kao da su što skrivili.

Nakon pet minuta opet su se zabarikadirali u zahod Plačljive Myrtle u kvaru.

Hermiona je bila pobila sve Ronove prigovore istaknuvši da je taj zahod posljednje mjesto u koje bi svratio itko tko je koliko-toliko normalan, pa da ih tu nitko živ neće ometati. Plačljiva Myrtle cmizdrila je u svojoj kabini, ali se oni nisu na nju obazirali, niti ona na njih.

Hermiona oprezno otvori *Najpotentnije čarobne napitke* pa se svi troje nadnesu nad stranice umrljane vlagom. Na prvi je pogled bilo jasno zašto se ta knjiga čuva na Odjelu ograničenog pristupa. Neki su od tih napitaka tako užasno djelovali da njih troje radije nisu ni zamišljali to djelovanje, a bilo je i jezovitih ilustracija, između ostalog i slika čovjeka koji je kanda bio sav izvrnut naopako, i slika vještice kojoj je iz glave izraslo nekoliko dodatnih pari ruku.

"Evo ga!" uzbuđeno će Hermiona kad nađe stranicu naslovljenu *Višesokovni napitak* i ukrašenu crtežima ljudi koji su se napol pretvorili u druge ljude. Harry se iskreno nadao da su izrazi intenzivne boli na njihovim licima samo plod crtačeve bujne mašte.

"Ovo je najkompliciraniji napitak koji sam ikad vidjela", ustvrdi Hermiona kad su letimice pregledali recept. "Muhe zlatare, pijavice, žilavac i glistovnica", mrmljala je prelazeći prstom po popisu sastojaka, "Do njih ćemo lako doći, ima ih u ormaru učeničkih potrepština, možemo ih odande uzeti. Auuu, pazi ovo, rog dvoroga u prahu..."

ne znam gdje ćemo to naći... Isjeckana koža zmije drvolaze... ni to neće biti lako... i, naravno, nešto od onoga u koga se želimo pretvoriti."

"Kako, molim?" oštro će Ron. "Kako to misliš, nešto od onoga u koga se kanimo pretvoriti? Ja neću popiti *ništa* u čemu su bili makar i Crabbeovi nožni nokti..." Hermiona produži kao da ga nije čula.

"Za to se još zasad ne moramo brinuti jer se to dodaje tek na kraju..."

Ron se bez riječi okrene Harryju, koga je nešto drugo brinulo.

"A je li tebi jasno, Hermiona, koliko ćemo toga morati ukrasti? Isjeckana koža zmije drvolaze, toga sigurno nema u ormaru učeničkih potrepština. Pa što ćemo onda, zar ćemo možda provaliti u Snapeovo privatno spremište? Ne znam da li bi to bilo pametno..."

Hermiona bučno zaklopi knjigu.

"U redu, ako je vas dvojicu trta, molim lijepo", reče ona. Obrazi joj se osuli jarkorumenim pjegama a oči užagrole. "Vi znate da *ja* u načelu ne želim kršiti propise. Ali *ja* mislim da su prijetnje onima koji su rođeni kao bezjaci mnogo opasnije od spravljanja kompliciranog napitka. Ako vi ne želite ustanoviti je li riječ o Malfoyu ili nije, ja odmah idem do Madame Pince i vraćam joj ovu knjigu..."

"Nisam ni sanjao da ćeš nas ti jednog dana nagovarati da kršimo propise", reče Ron. "Dobro, ostajemo pri svom naumu. Ali, da se razumijemo, bez nožnih noktiju!"

"A koliko će nam vremena za sve to trebati?" upita Harry Hermionu, koja, donekle udobrovoljena, opet otvori knjigu.

"E pa, budući da žilavac moramo ubrati kad bude puni mjesec, a muhe zlatare se moraju paziti dvadeset i jedan dan ... rekla bih da će nam trebati oko mjesec dana nakon što nabavimo sve potrebne sastojke."

"Mjesec dana?" ponovi Ron. "Dotle Malfoy može napasti pola učenika koji su rođeni kao bezjaci!"

Ali Hermioni se oči ponovo opasno stisnu i ona brže nadoda: "To nam je ipak najbolji plan, pa valja ozbiljno prionuti poslu." Međutim, dok je ona vani izviđala je li zrak čist, Ron promrmlja Harryju:

"Imat ćemo puno manje okapanja ako ti sutra jednostavno srušiš Malfoya s metle."

* * *

Harry se u subotu ujutro rano probudio i još neko vrijeme ležao razmišljajući o skoroj metlobojskoj utakmici. Bio je nervozan, najviše pri pomisli što će Wood reći ako Gryffindori izgube, ali isto tako i pri pomisli na momčad opremljenu najbržim trkačim metlama na svijetu. Nikad nije tako žarko želio da pobijede Slytherine. Nakon što je ležao oko pola sata, za koje mu je vrijeme u utrobi sve kuhalo, ustao je, obukao se i rano sišao na doručak u Veliku dvoranu, gdje je zatekao ostatak gryffindorske ekipe za dugim, praznim stolom. Svi su bili mučaljivi i izgledali napeti.

Negdje oko 11 sati svi su se učenici i profesori zaputili prema metlobojskom stadionu. Bilo je sparno i mirisalo je na grmljavinu. Ron i Hermiona dotrčali su i poželjeli Harryju sreću dok je ulazio u svlačionicu. Igrači su obukli svoje skrletne gryffindorske pelerine, a onda su posjedali da čuju Woodove uobičajene riječi ohrabrenja pred utakmicu.

"Slytherini imaju bolje metle od nas," počne on, "o tome nema spora. Ali mi *imamo* bolje igrače na metlama. Trenirali smo više od njih, letjeli smo po svim vremenskim prilikama - ("To je živa istina", promrsi George Weasley. "Ja se od kolovoza nisam još pošteno osušio!") - i učinit ćemo sve da Slytherini požale onaj dan kad su dopustili da si onaj mali ljigavac, Malfoy, kupi mjesto u njihovu timu."

Nadimajući se od snažnih osjećaja, Wood se obrati Harryju; "Na tebi je, Harry, da im dokažeš da tragač mora imati nešto više od bogata oca. Šćapi onu zvrčku prije Malfoya, Harry, pa makar te to stajalo glave! Jer mi moramo danas pobijediti, jednostavno moramo!"

"I zato, Harry, nemoj ništa forsirati", reče Fred i namigne mu. Kad su izašli na teren, dočeka ih paklenska galama. Bijaše to nadasve klicanje jer su i Ravenclaw i Hufflepuffi svim srcem željeli da Slytherini dožive poraz, ali čuli su se i zvižduci i glasovi negodovanja navijača Slytherina. Profesorica metloboja Madame Hooch zatraži da se kapetani Flint i Wood rukuju, što oni i učine gledajući se poprijeko i stišćući ruke jače nego što je bilo potrebno.

"Na moj zvižduk krenite", reče Madame Hooch. "Tri... dva." jedan...

Usred graje publike koja ih je bodrila da se brže vinu uvis, četrnaestero igrača poleti put olovnosivog neba. Harry je letio više od ostalih vrebajući zvečku.

"Je li sve u redu, nakazo?" dovikne mu Malfoy, koji je letio ispod njega kao da mu želi pokazati kako ima brzu metlu.

Harry mu nije imao kad odgovoriti. U tom istom času okomi se na njega teški crni maljac. Harry mu za dlaku izmakne tako da osjeti kako mu je u prolazu nadigao kosu.

"Ovome je, Harry, malo falilo!" reče George jureći mimo njega s palicom u ruci, spreman odbaciti maljac na polovicu Slytherina. Harry opazi kako je George snažno odalamio maljac prema Adrianu Puceyju, ali maljac usred leta promijeni smjer i ponovo se okomi na Harryja.

Harry se brzo sagne da mu izmakne, a Georgeu pođe za rukom uputiti maljac na Malfoya. I opet se maljac okrene u zraku kao bumerang i ustremi se na Harryjevu glavu.

Harry naglo poveća brzinu i uputi se na drugu stranu igrališta. Čuo je kako maljac fijuče za njim. Što se to zbiva? Maljci se nikad nisu ovako okomljivali samo na jednog igrača. Njihova je zadaća bila oboriti što više igrača s metle. Fred Weasley čekao je maljac na drugom kraju. Harry se sagne kad Fred raspali svom snagom po maljcu, i maljac se, naravno, strmoglavi.

"S ovim smo svršili!" zadovoljno vikne Fred, ali se prevario. Maljca je Harry privlačio kao magnet pa se iznova obori na njega tako da Harry bijaše prisiljen odletjeti punom brzinom na drugu stranu, Počela je kiša. Harry je osjećao kako mu teške kapi padaju na lice i prskaju po naočalama. Nije mu bilo jasno što se inače zbiva u utakmici dok nije začuo komentatora Leeja Jordana kako govori: "Slytherini vode šezdeset naprama nula."

Bilo je očito da slytherinske superiorne metle odnose prevagu, a onaj je ljudi maljac dotle činio sve što je mogao da obori Harryja na zemlju. Fred i George letjeli su sad tako blizu Harryja, svaki s jedne strane, da Harry nije ništa vidio od njihovih ruku kojima su mlatarali oko sebe. Harry uopće nije mogao tragati za zvrčkom, a kamoli je uloviti.

"Netko je... nešto... prčkao... oko... tog... maljca..." progunda Fred razmahujući se svom snagom dok je maljac prelazio u novi napad na Harry-a.

"Treba nam malo predaha", reče George nastojeći istodobno dati znak Woodu i spriječiti maljac da Harryju razbiie nos.

Wood je očito primio njegovu poruku. Odjekne zvižduk pištaljke Madame Hooch, pa se Harry, Fred i George strmoglave prema zemlji izbjegavajući i dalje ljudi maljac.

"Što se to događa?" upita ih Wood kad se gryffindorska ekipa okupi na terenu usred podrugljivog navijanja navijača Slytherina. "Glatko gubimo. Fred, George, gdje ste bili kad je maljac spriječio Angelinu da postigne zgoditak?"

"Bili smo, Olivere, šest-sedam metara iznad nje da spriječimo onaj drugi maljac da ubije Harryja", Ijutito će George. "Netko ga je začarao... nikako da Harryja ostavi na miru, za sve vrijeme utakmice nije nikog drugog napadao. Slytherini su tu nešto smutili."

"Ali maljci su bili pod ključem u sobi Madame Hooch poslije našeg zadnjeg treninga, a onda su još bili sasvim u redu..." ustvrđi Wood tjeskobnim glasom. Madame Hooch upravo im je prilazila. Harry je iznad njezina ramena vidio slytherinske igrače kako pokazuju na njega i podrugljivo se cere. Dok im se ona približavala, Harry reče:

"Čujte, ako vas dvojica budete stalno letjeli oko mene, ja ću uloviti zvrčku jedino pod uvjetom da mi sama uleti u rukav. Pridružite se radije ostalim igračima, a ja ću se sam nositi s tom bitangom."

"Ne budi glup", reče mu Fred. "Odnijet će ti glavu." Wood je prelazio pogledom s Harryja na Weasleyjeve.

"Olivere, ovo nema smisla", srdito će Alicija Spinnet. "Ne možeš ostaviti Harryja da se sam nosi s onim čudom. To treba istražiti..."

"Ako sad odustanemo od igre, izgubit ćemo *par forfait*"; reče Harry. "I ne gubimo ovu utakmicu samo zbog mahnitog maljca! Hajde, Olivere, reci im neka me ostave na miru!"

"Svemu si tomu ti kriv", ljutito će George Woodu. "Ulovi zvrčku, pa makar glavu izgubio!... Kako si samo mogao izvaliti takvu glupost!"

Pristupi im Madame Hooch.

"Jeste li spremni nastaviti igru?" upita ona Wooda. Wood pogleda odlučni izraz na Harryjevu licu i odgovori:

"Jesmo. Fred, George, čuli ste što kaže Harry... ostavite ga na miru da se sam bori s maljcem."

Kiša je sve jače padala. Na zvižduk Madame Hooch, Harry se snažno otisne od zemlje i začuje kako za njim već huji maljac. Harry je letio sve više i više. Izvodio je lupinge i obrušavao se, letio u spirali i u cik-cak liniji i prevrtao se u zraku. Iako mu se malo vrtjelo u glavi, držao je oči širom otvorene. Kiša mu je šibala po naočalama i ulazila mu u nosnice dok je letio naglavačke izbjegavajući još koji maljčev žestoki nalet. Čuo je kako se publika smije. Znao je da po svoj prilici glupo izgleda, ali onaj vražji maljac bio je težak i nije mogao toliko brzo mijenjati smjer kao on. Harry je letio kao na toboganu u luna-parku oko rubova stadiona zureći kroz srebrnkaste velove kiše prema gryffindorskim vratnicama, gdje je Adrian Pucey nastojao prijeći Wooda...

Po fijuku u uhu Harry je znao da ga je maljac iznova za dlaku promašio. Naglo je skrenuo nadesno i poletio na suprotnu stranu. "Vježbaš balet, Potter?" dovikne mu Malfoy kad se Harry smiješno obrnuo u zraku da izbjegne maljac. Umaknuo mu je, ali ga je maljac pratio u stopu. A onda Harry, kivno se osvrćući na Malfoya, opazi *zlatnu zvrčku*. Lebdjela je na nekoliko centimetara od Malfojeva lijevog uha a da je Malfoy, zaokupljen ismijavanjem Harryja, nije ni primijetio. Harry je u jednom mučnom trenutku ostao visiti u zraku ne usudujući se poletjeti ravno prema Malfoyu da ovaj ne digne pogled i spazi zvrčku.

TRES!

Jednu je sekundu predugo ostao lebdjeti u zraku. Maljac ga je napokon pogodio, udario svom snagom u lakat, i Harry shvati da mu je slomio ruku. Smućena pogleda, omamljen oštrom boli u ruci, nagnuo se na svojoj promočenoj metli na stranu, držeći se još za nju koljenom dok mu je desna ruka nemoćno visila sa strane. Maljac se hitro vrati da ga još jednom napadne, ovaj put ciljajući ga u glavu. Harry mu se izmakne, s jednom jedinom mišlju u omamljenoj glavi - *da dođe do Malfoya*.

Kroz izmaglicu od kiše i boli strmoglavi se prema ljeskavom, podrugljivom licu pod sobom i opazi kako je Malfoy izbečio oči od straha, jer je pomislio da Harry ide ravno na njega.

"Kog vraga..." dahne i naglo se izmakne Harryju.

Harry ispusti metlu iz svoje jedine zdrave ruke i munjevito posegla za zvrčkom - osjeti dodir hladne loptice, ali se držao metle još samo nogama. U publici se razlegne vrištanje kad poleti ravno prema zemlji boreći se s nesvjesticom.

Pljusnuo je u blato i srušio se s metle. Ruka mu je visila pod neobičnim kutom. Prožet bolom, začuje kao iz velike daljine zviždanje i viku. Usredotočio se bio sav na zvrčku koju je grčevito držao u zdravoj ruci.

"Aha," promrsi, "pobijedili smo!" I onesvijesti se.

Kad se osvijestio, ležao je još na terenu i kiša mu je pljuštala po licu, a netko se nadvio nada nj. Ugleda nečije blistave zube.

"Ma ne, neću", prostenje.

"Ne zna što govori", glasno prokomentira Lockhart pred zabrinutim navijačima Gryffindora koji su se sjatili oko njih. "Budite bez brige, Harry! Ja ću vam izliječiti ruku."

"*Nemojte!*" uzvikne Harry. "Neka ostane ovako kako jest, hvala lijepa..."

Pokuša se uspraviti, ali je bol bila strahovita. Začuje poznato škljocanje u blizini.

"Ne želim da me ovakvog slikaš, Coline!" reče glasno.

"Ležite samo, Harry!" umirivaše ga Lockhart. "To vam je sasvim jednostavna čarolija koju sam već bezbroj puta izveo."

"A zašto me jednostavno ne otpreme u bolnicu?" priupita Harry kroz stisnute zube.

"Stvarno bi ga, gospodine profesore, trebalo odnijeti u bolnicu", reče blatni Wood, koji nije mogao da se ne osmjehuje iako mu je tragač bio ozlijeđen.

"Sjajno si je ulovio, Harry, stvarno spektakularno, rekao bih, najbolje do sada."

Kroz šumu nogu oko sebe Harry opazi Freda i Georgea Weasleyja kako silom trpaju mahnitog maljca u kutiju. Maljac se još žilavo opirao.

"Maknite se!" reče Lockhart i zasuče nefritski zelene rukave.

"Ne... nemojte..." zamoli ga Harry slabašnim glasom, ali je Lockhart već zavrteo svoj čarobni štapić i učas ga uperio ravno u Harryjevu ruku.

Čudan i neugodan osjećaj prostruji Harryju od ramena pa sve do vrška prstiju.

Imao je osjećaj kao da će mu se ruka izdušiti. Nije se usuđivao pogledati što se zapravo zbiva. Zatvorio je oči i okrenuo glavu na drugu stranu, Njegove su se

najgore strepnje obistinile kad su ljudi iznad njega zinuli, a Colin Creevey počeo sumanutu škljocati aparatom. Ruka ga nije više boljela... ali je više nije ni osjećao.

"Ah", uzdahne Lockhart. "Tja, i ovo se ponekad događa. Ali stvar je u tome što vam kosti nisu više slomljene. To treba imati na umu. A sad, Harry, prošetajte se sami do bolničkog krila... ah, gospodine Weasley i gospodice Granger, hoćete li ga vi otpratiti?... Madame Pomfrey moći će vas sad i sama... ovaj... malo pokrpati."

Kad se Harry osovio na noge, osjećao se nekako čudno nakrivljen na jednu stranu. Duboko uzdahnuvši, pogleda svoju desnu ruku. Od onoga što je ugledao umalo da se opet ne onesvijesti.

Iz pelerine mu je virilo nešto što je izgledalo kao debela gumena rukavica boje ljudske puti. Pokuša pomaknuti prste, ali uzalud. Lockhart nije slijepio Harryjeve kosti, nego mu ih je izvadio iz ruke.

Madame Pomfrey nije bila ni najmanje zadovoljna.

"Trebali ste odmah doći ovamo!" razbjesnula se podigavši žalosni, mlohavi ostatak onoga što je prije sat vremena bila još zdrava ruka. "Ja mogu začas slijepiti kosti... ali da ponovo izrastu..."

"Valjda ćete ipak moći to učiniti?" očajnički je upita Harry. "Moći ću, naravno, ali će vas jako boljeti", sumorno odgovori Madame Pomfrey i dobaci Harryju pidžamu. "Morat ćete ovdje prenoćiti..."

Hermiona je čekala iza zastora Harryjeva kreveta dok mu je Ron pomagao odjenuti pidžamu. Trebalo je nešto vremena da mu ugura gumastu ruku, bez kostiju, u rukav.

"Kako ćeš, Hermiona, sad braniti Lockharta, a?" dovikne joj Ron kroz zastor provlačeći Harryjeve mlohawe prste kroz orukvicu. "Da je Harry baš htio da mu izvade kosti, onda bi valjda i zatražio tu uslugu."

"Svatko može pogriješiti", odvrati Hermiona, "Više te, Harry, ništa ne boli, je li?" "Ne boli," odgovori Harry, "ali ništa i ne osjećam,"

Kad se izvalio na krevet, ruka mu je ostala nemoćno visiti, Hermiona i Madame Pomfrey obiđu zastor. Madame Pomfrey držala je u ruci veliku bocu na kojoj je pisalo "Kosto-rast".

"Pred vama je teška noć", reče ona, natoči u bokal tekućinu koja se pušila i pruži mu bokal. "Vrlo je teško postići da kosti iznova izrastu."

Takav je bio i učinak "Kosto-rasta". Dok je gutao tu tekućinu, ona mu je opržila usta i grlo, počeo je kašljati i pljuckati. Nakon što je još dala sebi oduška na račun pogibeljnog sporta i nesposobnih profesora, Madame Pomfrey se povuče i ostavi Rona i Hermionu da pomažu Harryju progutati malo vode.

"Ipak smo pobijedili", reče Ron, a lice mu se razvuče u osmijeh. "Kako si samo ulovio zvrčku! A Malfojeva faca... izgledao je kao da će te ubiti!"

"Da mi je samo znati kako je začarao onaj maljac!" reče Hermiona sumornim glasom.

"I to pitanje možemo staviti na popis svih onih ostalih koja ćemo mu postaviti kad popijemo višesokovni napitak", napomene Harry i svali se na jastuke.

"Nadam se da će okus tog napitka biti ipak bolji od ovoga..."

"Ako u njemu bude dijelova Slytherina? Šališ se, valjda?" odvrati mu Ron.

Uto se širom otvore vrata bolničkog krila. Harryjevi suigrači, blatni i pokisli, stigli su u posjet Harryju.

"Fantastično si letio, Harry!" reče mu George. "Maloprije sam čuo Marcusa Flinta kako se izdire na Malfoya. Govorio mu je nešto o tome kako je imao zvrčku navrh glave a da je nije ni primijetio. Malfoy nije izgledao baš zadovoljan."

Donijeli su sa sobom kolača, slatkiša i boce soka od bundeve. Okupili su se svi oko Harryja i samo što se nisu počeli dobro zabavljati, kad dojuri Madame Pomfrey vičući:

"Ovaj se dečko mora pošteno odmoriti da mu ponovo izrastu trideset i tri kosti! Van! VAN!"

I tako je Harry ostao sam. Ništa mu više nije moglo odvratiti pozornost od oštrih bolova u mlohavoj ruci.

Nakon više sati Harry se najednom probudi u mrklu mraku i tiho jaukne od boli - osjećao se kao da mu je ruka puna krupnih krhotina. Načas pomisli da se od toga probudio, ali se onda zgrozi shvativši da mu netko u mraku spužvom briše čelo, "Bježi!" reče na sav glas, pa nadoda: "*Dobby!*"

Kućni vilenjak buljio je u Harryja svojim izbečenim očima nalik na teniske lopte. Jedna jedina suza tekla mu je niz dugački, šiijasti nos.

"Harry Potter je ipak došao u školu", prošapće ojađenim glasom. "A Dobby je lijepo upozorio Harryja Pottera. Aj, gospodine, zašto niste poslušali Dobbyja? Zašto se Harry Potter nije vratio kući kad je zakasnio na vlak?"

Harry se pridigne na jastucima i odgurne Dobbyjevu spužvu.

"Što ćeš ti ovdje?" upita ga. "I kako znaš da sam zakasnio na vlak?"

Dobbyju zadržće usna, a Harryja iznenada obuzme sumnja.

"To je bilo tvoje maslo!" polako ustvrdi. "Ti si udesio da nismo mogli proći kroz onu pregradu!"

"Jesam, gospodine, istina je!" reče Dobby snažno klimajući glavom i mašući ušima. "Dobby se sakrio, vrebao na Harryja Pottera i zagradio mu ulaz na peron, tako da je poslije morao previti sebi ruke", i pokaže Harryju svih svojih deset dugačkih, previjenih prstiju. "Ali Dobbyju nije, gospodine, bilo zbog toga krivo, jer je mislio da se Harryju Potteru neće ništa dogoditi. Nije ni u snu pomislio da bi Harry Potter mogao na neki drugi način stići u školu!"

Njihao se naprijed-natrag i tresao svojom ružnom glavom.

"Kad je čuo da je Harry Potter ipak stigao u Hogwarts, Dobby se tako zaprepastio da mu je zagorjela gazdina večera! Nikad nije Dobby, gospodine, izgutao takve batine..."

Harry klone na jastuke.

"Zbog tebe smo Ron i ja skoro isključeni iz škole", reče mu oštrim glasom, "Bolje će ti biti, Dobby, da se izgubiš odavde prije nego što mi ponovo izrastu l~osti, jer bih te mogao zadaviti..."

Dobby se ovlaš osmjehne.

"Dobby je, gospodine, navikao na prijetnje smrću. Dobbyju kod kuće prijete smrću pet puta na dan."

Obrisavši nos uglom prljave jastučnice koju je imao na sebi. Izgledao je tako jadno da Harry osjeti kako i protiv njegove volje splašjava u njemu gnjev.

"Zašto to nosiš, Dobby?" radoznalo ga priupita.

"Ovo, gospodine?" reče Dobby hvatajući se za jastučnicu. "Ovo vam je, gospodine, znak ropskog statusa kućnog vilenjaka. Dobby može steći slobodu samo ako mu gospodari podare pravu odjeću. Ali ta obitelj, gospodine, dobro pazi da mi ne dade čak ni čarape, jer bi onda Dobby mogao zauvijek otići iz njihove kuće."

Obrisavši svoje izbuljene oči, iznenada reče:

"Harry Potter *mora* kući! Dobby je mislio da će njegov maljac dostajati da..."

"*Tvoj* maljac?" ponovi Harry i iznova se ražesti. "Kako to misliš, *tvoj* maljac? Ti si natjerao onog maljca da me pokuša ubiti?"

"Ne da vas pokuša ubiti, gospodine, nipošto", zgrozi se Dobby. "Dobby želi Harryju Potteru spasiti život! Bolje bi bilo da se vratio kući ozbiljno povrijeđen, nego što je ovdje, gospodine, ostao! Dobby je samo želio da se Harry Potter tako ozlijedi da ga vrate kući!"

"Ah, samo to?" srdito će Harry. "Pretpostavljam da mi ipak nećeš reći *zašto* si želio da me vrate kući u komadima?"

"Ah, kad bi Harry Potter samo znao!" prostenje Dobby i pusti još koju suzu na onu svoju poderanu jastučnicu. "Kad bi samo znao što on znači nama, pripadnicima nižeg sloja, porobljenima, šljamu čarobnjačkog svijeta! Dobby se, gospodine, sjeća kako je to bilo kad je Onaj čije se ime ne smije izgovoriti bio na vrhuncu moći! S nama su, kućnim vilenjacima, gospodine, postupali kao s gamadi! Dabome da s Dobbyjem, gospodine, i dan-danas tako postupaju", priznade on brišući lice jastučnicom. "Ipak se, gospodine, život uglavnom popravio za moj soj otkako ste vi nadvladali Onoga čije se ime ne smije izgovoriti. Harry Potter je ostao živ i skršio je moć Gospodara tame, i svanula je nova zora, gospodine, i Harry Potter je zasjao kao svjetionik nade svima nama koji smo već mislili da nikad, gospodine, neće doći kraj mračnim danima... A sad će se u Hogwartsu dogoditi strahote, možda se već i događaju, i Dobby ne može ostaviti Harryja Pottera ovdje kad se ponavlja ta priča, kad je opet otvorena Odaja tajni..."

Dobby se sledi od užasa, a onda zgrabi Harryjev vrč s vodom sa stolića uz krevet, udari se njime po glavi i sruši se na pod. Malo zatim popne se opet na krevet gledajući ukriž, i promrmlja:

"Zločesti Dobby, jako zločesti Dobby..."

"Postoji dakle Odaja tajni?" prošapće Harry. "I... kažeš da je već i prije bila otvorena? *Pričaj mi, Dobby!*"

Kad se Dobbyjeva ruka iznova počela primicati vrču, Harry ga zgrabi za koščato zapešće.

"Ali ja nisam rođen kao bezjak... kako onda mogu biti ugrožen od te Odaje?..."

"Ah, gospodine, ne pitajte me više ništa, ne pitajte više ništa jadnog Dobbyja", promuća on svijetleći svojim velikim očima u mraku. "Mračna se zlodjela ovdje snuju, ali Harry Potter ne smije biti ovdje kad se ona dogode. Vratite se kući, Harry Potter! Vratite se kući! Harry Potter se ne smije, gospodine, u ovo pačati, to je previše opasno..."

"Tko je to bio, Dobby?" upita ga Harry držeći ga čvrsto za zapešće da se opet ne udari vrčem po glavi. "Tko je otvorio tu Odaju? Tko ju je prošli put otvorio?"

"Dobby vam to, gospodine, ne može reći, ne može, Dobby vam to ne smije reći!" procvili vilenjak. "Vratite se kući, Harry Potter, vratite se kući!"

"Ne idem ja nikamo!" odlučno će Harry. "Moja je najbolja prijateljica rođena kao bezjakinja, i ona će biti prva na redu kad se Odaja stvarno otvori..."

"Harry Potter stavlja svoj život na kocku radi prijatelja!" prostenje Dobby u nekakvom bolnom zanosu. "Kako je to plemenito! Kako je to hrabro! Ali on se mora spasiti, Harry Potter ne smije..."

Dobby se iznenada ukoči a uši mu kao u šišmiša zadržću. I Harry je nešto čuo. Vani su se, u hodniku, približavali nečiji koraci. "Dobby mora otići!" dahne užasnuti vilenjak. Začuje se prasak i Harry je još u ruci držao samo zrak. Svali se opet na krevet očiju uprtih u tamna bolnička vrata, osluškujući korake kako se sve više približavaju. Malo zatim u sobu natraške ude Dumbledore u dugačkom vunenom kućnom kaputu i s noćnom kapicom na glavi, Nosio je glavu nečega što je izgledalo kao kip. Čas zatim pojavi se i profesorica McGonagall noseći noge tog kipa. Zajedno polože kip na slobodan krevet. "Pozovite Madame Pomfrey", šapne Dumbledore, a profesorica McGonagall pohita uz Harryjev krevet i nestane. Harry je ležao potpuno mirno, praveći se da spava. Čuo je uzbudene glasove, a onda se iznova pojavi profesorica McGonagall u pratnji Madame Pomfrey, koja je u hodu oblačila vestu preko spavaćice. Harry začuje nečiji duboki uzdah.

"Sto se dogodilo?" upita šaptom Madame Pomfrey Dumbledorea i sagne se nad kip na krevetu.

"Još jedan napad", odgovori joj Dumbledore. "Minerva ga je našla na stubištu."

"Pokraj njega je bio samo jedan grozd", nadopuni ga profesorica McGonagall.

"Mislim da se želio došuljati ovamo, do Pottera."

Harryju se okrene želudac. Polako i oprezno pridigne se tek za koji centimetar da pogleda kip na obližnjem krevetu. Zraka mjesečine obasjavala je izbuljene oči. Bijaše to Colin Creevey. Oči mu bile razrogačene a u ispruženim rukama na prsima držao je fotoaparat.

"Skamenjen?" šapne Madame Pomfrey.

"Da", potvrdi profesorica McGonagall. "Sva se ježim pri pomisli.. Da Albus nije slučajno išao dolje po vrući kakao, tko zna što bi se..."

Sve se troje zagledaju u Colina. Zatim se Dumbledore sagne i istrgne fotoaparat iz Colinovih ukočenih prstiju.

"Mislite da je uspio snimiti napadača?" zapita ga profesorica McGonagall napetim glasom.

Dumbledore joj ne odgovori. Skine poklopac s aparata. "Bože dragi!" uzvikne Madame Pomfrey.

Iz aparata je suknuo mlaz pare. Tri kreveta dalje od njega, Harry osjeti jedak vonj spaljene plastike.

"Istopilo se", u čudu će Madame Pomfrey. "Sve se istopilo..."

"Što to *znači*, Albuse?" napeto zapita profesorica McGonagall. "To znači da je Odaja tajni doista ponovo otvorena", odgovori joj Dumbledore.

Madame Pomfrey pokrije usta rukom. Profesorica McGonagall zurila je u Dumbledorea.

"Ali, Albuse... stvarno... *tko* ju je otvorio?"

"Nije pitanje tko", odgovori Dumbledore promatrajući Colina. "Nego je pitanje *kako*... "

Sudeći po onome što je Harry u polumraku vidio od lica profesorice McGonagall, ni ona nije znala ništa više od njega.

GLAVA JEDANAESTA DUELANTSKI KLUB

Kad se Harry u nedjelju ujutro probudio, bolnička je soba bila jarko obasjana zimskim suncem, a u ruci je opet osjećao da ima kosti, samo ukočene. Brzo se pridigao da baci pogled na Colinov krevet, ali mu je vidik bio zastrt visokim zastorima iza kojih se Harry jučer bio presvukao. Čim je opazila da se probudio, Madame Pomfrey užurbano je došla s doručkom na pladnju, a odmah mu je zatim počela savijati i rastezati ruku i prste.

"Sve je u redu", reče mu dok je on nespretno kuso kašu lijevom rukom. "Nakon doručka ću vas otpustiti."

Harry se obuče što je brže mogao i pohita u Gryffindorsku kulu jedva čekajući da ispriča Ronu i Hermioni sve o Colinu i Dobbyju, ali ih ne nađe. Pođe ih tražiti pitajući se kamo li su mogli otići. Bio je pomalo uvrijeđen što njih ne zanima ima li on opet kosti u ruci ili nema. Dok je prolazio pored knjižnice, iz nje laganim korakom izađe Percy Weasley, po svemu sudeći mnogo bolje raspoložen nego kad su se prošli put sreli.

"O zdravo, Harry!" pozdravi ga. "Jučer si izvrsno letio, svaka ti čast! Gryffindori su preuzeli vodstvo u Međudomskom prvenstvu ti si im donio pedeset bodova!"

"Jesi li možda vidio Rona ili Hermionu?" upita ga Harry.

"Ne, nisam", odgovori Percy s nešto bljeđim smiješkom na licu. "Nadam se da Ron nije opet u nekom *ženskom zahodu*..." "

Harry se na silu osmjehne gledajući za Percyjem, a onda se odmah zaputi u nužnik Plačljive Myrtle. Nije vidio razloga zašto Ron i Hermiona ne bi opet bili tu. Nakon što se uvjerio da ni Filch ni bilo tko od prefekata nisu u blizini, otvori vrata i začuje njihove glasove iz jedne zatvorene kabine.

"Ja sam", reče zatvarajući vrata za sobom. Začuje nekakav zveket, pljusak vode i uzdah iz one kabine, a onda opazi i Hermionino oko kako viri kroz ključanicu.

"*Harry!*" usklikne ona. "Kako si nas uplašio! Hodi unutra... kako ti je ruka?"

"Dobro", odgovori Harry i ugura se u kabinu. Na zahodu je stajao stari kotlić, a po pucketanju ispod njega Harry zaključio da pod kotličem gori vatra. Hermionina je specijalnost bilo čaranje vatre otporne na vodu.

"Htjeli smo doći po tebe, ali smo umjesto toga odlučili početi spravljati višesokovni napitak", objasni mu Ron dok je Harry jedva nekako zatvarao vrata za sobom. "Zaključili smo da je ovo najsigurnije mjesto za tako nešto."

Harry im počne pripovijedati o Colinu, ali mu Hermiona upadne u riječ:

"To već znamo, čuli smo jutros profesoricu McGonagall kako priča o tome profesoru Flitwicku. Zato smo i odlučili da se radije prihvatimo posla..."

"Što prije izvučemo od Malfoya priznanje, to bolje", progunda Ron. "Znaš šta ja mislim? Da je on bio tako razočaran poslije utakmice da se iskalio na Colinu..."

"Imam vam još nešto reći", nastavi Harry gledajući Hermionu kako trga snopiće glistovnice i baca ih u napitak. "Dobby me posjetio usred noći."

Ron i Hermiona pogledaju ga u čudu. Harry im ispriповjedi sve što mu je Dobby kazao". ili zatajio, Ron i Hermiona slušali su ga otvorenih usta.

"I prije je već bila otvorena Odaja tajni?" priupita ga Hermiona.

"Onda je sve jasno", reče Ron slavodobitnim glasom. "Bit će da je Lucius Malfoy otvorio Odaju dok je još ovdje išao u školu, a sad je otkrio dragom starom Dracu kako se to radi. To je bar jasno. Ipak je šteta što ti Dobby nije rekao kakva se neman tamo krije. Da mi je znati kako to da nitko nije primijetio da se to čudovište smuca po školi?"

"Možda se može učiniti nevidljivim?" nabaci Hermiona gurajući pijavice na dno kotlića. "Ili se može pretvoriti u oklop ili tako nešto? Čitala sam o kameleonskim gulovima..."

"Ti, Hermiona, malo previše čitaš", reče joj Ron sipajući mrtve muhe zlatare na pijavice. Zatim izgužva praznu vrećicu od muha zlatara i ponovo pogleda Harryja. "I tako nas je Dobby spriječio da stignemo na vlak a tebi i ruku slomio..." Zavrti glavom. "Znaš šta, Harry? Ako ti taj ne prestane spašavati život, ubit će te!"

Do ponedjeljka ujutro proširila se po cijeloj školi vijest da je i Colin Creevey napadnut i da sad leži tako reći mrtav u bolničkom krilu. Uskoro je sve brujalo od glasina i sumnji. Učenici prve godine kretali su se po dvorcu u gusto zbijenim skupinicama, kao da se boje da će biti napadnuti ako se odvaže kretati sami. Ginny Weasley, koja je na predavanjima iz Čarolija sjedila uz Colina Creeveya, bila je unezvijerena, ali je Harry smatrao da Fred i George griješe u načinu na koji je nastoje raspoložiti. Naizmjenice su čaranjem uspijevali da im naraste krzno, ili da se ospu čirevima, pa onda iskakali iza kipova pred nju. Prestali su to raditi tek kad im je Percy, tresući se sav od bijesa, zaprijetio da će javiti gospodi Weasley da Ginny pati od noćnih mora. Dogle je, iza leđa profesora, u školi procvala trgovina talismanima, amajlijama i drugim zaštitnim sredstvima. Neville Longbottom kupio je velik, smrdljiv luk, šiljast purpurni kristal i truli rep daždevnjaka prije nego što su mu članovi Gryffindora objasnili da njemu ne prijete nikakva opasnost, jer je potomak čistokrvne čarobnjačke obitelji pa ga po svoj prilici nitko neće dirati.

"Najprije su se okomili na Filcha," odgovorio im je Neville onako prestrašena okrugla lica, "a svi znaju da sam i ja nešto kao hrkan."

Drugog tjedna u mjesecu prosincu profesorica McGonagall došla je, kao i obično, popisati sve one koji će za Božić ostati u školi. Prijavili su se i Harry, Ron i Hermiona. Kad su čuli da i Malfoy ostaje u školi, to im se učinilo vrlo sumnjivim. Božićni blagdani bili bi idealna prilika da se posluže višesokovnim napitkom i pokušaju izvući od njega željeno priznanje. Na žalost, napitak je bio tek dopola zgotovljen. Još im je nedostajao rog dvoroga i zmija drvolaza, a to su mogli pribaviti samo iz Snapeovih privatnih zaliha. Harry je osobno mislio da bi se radije suočio i sa Slytherinovim legendarnim čudovištem nego da ga Snape ulovi

u krađi u njegovoj sobi. Kako se bližio četvrtak popodne kad će imati blok-sat iz Čarobnih napitaka, Hermiona im žustro reče:

"Morat ćemo mu odvući pažnju na drugu stranu da bi se netko od nas ušuljao u njegovu sobu i uzeo što nam treba."

Harry i Ron nervozno je pogledaju.

"Mislím da će najbolje biti da ja idem u krađu", nastavi Hermiona praktičnim tonom. "Vas biste dvojica izletjeli iz škole kad biste opet nešto zabrljali, a ja nisam još dosad kažnjavana. Vi ćete dakle morati samo izazvati gužvu kojom će Snape biti zaokupljen pet-šest minuta."

Harry se ovlaš osmjehne. Namjerno izazvati gužvu na Snapeovu sati iz Čarobnih napitaka, bilo je otprilike isto tako preporučljivo kao i ubosti u oko zmaja dok spava. Satovi Čarobnih napitaka održavali su se u jednoj od velikih prostorija bivše tamnice. Predavanje u četvrtak popodne teklo je uobičajenim tokom.

Između drvenih stolova stajalo je dvanaest kotlića iz kojih se pušilo, a na stolovima su se nalazile mjedene vage i lonci sa sastojcima. Dok se Snape provlačio između oblaka pare i sipao otrovne primjedbe na račun Gryffindora, Slytherini su se zadovoljno smijuckali. Draco Malfoy, koji je bio Snapeov ljubimac, neprestance je bacaó oči riba gušavica na Rona i Harryja, koji su znali da mu ne smiju ničim uzvratiti jer bi bili kažnjeni prije nego što bi uspjeli reći "keks". Harryjeva otopina za nadimanje bila je odviše rijetka, ali je on bio zaokupljen važnijim mislima. Čekao je na Hermionin signal i jedva da je slušao Snapea kako se izruguje njegovu vodenastom napitku. Kad se Snape okrenuo i otišao gnjaviti Nevillea, Hermiona je ulovila Harryjev pogled i klimnula mu glavom. Harry se hitro sagne iza svog kotlića, izvadi iz džepa Fredove Filibusterove rakete i kvrcne po njima čarobnim štapićem. Rakete počnu šištati i prštati. Znajući da ima samo nekoliko sekunda vremena, Harry se uspravi, nacilja i baci raketu ravno na cilj - u Goyleov kotlić.

Goyleov napitak prasne i prospe se po učenicima. Pojedinci su vrištali, pogođeni kapima otopine za nadimanje. Malfoya je otopina pogodila u lice pa mu je nos natekao poput balona. Goyle se posrtao držeći se za oči, koje su mu se povećale do veličine tanjura. Snape je nastojao uspostaviti red i ustanoviti što se zapravo dogodilo. Usred te zbrke Harry je opazio kako so Hermiona tiho iskrada iz prostorije,

"Mir! MIR!" urlao je Snape. "Svi koji su pogođeni otopinom neka dođu k meni da im dadem napitak za splašnjavanje. Uh, kad otkrijem krivca za ovo..."

Harry se svladavao da se ne nasmije gledajući Malfoya kako juri prema profesoru pognute glave pod teretom nosa veličine male dinje. Dok je polovica učenika nesigurno prilazila Snapeovoj katedri nekima su od njih ruke bile teške poput debelih toljaga, a neki nisu mogli govoriti jer su im usne bile natekle preko svake mjere - Harry je opazio kako se Hermiona krišom vratila u predavaonicu s nabušenom pelerinom na trбуhu.

Pošto su svi popili gutljaj protuotrova te su im splasnuli pojedini otoci, Snape je odjurio do Goyleova kotlića i iščeprkao iz njega iskrivljene crne ostatke rakete. Iznenada zavlada muk.

"Ako ikad utvrdim tko je ovo bacio," šapne Snape, "*jamčim vam* da će ta osoba biti isključena iz škole."

Harry je namjestio na licu izraz za koji se nadao da izražava nedoumicu. Snape ga je mjerkao pogledom. Kad je nakon desetak minuta zazvonilo zvonce, Harryju je pao kamen sa srca.

"On zna da sam to bio ja", reče Harry Ronu i Hermioni dok su hitali prema zahodu Plačljive Myrtle. "Vidio sam to lijepo po njemu." Hermiona ubaci nove sastojke u kotlić i uzme grozničavo miješati.

"Napitak će biti gotov za dva tjedna", zadovoljno utvrdi.

"Snape ne može dokazati da si to bio ti", pokušava Ron utješiti Harryja, "Što ti uopće može?"

"Koliko ja poznajem Snapea, mogao bi mi grdno zapapriti", reče Harry dok se napitak pjenio i krčkao.

Tjedan dana kasnije Harry, Ron i Hermiona prolazili su kroz predvorje kad ugledaju skupinicu učenika okupljenih oko oglasne ploče, na kojoj bješe netom izvješten pergament. Uzbudeni Seamus Finnigan i Dean Thomas pozovu ih rukom.

"Osniva se Duelantski klub!" reče Seamus. "Večeras je prvi sastanak. Ja bih se rado upisao u tečaj za dvoboje, to bi nam ovih dana moglo dobro doći,"

"Što, zar ti misliš da bi slytherinsko čudovište prihvatilo dvoboj?" priupita ga Ron, ali i on radoznalo pročita obavijest na ploči.

"Moglo bi ipak biti od neke koristi", reče Harryju i Hermioni kad su pošli na večeru. "Da pogledamo?"

Harry i Hermiona bili su oboje za to, pa su u 8 sati navečer opet pohitali u Veliku dvoranu. Veliki stolovi za blagovanje bili su nestali, a uz jedan zid pojavila se zlatna pozornica osvijetljena tisućama svijeća što su lebdjele u zraku. Strop je opet bio baršunastocrne boje. Reklo bi se da se pod njim skupila većina učenika. Svi su bili nekako uzbudeni i nosili čarobne štapiće.

"Zanima me tko će nas podučavati?" reče Hermiona dok su upadali među raspričane kolege. "Netko mi je rekao da je Flitwick u mladim danima bio ponajbolji duelant, možda će nas on podučavati?"

"Samo da nije..." započne Harry, ali naglo umukne i prostenje na podij je stupio Gilderoy Lockhart u sjajnoj pelerini plavoj poput šljive, i u pratnji nikog drugog nego Snapea, koji je, kao i obično, bio u crnom.

Lockhart mahne rukom okupljenima ne bi li ih utišao, a onda im dovikne:

"Dođite bliže, bliže! Vidite li me svi? Čujete li me svi? Izvrsno! Dakle, profesor Dumbledore dao mi je odobrenje da osnujem ovaj mali duelantski klub, da vas sve izvježbam za svaki slučaj, ako se budete morali braniti kao što sam se ja branio u nebrojenim zgodama... pojedinsti o tome možete naći u mojim dosad

objavljenim djelima. Dopustite mi da vam predstavim svog asistenta, profesora Snapea", produži Lockhart sa širokim i blistavim osmijehom na licu, "On tvrdi da se i on donekle razumije u dvoboje pa je ljubazno pristao da mi pomogne na početku izesti jednu malu demonstraciju. Ali ne morate se ništa brinuti... nakon toga ću vam vratiti vašeg profesora Čarobnih napitaka živa i zdrava, ne bojte se!" "Zar ne bi bilo idealno da likvidiraju jedan drugog?" promrmlja Ron Harryju na uho.

Snape je napucao gornju usnu. Harry se čudio što se Lockhart još uvijek smješka. Da je Snape *njega* tako pogledao, on bi pobjegao glavom bez obzira. Lockhart i Snape okrenu se jedan drugome i poklone. Bar se Lockhart poklonio nervozno vrteći prstima, a Snape je samo razdražljivo mahnuo glavom, Zatim obojica podignu štapiće kao mačeve.

"Kao što vidite, obojica držimo štapiće u uobičajenom borbenom stavu", reče Lockhart nijemom skupu. "Kad izbrojim do tri, bacit ćemo svoje prve čini. Dakako da ni jedan od nas nema ubilačke namjere."

"Ja se ne bih kladio da je baš tako", promrsi Harry gledajući Snapea kako je iskesio zube.

"Jedan... dva... tri..."

Obojica zamahnu štapićima iznad ramena. Snape uzvikne: "*Expelliarmus!*" Zasljepljujući bljesak skrletnog svjetla pokosi Lockharta i on odleti natraške s pozornice, tresne o zid, spuzne i raskreči se na podu.

Malfoy i još neki Slytherini počnu klicati od radosti. Hermiona se propne na prste.

"Nije mu se valjda ništa dogodilo?" procvili držeći ruku preko usta.

"Baš nas briga!" odvrata Harry i Ron uglas.

Lockhart se jedva osovi na noge. Klobuk mu je odletio a kovrčava kosa digla se na glavi.

"E, sad ste vidjeli!" reče i vrati se teturajući na podij. "To vam je bila čarolija razoružanja-ja sam, kao što ste vidjeli, izgubio svoj štapić... ah, hvala vam, gospođice Brown. Da, to vam je, profesore Snape, bila dobra ideja da im pokažete tu čaroliju, samo, ako smijem reći, bilo je unaprijed jasno što ćete izvesti. Mogao sam vas ja lako spriječiti u tome da sam baš htio. Ali držao sam da će za njih biti poučno da vide..."

Snape ga je krvnički gledao. Možda je Lockhart to ipak opazio jer najednom reče:

"Dosta je bilo demonstriranja! Ja sad idem među vas da vas razvrstam na parove. Profesore Snape, hoćete li mi pomoći, molim vas..." Obojica zađu među učenike i počnu sastavljati parove. Lockhart spari Nevillea sa Justinom Finch-Fletchleyjem, ali Snape dođe do Harryja i Rona prije Lockharta.

"Mislim da je vrijeme da razdvojimo par iz snova", podsmjehne im se on.

"Weasley, vi ćete biti par s Finniganom, a Potter..."

Harry automatski priđe Hermioni.

"To ne dolazi u obzir", reče Snape smješkajući se hladno. "Gospodine Malfoy, hodite amo. Da vidimo kako ćete vi izaći na kraj sa slavnim Potterom, A vi se, gospođice Granger", možete spariti s gospođicom Bulstrode."

Malfoy se približi Harryju smijuckajući se. Za njim dode i jedna Slytherinka, koja podsjeti Harryja na sliku koju je vidio u *Ferijama s vješticama*. Bila je krupna i zdepasta, s izazivački isturenom jakom bradom. Hermione joj se ovlaš osmjehne, ali joj ona ne uzvрати osmijehom.

"Okrenite se sad svako svom partneru!" dovikne im Lockhart koji se vratio na podij. "I poklonite se jedno drugome!"

Harry i Malfoy jedva da su naklonili glave ne odvajajući očiju jedan od drugoga.

"Štapiće na gotovs!" vikne Lockhart. "Kad izbrojim do tri, bacite svoje čini da razoružete protivnika... *samo* da ga razoružete... ne želimo nikakve nezgode. Jedan... dva... tri..."

Harry zamahne štapićem iznad ramena, ali je Malfoy zamahnuo već nakon "dva" i svojom čarolijom tako snažno pogodio Harryja da je ovaj imao osjećaj kao da ga je tko tavom raspalio po glavi. Harry posrne, ali ostane na nogama i, ne časeći ni časa, uperi štapić ravno u Malfoya i vikne:

"*Rictusempra!*"

Mlaz srebrna svjetla zgodi Malfoya u trbuh pa se on daščući presamiti. Kad Malfoy poklekne, Lockhart panično vikne iznad glava parova zaokupljenih borbom:

"*Rekao sam vam da samo razoružete protivnika!*"

Harry je pogodio protivnika čarolijom škakljanja tako da se Malfoy previjao od smijeha. Harry uzmakne, obuzet neodređenim osjećajem da ne bi bilo sportski začarati Malfoya dok je na podu, ali je to bila pogreška. Hvatajući zrak, Malfoy uperi štapić u Harryjeva koljena i izusti gušeći se:

"*Tarantallegra!*"

Sljedećeg je trenutka Harry izgubio vlast nad nogama, koje su zaplesale neku vrstu brzog fokstrota.

"Stanite! Stanite!" prodere se Lockhart, ali Snape preuzme komandu.

"*Finite Incantatem!*" vikne. Harry prestane plesati, a Malfoy se prestane smijati pa obojica pogledaju oko sebe.

Sve oko njih bijaše obavijeno zelenkastim dimom. Neville i Justin ležali su na podu predišući, Ron je pridizao s poda Seamusa pepeljasta lica i ispričavao mu se zbog onoga što mu je učinio svojim slomljenim štapićem. Međutim, Hermione i Millicent Bulstrode još su se nadmetale. Millicent je držala u "kravati"

Hermionu koja je cviljela od boli. Štapići i jedne i druge ležali su zaboravljeni na podu. Harry im priskoči i otrgne Millicent od Hermione, što nije bilo nimalo lako jer je Millicent bila znatno viša od njega.

"O Bože", izusti Lockhart skakućući između učenika i promatrajući razbojište.

"Ustanite, Macmillan... pazite, pazite, gospođice Fawcet... dobro stisnite ranu, Boot, pa će začas prestati krvarenje... Mislím da će biti bolje da vas naučím kako

ćete *blokirati* neprijateljske čini", nastavi Lockhart stojeći smeten nasred dvorane. Zirnuvši na Snapea, koji je sijevao crnim očima, u hipu skrene pogled na drugu stranu. "A sad trebam dva dobrovoljca... kako bi bilo da to budete vi, Longbottom i Finch-Fletchley?"

"To vam nije, profesore Lockhart, dobra ideja", reče Snape prilazeći mu poput velika i zlokobna šišmiša. "Longbottom izaziva pravu pustoš čak i najobičnijim čarolijama. Evo, ovo što je ostalo od Finch-Fletchleya možemo poslati u bolnicu u kutiji šibica." Nevilleovo okruglo rumeno lice postane još rumenije. "Kako bi bilo da pokušamo s Malfoyem i Potterom?" predloži Snape smješkajući se iskrivljenim usnama.

"Izvrсна ideja!" usklikne Lockhart i mahne rukom Harryju i Malfoyu neka dođu u sredinu dvorane. Gomila se razmakne da ih propusti.

"Dakle, Harry," nastavi Lockhart, "kad Draco uperi štapić u vas, vi ćete *ovo* napraviti!"

Podigne svoj štapić i pokuša izvesti kompliciranu, vrckavu kretnju rukom, ali mu štapić ispadne iz ruke. Snape se zasmijulji dok je Lockhan brže-bolje podizao štapić govoreći:

"Hopla... moj je štapić, izgleda, malo previše uzbuđen."

Snape priđe Malfoyu, sagne se i šapne mu nešto na uho. I Malfoy se zasmijulji. Harry nervozno pogleda Lockharta i reče mu:

"Gospodine profesore, možete li mi još jednom pokazati taj svoj obrambeni potez?"

"Frka, ha?" promrsi Malfoy tako da ga Lockhart nije mogao čuti.

"To su tek tvoje puste želje!" odbrusi mu Harry krajičkom usana.

Lockhart veselo klepne Harryja po ramenu i reče mu:

"Učinite, Harry, sve isto onako kao ja!"

"Što, da ispustim štapić?"

Ali Lockhart ga nije slušao.

"Tri... dva... jedan... kreni!" uzvikne. Malfoy hitro podigne štapić i prodere se: "*Serpensortia!*"

Vrh mu štapića prasne. Harry je zgranut gledao kako iz protivnikova štapića sune duga, crna zmija i tresne na pod između njih dvojice pa se uspravi, spremna za napad. Gomila naglo ustukne i napravi borcima mjesta vrišteći na sav glas.

"Samo mirno, Potter!" reče mu Snape lijenim glasom očito uživajući u tom prizoru - kako Harry nepomično stoji pred razjarenom zmijom. "Ja ću je maknuti..."

"Pustite mene!" uzvikne Lockhart, pa zavitla štapićem prema zmiji i iznenada nešto prasne. Ali zmija nije nestala nego se vinula oko tri metra uvis i bučno tresnula opet na pod. Onako raspomamljena, bijesno sikćući, krene ravno na Justina Finch-Fletchleyja i ponovo se uspravi i iskesi zube, spremna za napad. Harry nije bio načisto zašto je to učinio, nije čak bio ni svjestan da je tako odlučio. Jedino je znao da su ga noge same ponijele kao da je na koturaljkama, te

da je glupo doviknuo zmiji: "Ostavi ga na miru!" I začudo - neobjašnjivo - zmija se izvali na pod, poslušna kao debelo gumeno crijevo za polijevanje vrta, očiju uprtih u Harryja. Harry osjeti kako ga napušta strah. Znao je da zmija neće više nikog napasti, iako ne bi umio objasniti otkud to zna. Podigne pogled na Justina i osmjehne mu se očekujući da će Justin odahnuti, ili da će se začuditi, ili mu čak iskazati zahvalnost... no nipošto da će se uplašiti ili naljutiti.

"Kakvu to igru igraš?" vikne Justin i, prije nego što je Harry dospio išta reći, okrene se i izjuri iz dvorane.

Snape istupi naprijed, zamahne štapićem i zmija iščezne u oblačiću crnog dima. I Snape je gledao Harryja na neočekivan način - bijaše to oštar i proračunat pogled, koji se Harryju nije svidio, Bio je nejasno svjestan i zloslutnog mrmljanja što se širi po dvorani, Zatim osjeti kako ga netko odostraga poteže za pelerinu.

"Idemo", reče mu Ron na uho. "Hajde...*idemo*..."

Ron ga je izveo iz dvorane, a Hermiona ih je pratila sa strane. Dok su prolazili kroz vrata, učenici su s obje strane uzimali pred njima kao da se boje da se ne zaraze. Harryju nije bilo jasno što se zbiva, a ni Ron ni Hermiona nisu mu ništa objasnili dok ga nisu odveli uza stube do prazne gryffindorske društvene prostorije. Tu Ron gurne Harryja u naslonjač i reče mu:

"Ti si *parsel-ust*. Zašto nam to nisi rekao?"

"Što sam ja?" upita ga Harry.

"*Parsel-ust!*" ponovi Ron. "Ti znaš govoriti sa zmijama!" "Znam", potvrdi Harry. "Ali ovo mi je tek drugi put u životu. Jednom sam slučajno u zoološkom vrtu nahuckao bou constrictora na svog bratića Dudleyja... no to je duga priča... i onda mi je zmija rekla da nije nikad bila u Brazilu, a ja sam je na neki način oslobodio iako to nisam htio. To je bilo prije nego što sam saznao da sam čarobnjak..."

"Boa constrictor ti je rekla da nije nikad bila u Brazilu?" ponovi Ron slabašnim glasom.

"Pa šta onda?" reče Harry. "Kladio bih se da bi to i mnogi drugi razumjeli."

"E, ne, ne bi", odsiječe Ron. "To je vrlo rijedak talent. Harry, to ti ne valja."

"Što ne valja?" upita ga Harry i ozbiljno se naljuti. "Što je to sa svima vama?"

Čuj, da nisam toj zmiji rekao da ne napadne Justina..." "A, to si joj dakle rekao?"

"Kako to misliš? Pa i ti si bio tamo... čuo si me."

"Čuo sam te kako govoriš *parselskim* jezikom," reče Ron, "zmijskim jezikom."

Mogao si joj svašta reći. Nije čudo što se Justin uspaničario. Izgledalo je kao da zmiju nagovaraš na nešto, tako otprilike. Bilo je to, znaš, jezovito."

Harry se zapilji u njega.

"Pa zar sam ja govorio nekim drugim jezikom? Ali... ja to uopće nisam primijetio... kako mogu govoriti nekim drugim jezikom a da nisam toga svjestan?"

Ron zavrti glavom. On i Hermiona izgledali su kao da im je tko umro. Harryju nije bilo jasno što je u tome tako strašno.

"Hoćete li mi reći što je u tome loše da čovjek spriječi jednu gadnu zmijetinu da odgrize Justinu glavu?" upita ih, "Zar nije svejedno *kako* sam to učinio dokle god Justin ne mora sudjelovati u lovu *bezglavih jahača*?"

"Nije svejedno", odvrati napokon Hermiona prigušenim glasom, "jer je Salazar Slytherin bio znamenit upravo po tome što je govorio sa zmijama. Zato je zmija i simbol Slytherina."

Harry zine od čuda.

"Točno", potvrdi Ron. "Sad će cijela škola biti uvjerena da je on tvoj prapraprapradjed ili tako nešto..."

"Ali nije", usprotivi se Harry, obuzet panikom koju nije znao ni sam sebi objasniti.

"E, to ćeš teško dokazati", ustvrdi Hermiona. "On je živio prije otprilike tisuću godina. Koliko mi znamo, ti bi mu stvarno mogao biti potomak."

Te je noći Harry satima ležao budan. Kroz otvor između zastora na svom krevetu s baldahinom gledao je snijeg kako promiče pokraj prozora na kuli. Premišljao je. Bi li on doista *mogao* biti potomak Salazara Slytherina? On, uostalom, ništa ne zna o obitelji svog oca. Dursleyjevi su mu oduvijek branili da ih zapitkuje o svojoj čarobnjačkoj rodbini. Pokuša tiho kazati nešto na parselskom jeziku, ali mu riječi nisu dolazile na pamet. Činilo se da taj jezik zna samo kad se nađe licem u lice sa zmijama.

"Ali ja sam među Gryffindorima", pomisli. "Razredbeni klobuk ne bi me dodijelio Gryffindorima da mi u žilama teče slytherinska krv..."

"Ah", javi mu se u glavi pakostan, sitan glas. "Ali Razredbeni klobuk htio te je uvrstiti među Slytherine, zar se ne sjećaš?"

Harry se prevrne u krevetu. Sutra će vidjeti Justina na satu Travarstva i objasniti mu da on nije podbadao zmiju na njega, nego da ju je odvratio od njega, što bi valjda (srdito pomisli lupajući šakom po jastuku) svaka budala morala shvatiti. Međutim, do sutradan ujutro snijeg koji je po noći počeo padati pretvorio se u tako gustu vijavicu da je otkazan posljednji sat iz Travarstva - profesorica Sprout htjela je isprobati čarapice i šalove na mandragorama, što je bila složena operacija koju ne bi nikom drugom povjerala, pogotovo što je sad bilo neobično važno da mandragore brzo izrastu i ožive Gospu Norris i Colina Creeveyja. Harry je sjedio uz kamin u gryffindorskoj društvenoj prostoriji i grizao se zbog svega toga dok su Ron i Hermiona iskoristili slobodno vrijeme da odigraju partiju čarobnjačkog šaha.

"Za Boga miloga, Harry!" reče iznervirana Hermiona kad jedan od Ronovih lovaca obori jahača s njezina konja i odvuče ga sa šahovnice. "Ako ti je to toliko važno, zašto ne potražiš Justina?"

I tako Harry ustane i prođe kroz rupu ispod portreta u zidu pitajući se gdje bi mogao naći Justina.

U dvorcu je bilo mračnije nego što je inače danju bilo, zato što se vani kovitlao gust, siv snijeg. Drhtureći, Harry je prolazio pored učionica u kojima su

predavanja bila u toku, te je, usput, zapažao ponešto od onoga što se u njima zbiva. Profesorica McGonagall vikala je na nekoga tko je, po svemu sudeći, pretvorio svoga prijatelja u jazavca. Odoljevši želji da zaviri u tu učionicu, Harry produži dalje i pomisli da je Justin možda iskoristio slobodno vrijeme da malo uči, pa ga nakani najprije potražiti u knjižnici. I doista je skupina Hufflepuffa, kojima je takoder otpao sat iz Travarstva, sjedila u stražnjem dijelu knjižnice. Ipak, ne bi se reklo da im je učenje na pameti. Između dugih redova polica s knjigama Harry opazi da su zbili glave, zacijelo zaneseni zanimljivim razgovorom. Nije primijetio da je i Justin među njima. Išao je prema njima kad mu dopre do ušiju nešto od onoga što su govorili, pa zastane da poslušaju, skriven na Odjelu nevidljivosti.

"Ja sam u svakom slučaju rekao Justinu da se sakrije u našu spavaonicu", govorio je krupan dječak. "Mislím, ako ga je Potter već izabrao za svoju sljedeću žrtvu, najbolje će biti da se neko vrijeme ne pokazuje na javnim mjestima. Justin je, naravno, očekivao da će se ovako nešto dogoditi još od onog trenutka kad se odao pred Potterom da je rođen kao bezjak. Justin mu je zapravo priznao da je trebao pohađati školu u Eatonu. A to nije baš nešto o čemu treba trubiti kad je Slytherinov baštinik u lovu na žrtve, zar ne?"

"Onda ti, Ernie, misliš da je to stvarno bio Potter?" upita ga tjeskobnim glasom djevojčica s plavim pletenicama.

"Hannah," ozbiljno će krupni dječak, "on je parsel-ust, a svi znaju da je to obilježje crnih maga. Jesi li ikad čula da neka normalna osoba govori sa zmijama? Pa i samog su Slytherina zvali Zmijousti!"

Na te riječi uslijedi potmulo mrmorenje, a Ernie nastavi: "Sjećate se što je pisalo na zidu? *Neprijatelji baštinika, čuvajte se!* Potter je imao nekakav sukob s Filchom, a uskoro nakon toga napadnuta je Filchova mačka. Onaj mali s prve godine, Creevey, naljutio je Pottera na metlobojskoj tekmi jer ga je fotografirao dok je on ležao u blatu, a uskoro nakon toga saznajemo da je napadnut i Creevey."

"Ali on je meni oduvijek bio tako nekako simpatičan", napomene Hannah nesigurnim glasom. "Uostalom, on je i otjerao Zmate-već-koga. Pa neće valjda biti da je skroz-naskroz zao?"

Ernie tajnovito snizi glas, pa Hufflepuffi još više zbiju glave. Harry im se još više približi ne bi li čuo što Ernie govori.

"Nitko ne zna kako je on preživio napad Zmate-već-koga. Hoću da kažem da je bio još beba kad se to dogodilo. Očekivalo bi se da od njega neće ostati ni traga. Takve je čini mogao preživjeti samo vrlo moćan crni mag." Ernie još više spusti glas tako da jedva čujno prošapće: "*Zato* ga je vjerojatno i htio ubiti Zmate-većtko. Nije želio imati za suparnika još jednog Gospodara tame. Da mi je znati kakve se još sposobnosti kriju u tom Potteru!"

Harry nije više mogao izdržati. Glasno se nakašlje i izađe iza polica pred njih. Da nije bio onako bijesan, prizor koji je ugledao bio bi mu smiješan - svi su

Hufflepuffi pred njim izgledali kao da su se skamenili od pogleda na nj, a Ernie je probljedio kao krpa.

"Zdravo!" pozdravi ih Harry. "Tražim Justina Finch-Fletchleyja,"

Bilo je očito da su potvrđene najcrnje strepnje Hufflepuffa. Svi plašljivo pogledaju Ernija.

"A što hoćeš od njega?" upita ga Ernie drhtavim glasom.

"Htio bih mu reći što se uistinu dogodilo s onom zmijom u Duelantskom klubu", odgovori mu Harry.

Ernie se ugrize za blijede usne, duboko uzdahne i reče: "Svi smo mi tamo bili i lijepo vidjeli što se dogodilo."

"Onda ste valjda primijetili i da se zmija povukla nakon što sam joj ja nešto dobacio", reče Harry.

"Ja sam samo vidio", tvrdoglavo će Ernie iako je sav drhtao, "da si ti govorio parselskim jezikom i da si zmiju potjerao na Justina."

"Nisam ja nju potjerao na njega!" odsiječe Harry glasom koji je drhtao od srdžbe.

"Nije njega zmija ni taknula!"

"Jako je malo falilo", ustvrdi Ernie. "A ako ti se slučajno po glavi motaju kojekakve ideje," žurno nadoda, "mogu ti reći da u mojoj obitelji možeš pratiti unatrag devet generacija vještica i čarobnjaka, i da u mojim žilama teče čista krv da ne može biti čistija, pa..."

"Baš mene briga kakva krv teče u tvojim žilama!" otesito će Harry. "Zašto bih ja napadao one koji su rođeni kao bezjaci?"

"Čuo sam da mrziš bezjake kod kojih živiš", brzo ubaci Ernie. "S Dursleyjevima ne možeš živjeti a da ih ne mrziš", odvrati Harry. "Volio bih da to osjetiš na svojoj koži."

I okrene se na peti i izjuri iz knjižnice, zbog čega ga prijekorno pogleda Madame Pince, koja je upravo laštala pozlaćene korice velike zbirke čarobnih formula. Harry je bio tako bijesan da je nasumce išao hodnikom jedva primjećujući kuda ide. Posljedica je toga bila da se zaletio u nešto veliko i čvrsto tako da se sruši na pod.

"O, zdravo, Hagrid!" pozdravi Harry dižući pogled s poda. Hagridu je lice bilo potpuno skriveno vunenom kapuljačom pokrivenom snijegom, ali to nije mogao biti nitko drugi jer je svojim ogrtačem od krtičjeg krzna zauzeo veći dio širine hodnika. U jednoj od svojih krupnih ruku u rukavicama držao je mrtvog pijetla.

"Je li sve u redu, Harry?" upita ga nakon što je zadigao kapuljaču da bi mogao govoriti. "A što nisi na predavanju?"

"Otkazano je", odgovori mu Harry ustajući. "A što ti ovdje radiš?"

Hagrid podigne uvis beživotnog pijetla.

"Ovo je već drugi kojeg su ubili u ovom polugodištu", odgovori mu. "Il su lisice il bauk krvopija, al trebam odobrenje od ravnatelja da zaštitim kokošinjac čarolijom."

Zatim se malo pomnije zagleda u Harryja ispod svojih debelih obrva posutih snijegom.

"Jesi li siguran da ti nije ništa? Izgledaš mi nekako zajapuren i zabrinut."

Harry nije imao snage da mu ponovi sve ono što su Ernie i ostali Hufflepuffi bili nadrobili o njemu.

"Ma nije mi ništa", reče "Moram dalje, Hagrid, sljedeći sat imamo iz Preobrazbe, a moram još otići i po knjige. I ode. Glava mu je bila još puna onoga što je Ernie napričao o njemu.

"Justin je očekivao da će se ovako nešto dogoditi još od onog trenutka kad se odao pred Potterom da je rođen kao bezjak..."

Harry se teškim korakom popne uza stube i pođe kroz hodnik, još mračniji od drugih. Baklje je bio pogasio jak, leden propuh koji je puhao kroz pritvoreni prozor. Bio je već prošao polovicu hodnika kad se spotakne o nešto što je ležalo na podu. Kad se okrene da pogleda ono o što se spotaknuo, osjeti kako mu se okreće želudac.

Na podu je ležao Justin Finch-Fletchley, ukočen i hladan, sa zgranutim izrazom na licu, tupo zagledan u strop. I to još nije bilo sve. Do njega je bila još jedna figura, nešto najčudnije što je Harry ikad vidio. Bijaše to Skoro Bezglavi Nick, ali ne više onako bisernobijel i proziran nego ispunjen crnim dimom, a lebdio je, nepomičan i u vodoravnom položaju, na petnaestak centimetara od poda. Glava mu bila napol odsječena, a na licu isto onako zgranut izraz kao i u Justina. Harry se osovi na noge dišući ubrzano i kratko, dok mu je srce bubnjalo po rebrima. Mahnito pogleda na jednu i na drugu stranu pustog hodnika i zapazi kolonu pauka kako gmižu od tijela najbrže što mogu. Jedini su zvuci bili prigušeni glasovi profesora iz učionica s obje strane hodnika.

Mogao je pobjeći i nitko nikad ne bi saznao da je bio ovdje. Ipak ih jednostavno nije mogao ostaviti da tu leže... mora dovesti pomoć. Hoće li mu itko povjerovati da nema nikakve veze s ovim?

Dok je tako stajao obuzet panikom, bučno se otvore najbliža vrata i na njih izleti kućni duh Peeves.

"Vidi, vidi, pa to je naš mali posro Potter!" raskokodače se Peeves i usput nakrivi Harryju naočale poskakujući pokraj njega. "A što to Potter smjera? Koga to vreb..."

Ali usred salta Peeves se naglo zaustavi. Lebdeći naopačke u zraku, opazio je Justina i Skoro Bezglavog Nicka. Vrativši se u normalni položaj, napuni pluća zrakom i, prije nego što ga je Harry uspio spriječiti, vrisne iz sveg glasa:

"NAPAD! NAPAD! JOŠ JEDAN NAPAD! NI JEDAN SMRTNIK NI DUH NISU VIŠE SIGURNI! SPAŠAVAJTE SE! NAAAAPAD!"

Tres... tres... tres... - vrata su se u hodniku naglo otvarala jedna za drugima, a učenici povtjeli na njih, Nekoliko dugih minuta potrajala je takva zbrka da Justina umalo što nisu zgnječili, a po Skoro Bezglavom Nicku neprestano su gazili. Harry je stajao pribijen uza zid dok su profesori vikom zahtijevali od

učenika da se smire. Dotrčala je i profesorica McGonagall, a za njom i njezini učenici, od kojih je jedan još imao prugastu crno-bijelu kosu. Profesorica je svojim štapićem izazvala snažan prasak kojim je uspostavila tišinu, a onda je svim učenicima zapovjedila da se vrate u učionice. Tek što se hodnik donekle ispraznio, na poprište stigne zadihani Hufflepuff Ernie.

"Uhvaćen na djelu!" prodere se Ernie, potpuno blijed u licu, dramatično upirući prstom u Harryja.

"Dosta više toga, Macmillane!" oštro mu dobaci profesorica McGonagall.

Peeves je skakutao u zraku iznad njih i promatrao scenu cereći se zlobno, jer je oduvijek volio kaos. Dok su profesori pregledavali Justina i Skoro Bezglavog Nicka, Peeves je zapjevao:

*Gle Pottera kožodera, nosi lice ubojice,
Kosi dake nabrzake, od mutnjaka do mutnjice.*

"Dosta, Peeves!" obrecne se na nj profesorica McGonagall pa Peeves uzmakne natraške plazeći jezik Harryju.

Profesor Flitwick i profesor Sinistra s Odjela astronomije odnijeli su Justina u bolničko krilo, ali kao da nitko nije znao što da urade sa Skoro Bezglavim Nickom. Na kraju profesorica McGonagall prizove čaranjem velik ventilator i dade ga Ernieju da njime otpravi Skoro Bezglavog Nicka uza stube. I doista je Ernie otpuhao ventilatorom Nicka kao kakvu tihu crnu lebdjelicu. I tako su Harry i profesorica McGonagall ostali sami u hodniku.

"Izvolite, Potter, ovuda!" reče mu ona.

"Gospođo profesor," odmah će Harry, "kunem vam se da ja nisam..."

"Ovo više ne stoji do mene, Potter", reče profesorica McGonagall trpkim glasom. Kad su bez riječi zamaknuli za ugao, profesorica se zaustavi pred jednom velikom i vrlo ružnom vodorigom.

"Limunov šerbet!" reče ona, To je očito bila lozinka jer vodoriga odjednom oživi i makne se u stranu, a zid se iza nje razdvoji. Iako je strahovao od onoga što slijedi, Harry se nije mogao svemu tome na čuditi. Iza zida su naišli na zavojite stube koje su se kretale gore poput pomičnih stepenica. Čim su on i profesorica McGonagall stupili na njih, Harry začuje kako se zid za njima potmulo zatvara. Penjali su se u krugovima sve više i više dok Harry najposlije, osjećajući kako mu se vrti u glavi, ne ugleda pred sobom blistava hrastova vrata s alkam u obliku grifona.

Sad je znao gdje su. Ovo je zacijelo Dumbledoreovo prebivalište.

GLAVA DVANAESTA VIŠESOKOVNI NAPITAK

Kad su stigli do vrha zavojitih stuba, profesorica McGonagall pokuca na vrata. Vrata se tiho otvore i oni uđu. Profesorica McGonagall reče Harryju neka je malo pričeka, i ostavi ga samog. Harry pogleda oko sebe. Jedna je stvar bila sigurna - od svih profesorskih soba u kojima je do tada bio, ova je Dumbledoreova bila kudikamo najzanimljivija. Da se nije luđački bojao da će biti isključen iz škole, Harry bi rado iskoristio priliku da je razgleda. Bijaše to velika i lijepa, okrugla soba puna čudnih tihih šumova. Na stolicima tankih nogu ležali su neobični srebrni instrumenti koji su šumili i ispuštali oblačice dima. Na zidovima su visili portreti starih školskih ravnatelja i ravnateljica. Svi su oni spokojno drijemali u svojim okvirima. Bijaše tu i jedan veliki pisaći stol s nogama u obliku šapa, a na polici iza njega ležao je otrcani i poderani čarobnjački šešir - Razredbeni klobuk. Harry je oklijevao. Oprezno obiđe sve one vještice i čarobnjake što su drijemali na zidovima. Neće valjda ništa biti ako uzme taj klobuk i ponovo ga stavi na glavu? Samo da vidi... samo da se uvjeri da ga je klobuk doista svrstao u pravi dom. Tiho obiđe pisaći stol, uzme klobuk s police i polako ga natakne na glavu. Bio mu je prevelik pa mu je spuznuo preko očiju, baš kao i prvi put kad ga je nabio na glavu. Zurio je u crnu podstavu klobuka i čekao. Tad mu sitan glas šapne u uho:

"Ne da ti vrag mira, Harry Potter?"

"Ovaj, da", promrmlja Harry, "Ovaj", oprostite što vas uznemirujem... htio sam vas pitati.."

"Nisi načisto jesam li te smjestio u pravi dom, je li?" oštroumno će klobuk, "Da.. tebe je bilo neobično teško razvrstati, Ali ostajem pri onome što sam rekao..." Harryju poskoči srce u grudima. "... da bi ti dobro bilo i kod Slytherina."

Harryju se skvrči želudac. Dohvati vrh klobuka i skine ga. Držao ga je u ruci onako mlohava, prljava i izbljedjela. Vрати ga na policu osjećajući mučninu.

"Nemaš pravo", dobaci nepomičnom i nijemom klobuku, pa uzmakne natraške motreći ga. Tad začuje za sobom čudan, prigušen glas i naglo se okrene.

Ipak nije bio sam. Na zlatnoj prečki iza vrata stajala je nekakva oronula ptica nalik na napol očerupana purana. Harry se zagleda u nju a ptica mu uzvрати zlokobnim pogledom i ponovo ispusti onaj isti prigušeni glas. Harry pomisli da izgleda vrlo nezdravo. Oči su ptičurine bile mutne, a još dok ju je Harry gledao, iz repa joj ispadnu dva pera. Harry je baš pomislio kako bi mu sad još samo trebalo da Dumbledoreova najdraža ptica uquine dok je on s njom sam u sobi, kadli ptica iznenada plane. Harry krikne od užasa i uzmakne opet natraške za pisaći stol. Grozničavim pogledom potraži oko sebe kakvu čašu vode, ali vode nigdje ni za lijek. Ptica se dotle pretvorila u vatrenu kuglu. Potom je glasno zakričala i u hipu nije više bila ništa drugo do hrpe pepela što je tinjala na podu... Otvore se vrata i u sobu uđe Dumbledore, natmuren i ozbiljan.

"Gospodine profesore," dahne Harry, "vaša ptica... Ja joj nisam ništa napravio... jednostavno se sama zapalila..."

Na Harryjevo veliko čudo, Dumbledore se nasmiješi.

"Bilo je već i vrijeme", reče mu. "Danima je već grozno izgledao, pa sam mu govorio neka se radije već jednom pokrene."

Profesor se nasmije Harryjevu zgranutom izrazu na licu. "Fawkes je, Harry, feniks, a feniksi izgore kad im dođe vrijeme da uginu i da se ponovo rode iz pepela. Gledajte ga samo..."

Harry pogleda i vidje kako sitna, naborana, netom rođena ptica diže glavu iz pepela. Bila je isto onako ružna kao i ona stara ptičurina.

"Šteta je što ste ga morali vidjeti baš na dan spaljivanja", reče Dumbledore sjedajući za pisaći stol. "On je inače uglavnom lijep, s prekrasnim crvenim i zlatnim perjem. Feniksi su fantastične ptice. Mogu nositi vrlo velike terete, suze su im ljekovite i vrlo su vjerne domaće životinje."

Onako zgranut Fawkesovim samospaljivanjem, Harry je smetnuo s uma zašto se tu uopće nalazi, ali se učas svega prisjeti kad se Dumbledore zavalj na visoki naslon svoje stolice i upre u njega prodoran pogled svojih svijetloplavih očiju.

Međutim, prije nego što je Dumbledore dospio izustiti ijednu riječ, vrata se naglo i gromoglasno otvore i u sobu upadne Hagrid, sumanuta pogleda, s kapuljačom navrh raskuštrane crne glave, i s mrtvim pijetlom kojim je još mlatarao oko sebe.

"Profesore Dumbledore, nije Harry ništa kriv!" ustvrdi Hagrid usrdnim glasom.

"Ja sam razgovarao s njim nekoliko *sekundi* prije nego što je onaj dečko pronađen, Harry, gospodine nije imo kad to napraviti..."

Dumbledore zausti da nešto kaže, ali Hagrid nastavi po svome mašući pijetlom, onako uzrujan, tako da je perje frčalo na sve strane. "... On to nije mogo napraviti, ja ću se zaklet na to i pred Ministarstvom magije ako treba..."

"Hagrid, ja..."

"... Ovo vam nije pravi krivac, gospodine, ja znam da Harry ne bi nikad..."

"*Hagrid!*" glasno progovori Dumbledore. "Ja i *ne mislim* da je Harry bio napadač."

"Ah", uzdahne Hagrid. Pijetao mu beživotno visio uz bok. "U redu. Ja ću onda, gospodine ravnatelju, pričekat vani..."

I zbunjeno izađe iz sobe.

"Gospodine profesore, vi stvarno ne mislite da sam to bio ja?" ponovi Harry pun nade dok je Dumbledore uklanjao pijetlovo perje s pisaćeg stola.

"Ne, Harry, ne mislim", umiri ga Dumbledore iako se ponovo smrknuo. "Ipak bih htio porazgovarati s vama."

Harry je nervozno čekao dok ga je Dumbledore promatrao skupivši na stolu duge prste.

"Moram vas pitati, Harry, imate li mi možda što kazati?" blago ga upita. "Bilo što."

Harry nije znao što da mu odgovori. Prisjeti se kako je Malfoy onda povikao: "Sad ste vi na redu, mutnjaci!" I prisjeti se kako je višesokovni napitak krčkao u nužniku Plačljive Myrtle. Zatim se prisjeti bestjelesnog glasa koji je dva puta čuo, i spomene se kako je Ron rekao: "*Čak ni u čarobnjačkom svijetu nije dobar znak čuti glasove koje nitko drugi ne čuje.*" Sjeti se i što su svi drugi govorili o njemu, i kako se zgrozio pri pomisli da je u nekoj vezi sa Salazarom Slytherinom...

"Nemam, gospodine profesore", odgovori. "Nemam vam ništa kazati."

Nakon dvostrukog napada na Justina i Skoro Bezglavog Nicka, ono što je do tada bila samo nervoza prometnulo se u pravu paniku. Reklo bi se, začudo, da je ljude više zabrinula sudbina Skoro Bezglavog Nicka. Ljudi su se pitali kako se duhu moglo takvo što dogoditi. Kakva je to užasna sila koja može učiniti nešto nažao nekome tko je već mrtav? Došlo je do prave navale na rezervacije mjesta u Hogwarts ekspresu, jer su svi jedva čekali da otputuju kući za Božić.

"Ako se ovako nastavi, mi ćemo jedini još ovdje ostati", reče Ron Harryju. "Mi, Malfoy, Crabbe i Goyle. Kakvi će to veseli blagdani biti!"

Crabbe i Goyle, koji su uvijek činili sve što i Malfoy, također su se prijavili da će ostati u Hogwartsu za vrijeme blagdana. Ali Harryju je bilo drago što većina učenika odlazi. Dozlogrdilo mu je gledati kako ga se kolege klone u hodnicima, kao da će odjednom iskesiti očnjake ili izrigati otrov. Dozlogrdilo mu je slušati kako kolege mrndžaju, sikću i upiru prstom u njega dok prolazi mimo. Međutim, Fredu i Georgeu bilo je sve to vrlo zabavno. Oni su uživali trčati pred Harryjem po hodnicima i vikati na sav glas: "Sklonite se pred Slytherinovim baštinikom, evo zbilja tog opakog čarobnjaka!..."

Percy nije nikako odobravao takvo ponašanje. "To nije *uopće* smiješno", hladno im reče.

"Ah, daj se makni, Percy", dobaci mu Fred. "Harryju se žuri," "Da, Harry hita u Odaju tajni da popije čaj sa svojim zubatim slugom", doda George gušeći se od smijeha.

Ni Ginny ti nije bilo zabavno.

"*Prestanite s tim!*" preklinjala ih je svaki put kad bi Fred glasno pitao Harryja tko će mu biti sljedeća žrtva, ili kad bi se George branio od Harryja krupnim češnjakom.

Harry se nije ljutio zbog toga. Bilo mu je čak i drago što bar Fred i George misle da je pomisao da je on Slytherinov baštinik doista smiješna. Ali reklo bi se da njihovo lakrdijanje ide na živce Dracu Malfoyu, koji je bivao sve kiseliji kad bi ih zatekao pri toj igri.

"To je sve zato što jedva čeka da svima prizna da je on taj", znalački će Ron.

"Znaš kako teško podnosi pomisao da je netko u nečemu bolji od njega, a ti sad ubireš priznanja za sav njegov prljavi trud."

"Neće to dugo potrajati", zadovoljno ustvrdi Hermiona. "Još malo pa će višesokovni napitak biti gotov. Za koji dan ćemo saznati od njega istinu."

Napokon su započele božićne ferije i na dvorac se spustila tišina duboka kao što je bio dubok snijeg na zemlji. Harryja nije smetala nego smirivala ta tišina.

Uživao je u činjenici da su on, Hermiona i Weasleyjevi sami u Gryffindorskoj kuli, što je značilo da se mogu nesmetano igrati igre "eksplozivni puc-puc" i vježbati se na miru za dvoboje. Fred, George i Ginny radije su ostali u školi nego da s roditeljima odu u posjet Billu u Egipat. Percy, koji nije odobravao sve ono što je nazivao njihovim djetinjastim ponašanjem, nije provodio mnogo vremena u gryffindorskoj društvenoj prostoriji. Već im je bio svečano priopćio da on ostaje u školi preko Božića samo zato što mu je dužnost kao prefektu da bude potpora profesorima u ovim nemirnim vremenima.

Božićno je jutro osvanulo hladno i bijelo. Harry-a i Rona, koji su ostali sami u spavaonici, vrlo je rano probudila Hermiona upavši im u sobu potpuno odjevena, s darovima za obojicu u rukama.

"Buđenje!" glasno im reče odgrćući zastore s prozora.

"Hermiona... tebi ovdje nije mjesto", dobaci joj Ron zaklanjajući rukom oči od svjetla.

"Sretan Božić!" reče mu Hermiona dobacujući mu dar. "Ja sam već skoro sat vremena na nogama. Dodala sam još malo muha zlatara u napitak. Napitak je konačno gotov."

Harry se, iznenada posve budan, pridigne u krevetu. "Jesi li sigurna?"

"Sto posto", odgovori mu Hermiona i makne štakora Šugonju s kreveta da može sjesti na rub postelje s baldahinom. "Ako ćemo to stvarno uraditi, onda bi to trebalo biti večeras."

U taj mah doleti u sobu Hedviga noseći u kljunu mali zamotuljak.

"Zdravo!" zadovoljno je pozdravi Harry kad mu sleti na krevet. "Opet razgovaraš sa mnom?"

Ona ga nježno gricne za uho, što je bio kudikamo ljepši dar od onoga što je donijela sa sobom. Pokazalo se da je to dar od Dursleyjevih. Poslali su mu jednu čačkalicu i poruku da se raspita ne bi li mogao u Hogwartsu provesti i ljetne ferije. Ostali su božićni darovi bili mnogo više po volji Harryju. Hagrid mu je poslao veliku konzervu kolača preliveog sirupom. Harry je odlučio smekšati kolač uz vatru prije nego što ga počne jesti. Ron mu je poklonio knjigu *Letimo s topnicima*, punu zanimljivih podataka o njemu najdražoj metlobojskoj momčadi. Hermiona mu je kupila raskošno orlovsko pero za pisanje. Kad je otvorio posljednji dar, Harry je u njemu našao novi, ručno pleteni pulover od gospođe Weasley i veliku tortu sa šljivama. Spremio je njezinu čestitku, ponovo obuzet osjećajem krivnje, jer se sjetio automobila gospodina Weasleyja, koji nitko više nije vidio nakon sudara s napadačkom vrbom. I sjetio se kako se on i Ron opet spremaju prekršiti školske

propise. Nitko, čak ni netko tko se grozio pri pomisli da će poslije morati popiti višesokovni napitak, nije mogao a da ne uživa u božićnom objedu u Hogwartsu.

Velika je dvorana bila veličanstveno ukrašena. Ne samo što je u njoj bilo desetak

božićnih drvaca pokrivenih injem i debelih traka od božikovine i zimzelena raspetih unakrst pod stropom, nego je sa stropa padao i začarani snijeg, topao i suh. Dumbledore je poveo pjevanje i otpjevao nekoliko svojih najdražih božićnih pjesama. Hagrid je nakon svakog ispijenog pehara punča s jajima bivao sve glasniji. Percy, koji nije primijetio da je Fred začarao njegovu značku prefekta tako da je sad na njoj pisalo "Perfekt", neprestance ih je sve zapitkivao čemu se smiju. Harryja nije smetala čak ni činjenica što je Malfoy od slytherinskog stola glasno dobacivao ružne primjedbe na račun njegova novog pulovera. Ako bude bar malo sreće, vratit će on Malfoyu za koji sat milo za drago. Tek što su Harry i Ron smazali treću porciju božićnog pudinga, Hermiona im je dala znak da izađu iz dvorane kako bi obavili posljednje pripreme za večernji pothvat.

"Još nam uvijek treba nešto od onih u koje ćemo se pretvoriti", reče Hermiona praktičnim glasom, kao da ih šalje u trgovinu po prašak za pranje rublja. "Očito je da bi najbolje bilo da pribavite nešto od Crabbea i Goylea, jer su oni najbolji Malfojevi prijatelji i on će njima sigurno reći sve što ga pitaju. Isto se tako moramo osigurati da pravi Crabbe i Goyle ne upadnu u sobu dok budemo ispitivali Malfoya. Ja sam već sve to razradila", prosljedi ona mirnim glasom ne obazirući se na Harryjevo i Ronovo zabezeknuto lice, pa podigne uvis dva pozamašna čokoladna kolača. "U ove sam kolače stavila malo običnog sredstva za spavanje. Vi samo treba da se pobrinete da ih Crabbe i Goyle nađu. Znae već kako su oni proždrljivi, sigurno će ih odmah pojesti. A kad jednom zaspe, iščupajte im koju vlas i sakrijte to u spremište metli."

Harry i Ron se u čudu zgladaju. "Hermiona, ja ipak mislim da..."

"To bi moglo vrlo nezgodno završiti..."

Ali u Hermioninu je pogledu bio nekakav čelični sjaj, donekle sličan onome što je katkad sjalo u pogledu profesorice McGonagall.

"Napitak bi nam bio bezvrijedan bez Crabbeovih i Goyleovih vlasi", strogo će ona. "*Želite* li vi ispitati Malfoya ili ne?"

"Ma dobro, dobro", reći će Harry. "A što je s tobom? Komu ćeš ti iščupati dlaku?"

"Ja već imam svoju!" ponosno će Hermiona vadeći iz džepa bočicu i pokazujući im u njoj jednu jedinu vlas. "Sjećate se kako sam se u Duelantskom klubu hrvala s Millicent Bulstrode? Ova joj je dlaka ostala na mojoj pelerini nakon što me je pokušala udaviti! Otišla je kući za Božić... pa ću samo morati Slytherinima reći da sam se ipak odlučila vratiti."

Kad je Hermiona ponovo otišla provjeriti višesokovni napitak, Ron se okrene Harryju s izrazom osuđenika na smrt i reče mu: "Jesi li ti ikad čuo za neki drugi plan u kojem toliko stvari može naopako završiti?"

* * *

Ali, na Harryjevo i Ronovo veliko čudo, prva faza operacije protekla je upravo onako glatko kako je Hermiona bila predvidjela. Nakon božićnog čaja čekali su u pustom predvorju da naiđu Crabbe i Goyle, koji su bili ostali sami za slytherinskim stolom jedući po četvrti komad torte. Harry je bio namjestio čokoladne kolače na stubišno priručje. Kad su ugledali Crabbea i Goylea kako izlaze iz Velike dvorane, Harry i Ron brže-bolje se sakriju iza jednog oklopa uz glavni ulaz.

"Koliko se uopće čovjek može udebljati?" oduševljeno šapne Ron kad Crabbe veselo pokaže Goyleu na kolače i dohvati ih. Glupo se cereći, obojica strpaju kolače u svoja velika usta. Časak su pohlepno žvakali, sa slavodobitnim izrazom na licu. A onda su se obojica, bez ikakve promjene izraza, svalila na pod. Najteže je bilo sakriti ih u ormar na drugoj strani predvorja. Pošto su ih ipak nekako utrpali među krpe i metle, Harry iščupa dvije dlake što su rasle Goyleu na čelu, a Ron uzme nekoliko Crabbeovih vlasi. Ukrali su im i cipele jer su im vlastite bile premale za Crabbeova i Goyleova stopala. Tada su, svejednako se čudeći sami sebi, odjurili u zahod Plačljive Myrtle. Jedva su u njemu što vidjeli od gustog crnog dima što je izlazio iz kabine u kojoj je Hermiona miješala napitak u kotliću. Pošto su zaklonili lica pelerinama, Harry i Ron tiho pokucaju na vrata.

"Hermiona?"

U bravi nešto škljocne i pojavi se Hermiona s tjeskobnim izrazom na sjajnom licu. Iza nje je krčkao napitak gust poput sirupa. Na zahodskoj dasci stajale su spremne tri čaše.

"Imate ih?" upita ih Hermiona bez daha.

Harry joj pokaže Goylove dlake.

"Odlično. Ja sam ove pelerine zdipila iz praonice", reče Hermiona i pokaže im na jednu vrećicu. "Treatat će vam veći brojevi kad budete Crabbe i Goyle."

Svi se troje zagledaju u kotlić. Izbliza je napitak izgledao kao uzavrelo gusto, crno blato.

"Sigurna sam da sam sve dobro napravila", reče Hermiona nervozno ponovo čitajući umrljanu stranicu u knjizi *Najpotentniji čarobni napici*. "Napitak izgleda baš kao što piše u knjizi.,. Kad ga popijemo, imat ćemo točno sat vremena da se ponovo pretvorimo u same sebe."

"Što ćemo sad?" šapne Ron.

"Pretočit ćemo napitak u tri čaše i dodati mu dlake."

Hermiona zagrabi u napitak i ulije ga u čaše. Zatim drhtavom rukom istrese dlaku Millicent Bulstrode iz bočice u prvu čašu.

Napitak je još kuhao poput kipućeg kotlića i silno se pjenio. Malo zatim poprimi nezdravu, žutu boju.

"Fuj... ekstrakt Millicent Bulstrode!" reče Ron gadljivo gledajući čašu. "Kladio bih se da ima odvratn okus."

"A sad dodajte i vi dlake!" reče im Hermiona.

Harry ubaci Goyleove dlake u srednju čašu a Ron Crabbeove u treću. Obje su se čaše zapjenile i zašištale. Goyleova je čaša poprimila kaki boju šmrklja, a Crabbeova tamnu, mutnu, smeđu boju.

"Čekajte malo!" reče Harry kad su Ron i Hermiona posegnuli za čašama. "Bolje će biti da ne popijemo svi troje napitak ovdje unutra. Kad se pretvorimo u Crabbea i Goylea, nećemo moći stati u ovu kabinu. A ni Millicent Bulstrode nije baš neka vilovnica."

"Pametna glavica!" reče mu Ron i otključa vrata. "Idemo svako u svoju kabinu!" Pazeći da ne prolije nijednu kap napitka, Harry se zatvori u srednju kabinu.

"Jeste li spremni?" dovikne im.

"Jesmo", odgovore mu Ron i Hermiona,

"Jedan... dva... tri..."

Stisnuvši prstom nos, Harry popije napitak u dva velika gutljaja. Napitak je imao okus raskuhanog zelja.

Umah mu se utroba počne grčiti kao da je progutao žive zmije. Presamitivši se, pomisli da će možda i povraćati. A onda ga nešto zapeče u želucu i brzo se prenese po cijelom tijelu, sve do vrhova prstiju na rukama i nogama. Zatim ga obuzme nekakav užasan osjećaj, kao da se topi, pa se sav zadihan spusti na sve četiri. Koža mu je na čitavom tijelu zakuhala poput vrelog voska a šake mu počele naočigled rasti, prsti debljati, nokti se širiti i zglavci se nadimati kao buhtle. Ramena mu se bolno razvukla, a po bockanju na čelu zaključa da mu se kosa spušta prema obrvama, Pelerina mu je pukla dok su mu se prsa širila kao bačva kojoj su popucali obruči. Stopala su ga silno zaboljela u cipelama za četiri broja premalima. Ali sve je prestalo isto tako nenadano kao što je i počelo. Harry je ničice ležao na hladnom kamenom podu i slušao Myrtlu kako zlovoljno grglja u zadnjoj kabini. Jedva jedvice odbaci cipele s nogu i ustane. Tako se dakle osjeća Goyle! Drhtavom krupnom šakom svuče svoju staru pelerinu koja mu je dosezala do tridesetak centimetara iznad gležnjeva, pa obuče drugu i obuje Goyleove cipeletine. Htjede skloniti kosu s očiju, ali na čelu napipa samo kratke čekinje slične žici. Tada shvati da mu naočale zamagljuju vid jer Goyleu očito nisu bile potrebne. Skine ih i dovikne:

"Je li kod vas dvoje sve u redu?"

Iz usta mu je izašao Goyleov tih osoran glas.

"Aha", dopre zdesna Crabbeovo duboko groktanje.

Harry otključa vrata i stane pred napuklo zrcalo. Iz zrcala su u njega zurile Goyleove mutne, duboko usađene oči. Harry se počeoše za uhom. Isto se tako počeoše i Goyle.

Ron otvori vrata. Zagledaju se jedan u drugoga. Ron se nije ni po čemu razlikovao od Crabbea, od okrugle frizure do dugih ruku kao u gorile, samo što je bio blijed i zgranut.

"Ovo je nevjerovatno!" reče Ron prilazeći zrcalu i hvatajući se za Crabbeov plosnati nos. "*Nevjerovatno!*"

"Najbolje da se požurimo", reče Harry otpuštajući remen sata na ruci što mu je zasjekao u Goyleovo debelo zapešće. "Moramo još otkriti gdje je slytherinska društvena prostorija. Nadam se da ćemo usput naći nekoga za kim ćemo poći..."

Ron, koji se zagledao u Harryja, reče:

"Nemaš pojma kako je čudno vidjeti Goylea da *razmišlja*. " Zalupa na Hermionina vrata. "Hajde, moramo krenuti..."

Odgovori mu nečiji visoki glas:

"Ja... ja mislim da ipak neću s vama. Idite vi bez mene!" "Hermiona, mi znamo da je Millicent Bulstrode rugoba, ali nitko neće znati da si to ti."

"Ne... zbilja... radije ne idem s vama. Vas se dvojica požurite, nemojte gubiti vrijeme!"

Harry zbunjeno pogleda Rona.

"*Sad* si već sličiji Goyleu", reče mu Ron. "Tako i on izgleda svaki put kad mu profesori postave neko pitanje."

"Hermiona, je li tebi dobro?" upita je Harry kroz vrata. "Jest... dobro mi je... Idite vi samo..."

Harry pogleda na sat. Prošlo je već pet od dragocjenih šezdeset minuta.

"Onda ćemo se opet ovdje vidjeti, je li?" upita je.

Harry i Ron oprezno otvore vrata nužnika, uvjere se da je zrak čist pa krenu.

"Nemoj tako mahati rukama u hodu", promrmlja Harry Ronu. "Što?"

"Crabbe ih drži nekako ukočenije..." "Može li ovako?"

"Aha, tako je već bolje."

Pođu niz mramorne stube. Sad samo da naiđu na nekog Slytherina koji se vraća u slytherinsku društvenu prostoriju. Ali nigdje ni žive duše.

"Imaš li ti možda kakvu pametnu ideju?" promrmlja Harry. "Slytherini uvijek dolaze na doručak s one strane", reče Ron i mahne glavom prema ulazu u tamicu. Tek što je to rekao, na tom se ulazu pojavi djevojčica duge, kovrčave kose.

"Oprosti," reče Ron žurno joj prilazeći, "zaboravili smo kako se ide do naše društvene prostorije."

"Kako, molim?" osorno će djevojčica. "Do *naše* društvene prostorije? Pa, ja sam Ravenclaw."

I ode sumnjičavo se obzirući.

Harry i Ron pohitaju niz kamene stube u mrak. Koraci su im neobično glasno odjekivali jer su to bili koraci Crabbeovih i Goyleovih velikih stopala. Pobjegli su se da ovo ipak neće biti onako lako kako su se nadali.

Labirintski hodnici bijahu pusti. Silazili su sve dublje i dublje ispod škole i neprestance pogledavali na sat da vide koliko im je još vremena preostalo. Nakon četvrt sata, kad ih je već počeo spopadati očaj, začuju kako se pred njima nešto kreće.

"Aha!" uzbuđeno će Ron, "Evo jednog od njih!"

Nečija spodoba izađe iz pokrajnje prostorije. Međutim, kad su pohitali do nje, srca im siđu u pete. Nije to bio nikakav Slytherin, nego Percy.

"Što ti radiš tu dolje?" u čudu ga upita Ron. Percy ga uvrijeđeno pogleda.

"To se tebe ništa ne tiče", osorno mu odvrati. "Ti si Crabbe, je li?" "Pa... da, da", odgovori Ron.

"E pa, idite lijepo u svoju spavaonicu", strogo će Percy. "Ovih dana nije baš pametno smucati se po ovim mračnim hodnicima."

"Ali i *ti* se smučaš", odbrusi mu Ron.

"Ja sam prefekt", isprsi se Percy. "*Mene* neće nitko napasti." Harry i Ron iznenada začuju iza sebe nečiji glas. Prema njima je dolazio Draco Malfoy. Prvi put u životu Harryju je bilo drago što ga vidi.

"A, tu ste vi!" reče im on otegnutim glasom gledajući ih. "Pa zar ste vas dvojica sve do sada klopali u Velikoj dvorani? A ja sam vas tražio, htio bih vam pokazati nešto strašno smiješno."

Malfoy ošine Percyja pogledom.

"A što ti, Weasley, ovdje tražiš?" podrugljivo ga upita. Percy je bio ogorčen.

"Ti bi mogao ipak iskazivati malo više poštovanja prema jednom prefektu!" reče mu. "Ne sviđa mi se to tvoje držanje!"

Malfoy se posprdno osmjehne i mahne rukom Harryju i Ronu neka pođu za njim. Harry umalo da se ne ispriča Percyju, ali se u posljednji čas pribere. On i Ron pohitaju za Malfoyem, koji im, kad zamaknu za ugao, reče:

"Taj Peter Weasley..."

"Percy", automatski ga ispravi Ron.

"Ma, nije važno", reče Malfoy. "Primijetio sam da se u zadnje vrijeme često ovuda smuca. On valjda misli da će sam uloviti Slytherinova baštinika."

I nasmije se kratkim i podrugljivim smijehom. Harry i Ron se uzbuđeno zgleđaju. Malfoy zastane uz goli i vlažni kameni zid. "Kako ono glasi nova lozinka?" upita Harryja.

"Pa, ovaj..." promuca Harry.

"Ah, da... *Čistokrvni!*" reče Malfoy ne obazirući se na nj. Polako se otvore kamena vrata skrivena u zidu. Malfoy prođe kroz njih, a za njim i Harry i Ron. Slytherinska društvena prostorija bila je dugačka, niska podzemna dvorana grubih kamenih zidova i stropa, s kojeg su na lancima visile okrugle, zelenkaste svjetiljke. U bogato isklesanu kaminu pucketala je vatra, a u izrezbarenim naslonjačima nazirali se obrisi nekoliko Slytherina.

"Pričekajte me ovdje!" reče Malfoy Harryju i Ronu pokazujući im na prazne naslonjače nešto dalje od vatre. "Sad ću vam to pokazati... upravo mi je stiglo od oca..."

Pitajući se što li će im to Malfoy pokazati, Harry i Ron sjednu. Nastojali su se držati kao da su kod kuće.

Nakon jedne minute vrati se Malfoy noseći nešto što je izgledalo kao novinski izrezak, pa gurne to Ronu pod nos.

"Evo ti nešto da se nasmiješ", reče mu.

Harry opazi kako Ron razrogači oči od prepasti. Pošto na brzinu pročita izrezak, usiljeno se osmijehne i pruži ga Harryju.

Bijaše to članak iz *Dnevnog proroka* u kojem je od riječi do riječi stajalo:

ISTRAGA U MINISTARSTVU MAGIJE

Danas je Arthur Weasley, predstojnik Odjela za zloupotrebu bezjačkih artefakata, kažnjen globom od pedeset galeona što je začarao jedan bezjački automobil.

G. Lucius Malfoy, član nadzornog odbora Škole vješticearenja i čarobnjaštva u Hogwartsu, gdje se ove godine srušio začarani automobil, zatražio je danas ostavku g. Weasleyja.

"Weasley je nanio štetu ugledu Ministarstva"; izjavio je našem reporteru g. Malfoy.

"On je očito nesposoban predlagati valjane zakone, i njegov bi smiješni Zakon o zaštiti bezjaka trebalo smjestiti suspendirati, "

Od g. Weasleyja nismo uspjeli dobiti izjavu, a njegova je supruga rekla izvjestiteljima neka se gube prije nego što nahucka na njih njihova obiteljskog gula.

"Što veliš?" nestrpljivo će Malfoy kad mu Harry vrati izrezak. "Zar ne misliš da je to smiješno?"

"Ha-ha", sumorno se nasmije Harry.

"Arthur Weasley toliko voli bezjake da bi trebao slomiti svoj štapić i prijeći k njima", prezirno će Malfoy. "Sudeći po tome kako se ponašaju, ne bi se nikad reklo da su Weasleyjevi čistokrvni čarobnjaci."

Ronu se - ili bolje reći Crabbeu - lice iskrivi od bijesa. "Što ti je, Crabbe?" obrecne se Malfoy na nj.

"Boli me želudac", progundā Ron.

"E, idi onda u bolnicu i daj svim onim mutnjacima tamo nogom u guzicu u moje ime", reče mu Malfoy smijuckajući se. "Znate da se čudim zašto *Dnevni prorok* nije još ništa javio o svim tim napadima", zamišljeno nastavi. "Valjda Dumbledore nastoji sve to zataškati? Ako ti napadi uskoro ne prestanu, dobit će nogu. Moj otac uvijek tvrdi da je Dumbledore nešto najgore što se moglo

dogoditi ovoj školi. On obožava sve one koji su se rodili kao bezjaci. Jedan poštenu ravnatelj ne bi nikad primio u školu onakav ološ kao što je Creevey." Malfoy počne tobože snimati zamišljenim fotoaparatom oponašajući okrutno ali vjerno Colina:

"Potter, mogu te snimiti, Potter? Mogu li dobiti tvoj autogram? Mogu li ti, Potter, molim te, polizati cipele?"

Spusti ruke i pogleda Harryja i Rona. "Ma što je to s vama dvojicom?"

Puno prekasno Harry i Ron se na silu nasmiju. Ipak, činilo se da je Malfoy zadovoljan. Možda Crabbe i Goyle uvijek imaju ovako kasno paljenje?

"Sveti Potter, prijatelj mutnjaka", polako izusti Malfoy. "Ni on nema pravog čarobnjačkog osjećaja, inače se ne bi družio s onom uobraženom mutnjakušom Grangericom. A ljudi još misle da je *on* Slytherinov baštinik!"

Harry i Ron čekali su suzdržana daha - Malfoy će im zacijelo za koji časak priznati da je on taj. Ali onda...

"*Da mi je znati tko je taj*", razdražljivo će Malfoy. "Ja bih mu ipak mogao pomoći."

Ron tako zine da Crabbeovo lice postane još tupavije nego inače. Srećom, Malfoy to ne primijeti, a Harry, koji je brzo mislio, reče;

"Ali ti sigurno pretpostavljaš tko stoji iza svega toga?..."

"Ma znaš, Goyle, da nemam pojma, koliko ti puta to moram ponoviti?" otrese se Malfoy na nj. "A otac mi baš ništa ne želi reći kako je prošli put otvorena Odaja. To je, naravno, bilo prije pedeset godina, dakle još prije njegova vremena, ali on zna sve o tome, i kaže da se sve to držalo u strogoj tajnosti i da bi bilo sumnjivo kad bih ja znao previše o tome. Ipak, ja znam nešto, a to je, kad je prošli put otvorena Odaja tajni, da je jedan mutnjak ubijen. I zato bih se kladio da je samo pitanje vremena kad će ovaj put netko od njih nastradati... Nadam se da će to biti Grangerica", nadoda s užitkom.

Ron je stiskao Crabbeove šacetine. Smatrajući da bi se ipak malo previše odali kad bi Ron sad maznuo Malfoya po nosu, Harry ga pogledom opomene i zapita:

"A znaš li ti možda jesu li osobu koja je prošli put otvorila Odaju uhvatili?"

"O, da... tko god bio, taj je bio isključen iz škole", odgovori mu Malfoy.

"Vjerojatno je još u Azkabanu."

"U Azkabanu?" zbunjeno ponovi Harry.

"U Azkabanu... *u čarobnjačkom zatvoru*, Goyle", objasni mu Malfoy gledajući ga s nevjericom. "Časna riječ, kad bi još sporije kopčao, s tobom se uopće ne bi moglo razgovarati."

Promeškolvši se u naslonjaču, nastavi:

"Otac mi kaže neka se ne guram pred rudo i neka ostavim Slytherinova baštinika da radi svoje. Kaže da se naša škola mora očistiti od sveg tog mutnjačkog šljama, ali neka se radije ne miješam u te stvari! On, naravno, ima sad dosta svojih briga. Zna li da je Ministarstvo magije izvršilo prošlog tjedna premetačinu na našem posjedu?"

Harry pokuša natjerati Goyleovo tupo lice da izrazi zabrinutost. "Aha..." reče Malfoy. "Srećom, nisu našli bogzna što. Stari čuva neke *vrlo* vrijedne stvari potrebne za crnu magiju. Ali, srećom, imamo i mi svoju tajnu odaju ispod poda u našem salonu..."

"Oho!" usklikne Ron.

Malfoy ga pogleda. Pogleda ga i Harry. Ron pocrveni. Čak mu je i kosa pocrvenjela. I nos mu se pomalo počeo produživati... istjecalo im je vrijeme. Ron se opet pretvarao u sama sebe, a sudeći po užasnutom izrazu na njegovu licu, i Harry se isto tako pretvarao u sama sebe.

Obojica skoče na noge.

"Moram uzeti lijek za želudac", progundā Ron, pa bez mnogo okolišanja obojica izjure iz slytherinske društvene prostorije, zaletе se kroz rupu u kamenom zidu i otperjaju hodnikom očajnički se nadajući da Malfoy nije ništa posumnjao. Harry je osjećao kako mu noge landaraju u Goyleovim cipeletinama, a kako se smanjio, morao je i pelerinu u hodu pridići. Jurnuli su uza stube i upali u mračno predvorje, u kojem su čuli prigušenu lupu iz ugrađenog ormara u koji su bili zaključali Crabbea i Goylea. Ostavivši cipele pred vratima ormara, odjure u čarapama uz mramorne stube do zahoda Plačljive Myrtle.

"Ipak nismo uludo protratili vrijeme", reče zadihani Ron zatvarajući vrata zahoda za sobom. "Znam da nismo još otkrili tko stoji iza tih napada, ali ću sutra javiti tati neka potraži skrivene stvari ispod poda u Malfojevu salonu."

Harry se ogleda u napuklom zrcalu. Opet je bio onaj pravi. Dok je Ron lupao po vratima Hermionine kabine, Harry natakne naočale. "Hermiona, izlazi, imamo ti masu toga ispričati..."

"Odlazite!" prokriješti Hermiona. Harry i Ron se zgledaju.

"Što se dogodilo?" upita je Ron. "Valjda si i ti opet ona ista, mi smo..."

Ali iznenada kroz zatvorena vrata kabine klizne Plačljiva Myrtla. Harry je nikad nije vidio tako zadovoljnu.

"Oooooooh, čekajte malo da vidite", reče im. "Dogodilo se nešto zbilja *strašno!*" Brava škljocne i pojavi se Hermiona jecajući. Glavu je pokrila pelerinom.

"Što je?" nesigurno je upita Ron. "Da ti nije još ostao Millicentin nos, ili što ti je?"

Hermiona odgrne pelerinu a Ron ustukne pred njom i sjedne u umivaonik.

Hermioni je lice bilo obraslo crnim krznom. Oči joj požutjele, a iz kose joj virile šiljaste uši.

"Ono je bila m-mačja dlaka!" procvili ona. "M-millicent Bulstrode m-mora da ima m-mačku! A taj se n-napitak ne rabi za p-preobrazbe u žiotinje!"

"Uh, uh", uzdahne Ron.

"Sad će se s tobom zbilja strašno sprdati!" zadovoljno će Myrtla.

"Nije to ništa, Hermiona!" brže će Harry. "Odvest ćemo te gore, u bolnicu.

Madame Pomfrey nikad ne postavlja suvišna pitanja..."

Trebalo im je podosta vremena da nagovore Hermionu da izađe iz nužnika. Plačljiva Myrtla ispratila ih je grohotnim smijehom. "Čekaj samo dok svi ne prokuže da imaš *rep!*"

GLAVA TRINAESTA TAJNI DNEVNIK

Hermiona je ostala u bolnici nekoliko tjedana. Kad su se ostali učenici vratili s božićnih ferija, proširile su se glasine o njezinu nestanku jer su svi, naravno zaključili da je i ona napadnuta. Toliki su se učenici izredali pokraj bolnice ne bi li je bar letimice ugledali da je Madame Pomfrey ponovo izvukla zastore i objesila ih na Hermionin krevet kako bi je pošteđjela sramote da je kolege vide s licem obraslim krznom.

Harry i Ron posjećivali su je svake večeri. Kad je počela obuka, donosili su joj svakog dana domaće zadaće.

"Da su meni izrasli takvi zalisci, ja bih se bar malo odmorio od učenja", rekao joj je Ron jedne večeri stavljajući hrpu knjiga na stolić uz krevet.

"Ne budali, Rone, moram držati korak s vama", živahno mu odgovori Hermiona. Raspoloženje joj se znatno popravilo otkako su joj nestale dlake s lica i oči joj malo-pomalo opet poprimale smeđu boju. "Pretpostavljam da niste naišli ni na kakve nove tragove?" upita ih šaptom, da je Madame Pomfrey ne čuje.

"Ništa", zlovoljno joj odgovori Harry.

"A ja sam bio *tako* siguran da je to Malfoyevo maslo", ponovi Ron po stoti put. "Što ti je to?" zapita Harry Hermionu pokazujući na nešto zlatno što je virilo ispod kreveta.

"Ah, samo nečije želje da što prije ozdravim", žurno će Hermiona nastojeći skloniti kartu s vidika, ali je Ron bio brži od nje. Izvuče kartu, otvori je i pročita naglas:

"Gospođici Granger želi skoro ozdravljenje njen zabrinuti profesor Gilderoy Lockhart, nositelj Merlinova velereda trećeg stupnja s lentom, počasni član Lige za borbu protiv mračnih sila i peterostruki osvajač Nagrade Vještijeg tjednika za najčarobniji osmijeh. "

Ron gadljivo pogleda Hermionu.

"I ti spavaš s tom kartom pod *jastukom*?"

Ali uto dojuri u sobu Madame Pomfrey s večernjom dozom lijeka i prištedi Hermioni obvezu da odgovori na to pitanje.

"Je li Lockhart najveći ljigavac kojeg si ikad sreo?" upita Ron Harryja kad su izašli iz bolničkog krila i pošli uza stube prema Gryffindorskoj kuli. Snape im je bio zadao svu silu domaćih zadataka tako da je Harry pomislio da će sve to vjerojatno riješiti tek do šestog razreda u Hogwartsu. Ron je upravo govorio kako mu je žao što nije pitao Hermionu koliko štakorskih repova treba ubaciti u napitak za rast kose kadli im dopre do ušiju bijesna vika s kata iznad njih.

"To je Filch", promrsi Harry. Obojica pohitaju uza stube, sakriju se i načule uši.

"Ne misliš valjda da je opet netko napadnut?" upita ga Ron napetim glasom. Mirno su stajali nagnutih glava prema Filchovu glasu koji je zvučao izrazito histerično.

"...još više posla za mene! Da svu noć čistim, kao da nemam dosta posla! Ma ovo je zbilja prelilo čašu, idem ravno do Dumbledorea..."

Koraci mu se malo-pomalo izgube. Uskoro začuju kako su se zalupila vrata u daljini,

Obojica zavire iza ugla. Filch je očito bio na svom uobičajenom stražarskom mjestu - opet su se obreli u hodniku u kojem je bila napadnuta Gospa Norris. Na prvi su pogled vidjeli zbog čega se Filch tako razgalamio. Polovica je hodnika bila preplavljena vodom koja kao da je još navirala ispod vrata zahoda Plačljive Myrtle. Sad kad Filch više nije galamio, čuli su Myrtlino cmizdrenje kako se odbija od zidova zahoda.

"Što je sad opet njoj?" zapita Ron.

"Hajde da vidimo!" reče Harry pa obojica zadignu pelerine iznad gležnjeva i zagaze kroz veliku lokvu prema vratima na kojima je plsalo "U kvaru", Ne obazirući se, kao i obično, na taj natpis, uđu unutra.

Plačljiva Myrtla plakala je glasnije i jače, ako je to bilo moguće, nego ikad do tada. Činilo se da se krije u onoj svojoj kabini. U nužniku je bio mrak jer su svijeće bile pogašene pod navalom vode, od koje su i zidovi i pod bili mokri.

"Što ti je, Myrtlo?" upita je Harry.

"Tko je to?" ojadeno zaklokoće Myrtla. "Jeste li opet došli bacati nešto na mene?"

Harry priđe njenoj kabini gacajući kroz vodu, pa je priupita: "Zašto bismo mi bacali nešto na tebe?"

"Bog te pitaj!" vikne Myrtla i izroni na novom valu vode što se razlije po već mokrom podu. "Ja ovdje lijepo sjedim i gledam svoja posla, a onda netko zaključa da će biti jako smiješno da baci knjigu na mene..."

"Ali tebi ne može nitko ništa nažao učiniti ako baci nešto na tebe", razborito će Harry. "Mislim, to jednostavno prođe kroz tebe, zar ne?"

Pogriješio je što je to rekao. Myrtla se nadme i vrisne:

"Neka onda svi bacaju knjige na Myrtlu jer *ona* ništa ne osjeća! Dobit ćete deset bodova ako joj knjiga prođe kroz želudac! Pedeset bodova ako joj prođe kroz glavu! Lijepo, ha-ha-ha! Ja *ne mislim* da je to baš neka zgodna igra!"

"A tko je uopće bacio knjigu na tebe?" upita je Harry.

"Ne znam... Baš sam sjedila u koljenu odvodne cijevi i razmišljala o smrti kad mi je knjiga prošla ravno kroz tjeme", reče Myrtla gledajući ih poprijeko. "Eno je tamo prijeko, sva je promočena."

Harry i Ron pogledaju pod umivaonik na koji im je pokazivala Myrtla. I doista je ondje ležala tanka knjižica. Imala je otrcane crne korice i bila isto onako mokra

kao i sve u tom zahodu. Harry priđe da je uzme, ali Ron iznenada ispruži ruku da ga zadrži.

"Što ti je?" upita ga Harry.

"Jesi li poludio?" reče Ron. "To može biti opasno."

"*Opasno?*" ponovi Harry smijući se. "Ma hajde bježi, kako bi to moglo biti opasno?"

"Nećeš mi vjerovati," nastavi Ron gledajući knjigu u strahu, "ali među onim knjigama koje je Ministarstvo zaplijenilo - to mi je tata pričao - bila je i jedna koja ti može spaliti oči. A tko je god pročitao *Sonete jednog čarobnjaka* govorio je do kraja života samo u stihovima. Jedna je stara vještica u Bathu imala knjigu koju ne možeš prestati čitati! Jednostavno moraš stalno hodati okolo zadubljen u nju i sve poslove obavljati samo jednom rukom. I..."

"Dobro, shvatio sam", reče Harry.

Knjižica je ležala na podu, onako neobična i promočena.

"E pa, kako ćemo znati ako je ne pogledamo?" reče, sagne se i podigne je s poda.

Odmah je shvatio da je to rokovnik, a po izbljedjeloj godini na koricama razabrao je da je pedeset godina star. Radoznalo ga otvori. Na prvoj je stranici bilo ispisano samo ime "T. M. Riddle" umrljano tintom.

"Čekaj malo", reče Ron, koji mu je oprezno prišao i zavirio preko ramena.

"Poznato mi je to ime... T. M. Riddle dobio je nagradu za posebne zasluge za ovu školu prije pedeset godina."

"Otkud, pobogu, to znaš?" upita ga Harry u čudu.

"Otud što me je Filch natjerao da mu za kaznu oko pedeset puta izglancam medalju", razdražljivo će Ron. "Upravo sam po njemu i izrigao one golaće. Da si ti brisao oko sat vremena sluz s nečijeg imena, i ti bi ga zapamtio!"

Harry rastavi pojedine mokre stranice. Na njima nije ništa pisalo. Ni na jednoj od njih nije bilo ni traga ničemu pisanom, čak ni "Rođendan tetice Mabel" ili "Zubar, u 3 i pol".

"Nikad ništa nije tu zapisano", razočarano će Harry.

"Čudim se zašto ga je uopće netko bacio u zahod", znatiželjno će Ron, Harry pogleda poledinu rokovnika i pročita na njoj otisnuto ime novinskog distributera s Vauxhall Roada u Londonu.

"Valjda se rodio kao bezjak", zamišljeno će Harry, "kad je kupio rokovnik na Vauxhall Roadu..."

"Tja, od ovoga nećeš imati neke velike koristi", reče Ron pa tiše nadoda:

"Pedeset bodova ako ga baciš Myrtli kroz nos."

Harry ipak strpa rokovnik u džep.

Hermiona je napustila bolnicu bez brkova, bez repa i krzna, negdje na početku veljače, Prve večeri nakon povratka iz bolnice, Harry joj je u Gryffindorskoj kuli pokazao rokovnik T. M. Riddlea i ispričao joj kako su ga našli.

"Ohooo, možda u njemu ima neka skrivena moć?" oduševljeno će Hermiona uzimajući rokovnik u ruke i pomno ga razgledajući.

"Ima, ima, ali jako je dobro skriva", reče Ron. "Možda je stidljiv? Nije mi jasno, Harry, zašto to ne baciš?"

"Da mi je samo znati zašto ga je netko stvarno pokušao baciti!" odvrati Harry. "A zanimalo bi me i zašto je Riddle dobio nagradu za posebne zasluge za Hogwarts."

"Mogao ju je za svašta dobiti", reče Ron. "Možda je osvojio trideset značaka, ili spasio profesora od divovske hobotnice? Možda je ubio Myrtle i time svima učinio uslugu..."

Ali Harry je po zadubljenom izrazu na Hermioninu licu zaključio da ona misli isto što i on.

"Što je?" priupita ih Ron gledajući jedno pa drugo.

"E pa, Odaja tajni otvorena je prije pedeset godina, je li tako?" reče Harry. "Tako nam je rekao i Malfoy."

"Aha..." polako će Ron.

"A i ovaj je rokovnik pedeset godina star", preuzme Hermiona uzbuđeno kuckajući prstom po njemu.

"Pa šta onda?"

"Oh, Rone, daj se probudi!" obrecne se Hermiona na nj. "Znamo da je osoba koja je prošli put otvorila Odaju isključena iz škole *prije pedeset godina*. Znamo da je T. M. Riddle dobio nagradu za posebne zasluge za školu prije pedeset godina. E pa, što ako je Riddle dobio tu nagradu zato što je *ulovio Slytherinova baštinika*? Iz njegova bismo dnevnika vjerovatno sve saznali: i gdje je ta Odaja, i kako se može otvoriti, i kakva neman prebiva u njoj. Osoba koja ovaj put stoji iza tih napada ne bi baš voljela da se to ovuda povlači, zar ne?"

"To ti je, Hermiona, *genijalna teorija*," reče Ron, "samo što ima jednu malu manu. *U tom dnevniku ništa ne piše.*"

Ali Hermiona je već vadila iz torbice svoj štapić. "Možda je ispisan nevidljivom tintom?" šapne.

I kucne tri puta po rokovniku i izusti:

"*Aparecium!*"

Ništa se ne dogodi. Nimalo obeshrabrena, Hermiona ponovo gurne ruku u torbicu i izvadi iz nje nešto nalik na jarkocrvenu gumicu za brisanje.

"Ovaj sam *otkrivač* nabavila u Zakutnoj ulici", reče,

Snažno je trljala gumicom ispod natpisa "1. siječnja". Ništa se opet ne dogodi.

"Ma kažem ti ja da tu nema ničeg pod milim Bogom", opet će Ron. "Riddle je jednostavno za Božić dobio rokovnik, ali mu se nije dalo voditi dnevnik."

Harry nije znao čak ni sam sebi objasniti zašto jednostavno nije bacio taj rokovnik. Činjenica je da ga je on, iako je znao da u njemu ništa ne piše, rastreseno uzimao u ruke i okretao stranice, kao da je to neka priča koju bi htio pročitati do kraja. I premda je bio uvjeren da nikad prije nije čuo za ime T. M.

Riddle, svejedno mu se činilo da mu to ime nešto znači, gotovo kao da mu je Riddle prijatelj od malih nogu, samo što ga je napol zaboravio. Ipak je to bilo besmisleno. On nikada nije imao prijatelja dok nije došao u Hogwarts. Za to se bio pobrinuo Dudley. Ipak Harry čvrsto odluči saznati nešto više o Riddleu, pa se sutradan u zoru zaputi u trofejnu odaju da razgleda Riddleovu posebnu nagradu, u pratnji zainteresirane Hermione i vrlo skeptičnog Rona, koji im je rekao da se nagledao trofejne odaje do mile volje. Riddleova ulaštena zlatna medalja bila je spremljena u kut kabineta. Na njoj nije bilo zapisa o tome zašto ju je Riddle dobio ("Sva sreća što je tako, inače bi bila još veća pa bih je još i sad glancao!" rekao je Ron.) Ipak su Riddleovo ime našli i na jednoj staroj medalji za čarobnjačke zasluge, i na popisu nekadašnjih glavnih prefekata.

"Podsjeća me zapravo na Percyja", reče Ron i namršti nos od gađenja. "Prefekt, pa glavni prefekt... vjerojatno uvijek najbolji na godini!"

"Ti to govoriš kao da je to nešto loše", reče mu Hermione pomalo uvrijeđeno. Sunce je opet počelo blago obasjavati Hogwarts. I u samom se dvorcu popravilo raspoloženje. Nakon napada na Justina i Skoro Bezglavog Nicka nije više bilo novih napada, a profesorica Sprout zadovoljno je obznanila da su mandragore postale hirovite i tajanstvene, što znači da uskoro neće više biti djeca.

"Čim se povuku bubuljice, bit će spremne da se ponovo presade u lonce", čuo ju je Harry kako jednog popodneva Ijubazno govori Filchu. "A nakon toga neće trebati mnogo vremena da ih režemo i pirjamo. Uskoro će vam se vratiti Gospa Norris."

Harry je pomislio da se Slytherinov baštinik možda obeshrabrio. Kad je škola ovako budna i oprezna, vjerojatno je sve riskantnije otvoriti Odaju tajni. Možda se to čudovište, ma kakvo ono bilo, upravo sprema na još jedan pedesetogodišnji zimski san?

Hufflepuff Ernie Macmillan nije bio takav optimist. On je još bio uvjeren da je Harry glavni krivac i da se "odao" u Duelantskom klubu. Duh Peeves nije bio ni od kakve pomoći - iznenada se pojavljivao u pretrpanim hodnicima pjevajući "Gle Pottera kožodera..." U tom je taktu i plesao.

Činilo se da Gilderoy Lockhart vjeruje da su samo zbog njega prestali napadi. Harry ga je slučajno čuo kad je to rekao profesorici McGonagall dok su se Gryffindori svrstavali u red za predavanje iz Preobrazbe.

"Ja, Minerva, mislim da više neće biti nikakvih nezgoda", rekao je značajno se kvrcavajući prstom po nosu i namigujući. "Mislim da je Odaja ovaj put zauvijek zaključana. Krivac je vjerojatno shvatio da je samo pitanje vremena kad ću ga ja uloviti na djelu. Pametno je od njega što je odustao od napada prije nego što sam se ozbiljno okomio na nj. Školi je sad, znate, najpotrebnije da joj netko digne moral. Da se izbrišu sjećanja na te nemile događaje! Zasad vam neću ništa više reći, ali mislim da znam onaj pravi lijek..."

I ponovo se kvrcne po nosu i otperja.

Četrnaesti veljače za doručkom postalo je jasno što je Lockhart mislio pod "dizanjem morala", Harry se te noći nije bio naspavao jer je kasno navečer bio na metlobojskom treningu, pa je zakasnio na doručak u Velikoj dvorani. Kad je stupio u nju, u prvi je mah pomislio da je ušao na pogrešna vrata.

Svi su zidovi u dvorani bili okićeni velikim, sablasnim ružičastim cvjetovima. Još je gore bilo što su sa svijetloplavog stropa padali sroljivi korijandori. Harry je prišao gryffindorskom stolu za kojim je sjedio Ron. Za Rona bi se reklo da mu je zlo. Hermiona je, međutim, bila kanda sklona smijuljenju.

"Što se to događa?" upita ih Harry sjedajući i uklanjajući korijandore sa svoje šunke.

Ronu je očito bilo odviše mučno da bi mogao govoriti, pa mu samo pokaže na profesorski stol. Lockhart, u sablasnoj ružičastoj pelerini koja se slagala s dekoracijama, zamahao je rukama ne bi li utišao prisutne. Profesorima su oko njega lica bila kao od kamena. Harry je sa svog mjesta zapazio kako je profesorici McGonagall zadrhtao mišić na obrazu. Snape je izgledao kao da mu je tko netom dao da popije velik pehar Kosto-rasta.

"Sretno vam Valentinovo!" uzvikne Lockhart. "I htio bih zahvaliti četrdeset i šestorim osobama koje su mi uputile karte! Da, ja sam uzeo sebi slobodu da vam svima priredim ovo malo iznenađenje... ali ovo još nije sve!"

Pljesne rukama i iz predvorja stupi u dvoranu desetak mrzovoljnih patuljaka. Ali ne bilo kakvih patuljaka - svi su nosili zlatna krilca i harfe.

"Ovo su moji dragi glasnici ljubavi!" usklikne Lockhart. "Oni će vam danas po školi raznositi ljubavne poruke! Ali ni tu još nije kraj zabavi! Zamolio bih profesora Snapea da vam pokaže kako se na brzinu spravlja ljubavni napitak! A kad smo već kod toga, naš lukavi stari kolega profesor Flitwick zna više o tome kako se čaranjem ljudi dovode u trans nego ijedan drugi čarobnjak kojeg ja poznajem!"

Profesor Flitwick zario je glavu u ruke. Snape je pak izgledao kao da će prvog učenika koji ga zamoli da mu spravi ljubavni napitak otrovati.

"Hermiona, reci mi, molim te, da ti ipak nisi jedna od onih četrdeset šest osoba!" reče Ron kad su odlazili iz Velike dvorane na prvo predavanje. Hermiona odjednom uzme pomno tražiti u torbici raspored sati, pa mu i ne odgovori na to pitanje. Cijelog tog dana patuljci su neprestance upadali u učionice za vrijeme predavanja i uručivali učenicima ljubavne poruke za Valentinovo, na veliko nezadovoljstvo profesora. Kasno popodne, dok su Gryffindori odlazili uza stube na predavanje iz Čarolija, jedan je od patuljaka sustigao Harryja i uzviknuo: "Ej, vi! 'Arry Potter!"

Bijaše to posebno mrk patuljak koji se gurao laktovima ne bi li se probio do Harryja. Pocrvenjevši pri pomisli da će pred skupinom učenika prve godine, među kojima je slučajno bila i Ginny Weasley, primiti ljubavno

plsamce, Harry pokušava umaknuti glasniku, Ali patuljak mu presiječe put probijajući se kroz gužvu i udarajući učenike nogama po goljenicama, začas dođe do njega.

"Imam glazbenu poruku za `Arryja Pottera osobno", reče i uzme prijeteći prebirati po žicama harfe.

"*Nemojte ovdje!*" prosikće Harry i pokušava pobjeći.

"Smirite se!" progundava patuljak, zgrabi Harryja za torbu i povuče ga natrag.

"Pustite me!" zareži Harry otimajući se.

Torba mu se od tog natezanja raspukne. Knjige, čarobni štapić, pergament i pero prospu se po podu, a usto mu se još razbije i bočica tinte.

Harry je žurno nastojao pokupiti sve te stvari prije nego što patuljak zapjeva, pa je tako došlo do zastoja u hodniku.

"Kakva je to gužva?" dopre odnekud hladan i otegnut glas Draca Malfoya. Harry je grozničavo trpao u raspuknutu torbu svoje stvari ne bi li umaknuo Malfoyu prije nego što patuljak zapjeva ljubavnu pjesmu.

"Kakvo je to komešanje ovdje?" začuje se još jedan poznati glas. Bio je to Percy Weasley.

Izbezumljeni Harry pokušava pobjeći glavom bez obzira, ali ga patuljak uhvati oko koljena i obori na pod tako da sve zazvoni.

"Eto tako," reče sjedeći mu na gležnjevima, "a sad počujte sljedeću poruku u stihovima!"

*"Oči su mu skroz zelene, poput žabe skiseljene,
Kosa ko iz crne noći, bojom nalik školskoj ploči.
Sladak mi je, i lijep k tome, on pripada srcu mome,
Junak mlad što srca laka moć slomi Vladaru mraka."*

Harry bi dao sve svoje zlato iz Gringotts-a da je mogao tog časa ispariti. Uzalud se nastojeći smijati s ostalima, osovi se na noge koje su mu utrnule pod patuljkovom težinom. Percy Weasley trudio se pak svim silama rastjerati okupljene učenike, od kojih su se neki nasmijali do suza.

"Odlazite, odlazite, zvonilo je već prije pet minuta, odlazite na predavanja, smjesta!" govorio je on odgurujući neke mlađe učenike.

"I ti, Malfoy!"

Zirnuvši oko sebe, Harry opazi kako se Malfoy saginje i uzima nešto s poda. Podrugljivo se cereći, pokaže to Crabbeu i Goyleu, a Harry shvati da je to Riddleov rokovnik.

"Vrati mi to!" tiho mu zapovjedi Harry.

"Baš me zanima što je Potter tu zapisao!" reče Malfoy, koji očito nije primijetio godinu otisnutu na koricama pa je zacijelo zaključio da je to Harryjev dnevnik. Svi se oko njih utišaju. Ginny je užasnutim pogledom prelazila s rokovnika na Harryja i natrag.

"Vrati mu to, Malfoy!" strogo će Percy. "Samo da nešto pogledam", odvрати Malfoy izazivački mašući rokovnikom Harryju pod nosom.

Percy će opet:

"Kao školski prefekt..."

Ali Harry izgubi strpljenje, izvuče svoj štapić i uzvikne:

"Expeliarmus!"

Isto onako kao što je Snape bio razoružao Lockharta, Harry je čaranjem izbio Malfoyu rokovnik iz ruke. Rokovnik poleti kroz zrak i Ron ga ulovi široko se smiješeći.

"Harry!" uzvikne Percy. "U hodnicima nema čaranja! Morat ću te prijaviti, da znaš!"

Ali Harry nije za to mario, Zeznuo je Malfoya, a to je svakako vrijedilo da Gryffindori izgube pet bodova. Malfoy je bio bijesan pa, kad je prolazio mimo Ginny koja je ulazila u učionicu, zlobno joj dovikne:

"Mislim da Potter nije baš uživao u tvojoj poruci!"

Ginny je pokrila lice rukama i uletjela u učionicu. Ron zareži i izvuče svoj štapić, ali ga Harry odvuče na drugu stranu. Sva je sreća bila što Ron neće morati opet rigati golaće za sve vrijeme predavanja iz Čarolija,

Tek kad su došli na sat profesora Flitwicka, Harry zapazi nešto čudno na Riddleovu rokovniku. Sve su mu druge knjige bile poprskane skrletnom tintom, samo je rokovnik ostao isto onako čist kao što je bio prije nego što mu se iz bočice prolila tinta. Htio je na to upozoriti Rona, ali je Ron i opet imao problema sa svojim štapićem - s vrha štapića opet su mu izbijali veliki purpurni mjehurići, pa ga trenutno ništa drugo nije zanimalo.

Te je večeri Harry otišao na spavanje prije ostalih u njihovoj spavaonici. Bilo je to djelomice zato što nije mogao podnijeti da mu Fred i George još jedanput otpjevaju *"Oči su mu skroz zelene, poput žabe skiseljene"*, a djelomice i zato što je želio ponovo razgledati Riddleov rokovnik. Znao je da Ron misli kako time samo trati vrijeme. Sjedio je na svom krevetu s baldahinom i listao prazne stranice, na kojima nije bilo ni traga od skrletne tinte. Tada izvadi iz ormarića kraj kreveta novu bočicu, umoči pero u nju i ispusti kap tinte na prvu stranicu. Tinta načas zasja na papiru, a onda nestane, kao da ju je upila stranica. Uzbuđeni Harry umoči po drugi put pero u tintu i napiše *"Ja se zovem Harry Potter"*. Riječi su na trenutak zasjale na stranici, a onda su i one iščeznule kao da ih nije nikad bilo. Tada se napokon nešto dogodi.

Na stranici se pojave, ispisane njegovom tintom, riječi koje on uopće nije napisao:

"Zdravo, Hariy Potter! Ja se zovem Tom Riddle. Kako si došao do mog dnevnika?"

I te riječi izbljede, ali tek kad Harry počne iznova pisati, te napiše: "Netko ga je bacio u zahodsku školjku."

Nestrpljivo je čekao Riddleov odgovor:

"Sva je sreća što sam svoje uspomene pribilježio na trajniji način nego tintom. Ali oduvijek sam znao da će biti ljudi koji neće željeti da drugi čitaju ovaj dnevnik. "

"Kako to misliš?" načrčka Harry i, onako uzbuđen, napravi packu na toj stranici. *"U ovom su dnevniku opisane uspomene na neke strahote. Nedjela koja su zataškana. Strahote koje su se dogodile u Školi vještičarenja i čarobnjaštva u Hogwartsu. "*

"Ja sam trenutačno u toj školi", brže napiše Harry. "U Hogwartsu se opet zbivaju neke grozote. Znaš li ti išta o Odaji tajni?"

Srce mu je lupalo. Odgovor je brzo uslijedio, ali rukopis je postao neuredniji, kao da se Riddle žuri da kaže sve što zna.

"Dakako da znam za Odaju tajni, U moje su doba tvrdili da je to legenda, da Odaja ne postoji. Ali to nije bila istina. Kad sam bio na petoj godini, Odaja je otvorena i čudovište je napalo nekoliko učenika i na kraju jednu učenicu ubilo. Ja sam uhvatio osobu koja je otvorila Odaju i ona je isključena iz škole. Ali se ravnatelj, profesor Dippet, posramio što se tako nešto dogodilo u Hogwartsu pa je zabranio priznati istinu. Izmislili su priču da je ta djevojčica bila žrtva nesretnog slučaja. Meni su dodijelili lijepu, sjajnu medalju s ugraviranom posvetom i zapovjedili mi da držim jezik za zubima, ali ja sam znao da bi se to moglo opet dogoditi. Čudovište je ostalo živo, a onaj koji ga je oslobodio nije bačen u zatvor. "

U svojoj užurbanosti da mu otpiše, Harry umalo da nije prevrnuo bočicu tinte.

"To se isto i sad događa. Bilo je već tri napada, a čini se da nitko ne zna tko stoji iza njih. Tko je prošli put stajao iza svega toga?"

"Mogu ti pokazati ako želiš", glasio je Riddleov odgovor. *"Ne moraš mi vjerovati na riječ. Mogu te povesti u svoje pamćenje one noći kad sam ga ulovio na djelu. "*

Držeći pero nad dnevnikom, Harry je krzmao. Kako to Riddle misli? Kako bi to on mogao ući u nečije pamćenje? Nervozno se obazre na vrata spavaonice u kojoj se hvatao mračak. A kad je opet pogledao u dnevnik, vidio je kako se pomaljaju nove riječi:

"Hodi da ti pokažem!"

Harry pričekava djelić sekunde, a onda napiše dva slova:

"O. K."

Stranice dnevnika počnu se nadimati kao da ih je zahvatio jak vjetar sve dok se ne zaustave negdje oko sredine mjeseca lipnja. Harry zine kad opazi kako se mali kvadrat za 13. lipnja pretvara u nešto slično minijaturnom televizijskom ekranu, Pomalo drhtavom rukom prinese taj prozorčić oku i, prije nego shvati što

se zbiva, nagne se naprijed. Prozorčić se proširi i on osjeti kako mu tijelo napušta krevet i naglavačke upada kroz otvor u stranicu, u vrtlog boja i sjena.

Osjeti da opet stoji na čvrstom tlu i podrhtava dok se napokon iznenada ne izbistre nejasni obrisi pred njim.

Umah je znao gdje je. Ta okrugla prostorija s usnulim portretima, to je Dumbledoreova soba... samo što za pisaćim stolom ne sjedi Dumbledore.

Smežuran, krhak čarobnjak, ćelav izuzev nekoliko čuperaka sijede kose, čita pismo pri svjetlu svijeće. Harry nije nikad prije vidio tog čovjeka.

"Oprostite", reče mu podrhtavajući "Nisam htio smetati.."

Ali čarobnjak ne digne pogled. Nastavi čitati malko namršten, Harry se primakne njegovu stolu i promuća;

"Ovaj...da odem, ili što?"

Čarobnjak se i dalje nije obazirao na njega. Štoviše, reklo bi se da ga nije ni čuo.

Pomislivši da je čarobnjak možda nagluh, Harry podigne glas:

"Oprostite što sam vas uznemirio. Ja sad idem", podvikne. Čarobnjak smota pismo i uzdahne, ustane i prođe mimo Harryja a da ga i ne pogleda, te ode do prozora navući zastore.

Nebo je bilo crveno kao rubin; očito je sunce bilo na zalasku. Čarobnjak se vrati do pisaćeg stola, sjedne i zavrti prstima promatrajući vrata.

Harry se obazre po sobi. Nema tu feniksa Fawkesa, nema onih srebrnih sprava.

To je Hogwarts kakav je bio u Riddleovo doba, što znači da nije Dumbledore ravnatelj nego ovaj nepoznati čarobnjak, a da je on, Harry, tek nešto više od fantoma, potpuno nevidljiv ljudima od prije pedesetak godina.

Netko pokuca na vrata.

"Naprijed", reče stari čarobnjak slabašnim glasom.

U sobu ude dječak od svojih šesnaest godina i skine šiljasti klobuk. Na prsima mu se sjaji srebrna značka prefekta. Mnogo je viši od Harryja, ali i on ima kao ugljen crnu kosu.

"Ah, Riddle!" reče ravnatelj.

"Pozvali ste me, profesore Dippet?" reče Riddle. Bio je nekako nervozan.

"Sjedite", reče mu Dippet. "Upravo sam pročitao pismo koje ste mi uputili."

"Ah", uzdahne Riddle, sjedne i vrlo čvrsto stisla šake.

"Dragi moj dečko", dobrostivo mu se obrati Dippet. "Nikako vas ne mogu preko ljeta zadržati u školi. Vi sigurno želite kući na ferije?"

"Ne želim", umah odgovori Riddle. "Mnogo bih radije ostao u Hogwartsu nego da se vraćam u onaj... u onaj..."

"Čini mi se da vi za vrijeme ferija boravite u jednom bezjačkom sirotištu?" radoznalo će Dippet.

"Da, gospodine", odgovori Riddle i malko pocrveni.

"Vi ste porijeklom bezjak?"

"Napola, gospodine", otpovrne Riddle. "Otac mi je bio bezjak, a majka vještica."

"I oba su vam roditelja?..."

"Majka mi je umrla, gospodine, odmah nakon mog rođenja. Rekli su mi da je još poživjela tek toliko da mi nadjene ime Tom, po mom ocu, i Marvolo po mom djedu."

Dippet sućutno mljacne.

"Tome, stvar je u tome", uzdahne on, "što bi se u vašem slučaju mogla napraviti iznimka, ali u sadašnjim okolnostima..."

"Vi mislite, gospodine, na sve one napade?" reče Riddle, a Harryju poskoči srce u grudima pa priđe bliže da mu ništa ne promakne od ovog razgovora.

"Točno", potvrdi ravnatelj. "Dragi moj dečko, sigurno vam je jasno kako bi glupo bilo od mene da vam dopustim da ostanete u ovom dvorcu nakon završetka školske godine. Pogotovo s obzirom na onu nedavnu tragediju... na smrt one sirote djevojčice... Bit ćete kudikamo sigurniji u tom vašem sirotištu. Uostalom, u Ministarstvu se magije upravo raspravlja o tome da se zatvori ova škola. Mi nismo... ovaj... ništa bliže otkrivanju uzroka ovim sadašnjim neugodnostima..."

Riddle razrogači oči.

"Gospodine... ali kad bi se ulovila ta osoba... Kad bi sve to prestalo..."

"Kako to mislite?" priupita ga Dippet pomalo reskim glasom i uspravi se na stolici. "Riddle, želite li možda reći da znate nešto više o tim napadima?"

"Ne znam, gospodine", brže mu odgovori Riddle.

Ali Harry je bio uvjeren da je to ona ista vrsta nijekanja kojem je i on pribjegao u razgovoru s Dumbledoreom.

Dippet se zavalio na naslon stolice, pomalo razočaran.

"Možete ići, Tome..."

Riddle ustane i teškim korakom izađe iz sobe. Harry pođe za njim. Sišavši pomičnim zavojitim stubama, obojica se nadu pokraj one vodorige u sve mračnijem hodniku. Riddle zastane, pa zastane i Harry promatrajući ga. Harry je vidio da Riddle ozbiljno o nečemu razmišlja. Namršten, grickao je donju usnu. Tada, kao da se odjednom odlučio, pohita dalje, a Harry nečujno pođe za njim. Nisu nikog sreli dok nisu došli do predvorja. Tad visok čarobnjak duge, valovite, crvenkaste kose i brade zovne Riddlea s mramornog stubišta.

"Što radite, Tome, ovako kasno ovdje?"

Harry se zagleda u tog čarobnjaka. Bijaše to nitko drugi nego pedesetak godina mlađi Dumbledore.

"Ravnatelj me, gospodine, pozvao na razgovor", odgovori Riddle. "E pa, izvolite što prije u krevet", reče mu Dumbledore i pogleda Riddlea istim onim prodornim pogledom koji je Harry tako dobro poznavao. "Ovih dana nije uputno motati se po ovim hodnicima, nakon onog..."

I teško uzdahne, poželi Riddleu laku noć i ode dalje. Riddle je gledao za njim dok mu nije iščeznuo iz očiju, a onda se brže-bolje zaputi ravno niz kamene stube u tamicu. Harry ga je ustopice slijedio.

Ali, na Harryjevo razočaranje, Riddle ga nije odveo u skroviti hodnik ni u tajni tunel, nego u onu istu prostoriju u kojoj je Harry slušao Snapeova predavanja iz

Čarobnih napitaka. Baklje nisu bile upaljene, pa kad Riddle odgurne pritivorena vrata, Harry je vidio samo Riddlea kako posve nepomično stoji uz vrata i motri vanjski hodnik.

Harryju se činilo da su tu proveli najmanje sat vremena. Vidio je samo Riddleovu spodobu uz vrata kako viri u hodnik i čeka nešto, nepomičan poput kipa. I baš kad je popustila Harryjeva radoznalost i napetost, i kad je već poželio vratiti se u sadašnjost, začuje kako se nešto pred vratima kreće.

Netko se šuljao hodnikom. Čuo je kako prolazi kraj prostorije u kojoj su on i Riddle sakriveni. Tiho poput sjene, Riddle se provuče kroz vrata i pođe u tom smjeru, a Harry opet na prstima za njim zaboravljajući da njega nitko ne može čuti. Išli su tako pet-šest minuta za onim koracima dok Riddle najednom ne zastane, glave nagnute prema novim šumovima, Harry začuje kako se neka vrata otvaraju škripeći i kako netko nešto govori promuklim šaptom:

"Ajde... moram te izvuć odavle... ajde sad... upadaj u sanduk..." Taj mu je glas bio odnekud poznat.

Riddle iznenada zamakne za ugao, a Harry za njim. Spazi tamne obrise krupna dječaka kako čuči pred otvorenim vratima uz koja stoji nekakav velik sanduk.

"Bar večer, Rubeus!" resko ga pozdravi Riddle. Dječak zalupi vratima i uspravi se.

"Što ćeš ti tu, Tome?"

Riddle mu priđe bliže i reče:

"Gotovo je s tim. Moram te, Rubeuse, prijaviti. Raspravlja se već ozbiljno o tome da se škola u Hogwartsu zatvori ako ne prestanu ti napadi."

"Kako ti to..."

"Ne mislim ja da si ti htio nekog ubiti. Ali čudovišta nisu dobri ljubimci. Ja vjerujem da si ga pustio van samo da se razgiba i..."

"Nije on nikog ubio!" ustvrdi krupni dječak i nasloni se na zatvorena vrata. Harry začuje kroz vrata nekakvo čudno šuškanje i škljocanje.

"Hajde, hajde, Rubeuse", reče Riddle i još mu se više približi. "Sutra dolaze ovamo roditelji mrtve djevojčice. Najmanje što škola u Hogwartsu može sad učiniti jest da zatuče zvijer koja im je ubila kćer..."

"Nije ju on ubio!" zaurla dječak, a glas mu odjekne mračnim hodnikom. "Ne bi ju on ubio! Nikad!"

"Makni se!" reče mu Riddle i izvuče svoj štapić.

Čarolijom obasja hodnik nenadanim plamenim svjetlom. Vrata se iza krupnog dječaka tako silovito širom otvore da ga odbace do suprotnog zida. Na vrata izađe nešto zbog čega Harry ispusti dug, prodoran krik koji kanda ne ču nitko drugi osim njega. Golemo, nisko, dlakavo tijelo sa mnoštvom crnih nogu, mnogo-brojne užagrene oči i kliješta oštra poput britve - Riddle ponovo podigne svoj štapić ali prekasno. Neman ga obori i odjuri dalje hodnikom te nestane. Riddle se osovi na noge gledajući za njom. Podigne štapić, ali krupni dječak skoći na njega, otme mu štapić i sruši ga na pod vičući:

"NEEEEEEEE!"

Sve se pred Harryjevim očima zakoluta i potpuno smrači, a on sam tresne na svoj krevet s baldahinom u gryffindorskoj spavaonici i ostane ležati raširenih nogu i ruku. Na trbuhu mu je ležao Riddleov otvoreni dnevnik.

Prije nego što je došao do daha, otvore se vrata spavaonice i uđe Ron.

"A, tu si!" reče mu.

Harry se pridigne na krevetu. Drhtao je sav obliven znojem.

"Što ti je?" upita ga Ron zabrinuto ga gledajući.

"Rone, to ti je sve Hagridovo maslo. Hagrid je prije pedeset godina otvorio Odaju tajni!"

GLAVA ČETRNAESTA CORNELIUS FUDGE

Harry, Ron i Hermiona oduvijek su znali da Hagrid ima nesretnu sklonost prema velikim i čudovišnim stvorenjima. Dok su bili na prvoj godini u Hogwartu, on je u svojoj maloj drvenjari pokušao uzgojiti zmaja. Isto tako neće oni nikad zaboraviti ni divovskog, troglavog psa kojem je on nadjenio ime "Bundi". Pa ako je mladi Hagrid čuo da je negdje u dvorcu sakriveno neko čudovište, Harry je vjerovao da je on učinio sve što je mogao da ga bar načas vidi. Vjerojatno je držao da je sramota što je ta neman toliko dugo zatvorena u tijesnu prostor, pa da je zaslužila da bar protegne svoje mnogobrojne noge. Harry je lako mogao zamisliti kako je trinaestogodišnji Hagrid pokušao nemani svezati ogrlicu i uzicu oko vrata. Ali je isto tako bio uvjeren da Hagrid nije nikad htio ubiti. Harryju je bilo čak i donekle žao što je otkrio kako funkcionira Riddleov dnevnik. Toliko je puta morao ispričati Ronu i Hermioni što je sve vidio da mu je dodijalo to pripovijedanje, a dosadili su mu i ti dugi razgovori što su se neprestance vrtjeli u krugu.

"Možda je Riddle ulovio pogrešnu osobu?" rekla je Hermiona. "Možda je neka druga neman napadala ljude?..."

"A što ti misliš, koliko se nemani može kriti u ovom dvorcu?" upita je Ron glasom iz kojeg je izbijala dosada.

"Oduvijek smo znali da je Hagrid isključen iz škole", potišteno će Harry. "I vjerojatno su napadi prestali nakon što je Hagrid izbačen. Inače Riddle ne bi ni dobio nagradu..."

Ron pokuša na drugi način pristupiti problemu.

"Riddle me stvarno podsjeća na Percyja... tko mu je, uostalom, rekao da otkuca Hagrida?"

"Ali neman je, Rone, nekog *ubila*", reče Hermiona,

"A da su zatvorili školu u Hogwartu, Riddle bi se morao vratiti u ono svoje bezjačko sirotište", napomene Harry. "Ja mu ništa ne zamjeram što je htio ostati ovdje..."

Ron se ugrize za usnu, a onda reče kao da ispipava teren:

"Ti si, Harry, sreo Hagrida u Ulici Nokturno, je li?"

"Da, kupovao je tamo neko sredstvo za zaštitu od puževa koji žderu srž povrća", brzo odvrati Harry.

Sve troje ušute. Nakon dulje stanke, Hermiona izgovori neodlučnim glasom najškakljivije od svih pitanja:

"Mislite da bismo morali o svemu tome pitati samog Hagrida?"

"To bi bio zbilja veseo razgovor", reče Ron. "Zdravo, Hagride, reci nam, nisi li možda ti u zadnje vrijeme pustio na slobodu nešto mahnito i dlakavo u dvorcu?"

Naposljetku su odlučili da ništa ne govore Hagridu, osim ako ne dođe do još jednog napada. Kako su dani prolazili a da Harry nije čuo ni šapta od onog bestjelesnog glasa, ponadali su se da neće morati uopće razgovarati s njim o tome zašto je bio isključen iz škole. Prošlo je bilo već gotovo četiri mjeseca kako su Justin i Skoro Bezglavi Nick skamenjeni, i gotovo su već svi bili kanda uvjereni da se napadač, tko god on bio, zauvijek povukao. Peevesu je napokon dosadila ona njegova pjesmica "Gle Pottera kočodera". Ernie Macmillan zamolio je posve pristojno jednog dana Harryja na satu Travarstva da mu doda kanticu skakutavih gljiva. U ožujku je nekoliko mandragora priredilo bučnu i razuzdanu veselicu u stakleniku broj 3. Profesorica Sprout bila je zbog toga vrlo zadovoljna.

"Onog časa kad počnu upadati u lonac jedni drugima znat ćemo da su potpuno sazreli", rekla je Harryju. "Tada ćemo moći oživiti one jadnike u bolnici."

Za uskrasnih blagdana učenici druge godine imali su opet o čemu razmišljati.

Došlo je vrijeme da biraju predmete za treću godinu. To je bilo nešto što je bar Hermiona vrlo ozbiljno shvatila.

"Ovo bi moglo presudno utjecati na našu budućnost", rekla je Harryju i Ronu dok su proučavali popise novih školskih predmeta i obilježavali ih kvačicama.

"Ja bih se najradije riješio Čarobnih napitaka", reče Harry.

"Ne možeš", sumorno će Ron. "Moramo zadržati sve dosadašnje predmete. Inače bih i ja najradije bacio do vraga Obranu od mračnih sila."

"Ali to je važan predmet!" zgranuto će Hermiona.

"Nije, s obzirom na to kako ga Lockhart predaje", odvrati Ron. "Ja nisam od njega još ništa naučio, osim da ne smijem oslobadati vilovnike."

Neville Longbottom primio je pismo od svih vještica i čarobnjaka u svojoj porodici koji su mu dali razne savjete o tome što bi mogao izabrati od ponuđenih predmeta. Sjedio je zbunjen i zabrinut čitajući popise predmeta, malko isplašena jezika. Pitao je kolege što im se čini, je li aritmancija teža od studija drevnih runa. Dean Thomas, koji je, kao i Harry, odrastao među bezjacima, na kraju je zatvorio oči i upro štapićem u popis te se odlučio za one predmete koje je tako nasumce izabrao. Hermiona nije poslušala ničiji savjet, nego se prijavila za sve predmete.

Harry se sumorno osmjehnuo sam sebi pri pomisli što bi njemu tetak Vernon i teta Petunia rekli kad bi s njima pokušao razgovarati o svojoj čarobnjačkoj

karijeri. Ipak se ne može reći da nije imao savjetnika - Percy Weasley jedva je dočekao da mu prenese svoja iskustva.

"Sve ti, Harry, ovisi o tome što želiš postići", rekao mu je. "Nikad nije prerano misliti na budućnost, pa bih ti ja savjetovao da se odlučiš za proricanje. Ljudi kažu da je proučavanje bezjaka traćenje vremena, ali ja osobno mislim da čarobnjaci moraju dobro poznavati nečarobnjačku zajednicu, pogotovo ako kane tijesno surađivati s

njom... Uzmimo samo mog oca koji neprestano ima posla s bezjacima. Moj je brat Charlie oduvijek bio sklon radu u prirodi, pa je izabrao skrb za čarobna stvorenja. Oluči se, Harry, prema svojim sposobnostima!"

Ali Harry je smatrao da je uistinu dobar samo u metloboju. Na kraju je odabrao iste predmete kao i Ron. Mislio je, ako i ne bude dobar u njima, da će bar imati prijatelja koji će mu moći pomoći.

Gryffindori su sljedeću utakmicu u metloboju igrali protiv Hufflepuffa. Wood je zahtijevao da ekipa trenira svakog dana poslije večere, tako da Harry jedva da je imao vremena za išta drugo osim metloboja i domaćih zadaća. Međutim, treniranje je postalo nešto lakše, ili bar vrijeme nije više bilo onako kišovito.

Uvečer, uoči subotnje utakmice, otišao je u spavaonicu spremiti metlu misleći kako Gryffindori nisu nikad imali bolje šanse da osvoje Međudomsko prvenstvo. Ali njegovo dobro raspoloženje nije dugo potrajalo. Na vrhu stuba koje su vodile do spavaonice, susreo je unezvijerenog Nevillea Longbottoma.

"Harry... ne znam tko je to učinio. Ja sam samo sve ovdje tako zatekao..."

Bojažljivo gledajući Harryja, Neville gurne vrata njihove spavaonice. Sadržaj Harryjeva velikog kovčega bio je razbacan na sve strane. Plašt mu je ležao rasparan na podu. Posteljina je bila skinuta s postelje s baldahinom, a iz ormarića pokraj kreveta izvučena je ladica i stvari iz nje pobacane po madracu. Harry priđe krevetu razjapljenih usta, gazeći po nekoliko istrgnutih stranica iz knjige *Na putu s trolovima*.

Kad su on i Neville vratili pokrivače na njegov krevet, u sobu su ušli Ron, Dean i Seamus. Dean je glasno nešto opsovao.

"Harry, što se dogodilo?"

"Nemam pojma", odgovori Harry. Ali Ron je pregledavao Harryjevu pelerinu. Svi su džepovi na njoj bili izvrnuti.

"Tu je netko nešto tražio", reče Ron. "Nedostaje li ti štogod?" Harry uzme skupljati svoje stvari i bacati ih u kovčeg. Tek kad je ubacio i posljednju Lockhartovu knjigu, shvati što mu nedostaje.

"Nema Riddleova dnevnika", potihlo reče Ronu.

"Šta?"

Harry mu mahne glavom prema vratima pa Ron pođe za njim. Obojica pohitaju u gryffindorsku društvenu prostoriju, koja je bila poluprazna, i sjednu uz Hermionu, koja je sjedila sama čitajući knjigu *Kako možete lako naučiti drevne rune*. Kad su joj priopćili novost, zinula je od čuda.

"Ali... to je mogao ukrasti samo netko od Gryffindora... nitko drugi ne zna našu lozinku..."

"Točno", odgovori Harry.

Sutradan je osvanulo blistavo sunčano jutro, s lakim, svježim povjetarcem. "Idealni uvjeti za metloboj!" oduševljeno reče Wood za gryffindorskim stolom trpajući kajganu u tanjure svojih suigrača. "Harry, življe malo, moraš se dobro najesti!"

Harry je motrio puni gryffindorski stol i pitao se nije li novi vlasnik Riddleova dnevnika možda upravo tu negdje među njima. Hermiona ga je nagovarala da prijavi krađu, ali Harryju se nije sviđao taj njezin prijedlog. Tada bi morao nekom od profesora ispričovjediti sve o tom dnevniku, a koliko uopće ljudi zna da je Hagrid prije pedeset godina isključen iz ove škole? Nikako nije želio biti onaj tko će opet sve to iznijeti u javnost.

Kad je izašao iz Velike dvorane s Ronom i Hermionom da ode po svoje metlobojske potrepštine, sve veći broj njegovih nevolja povećao se za još jednu ozbiljnu brigu. Upravo je zakoračio na mramorne stube kad ponovo začuje:

"Ovaj put ubij... raspori... razderi..."

Harry vikne na sav glas tako da Ron i Hermiona uplašeni odskoče od njega.

"Opet onaj glas!" reče Harry osvrćući se preko ramena. "Evo, upravo sam ga čuo... zar niste i vi?"

Ron odmahne glavom izbečenih očiju. A Hermiona se lupne šakom po čelu.

"Harry... mislim da sam ovog časa nešto shvatila! Moram odmah u knjižnicu!"

I otrči uza stube,

"Što je to shvatila?" rastreseno zapita Harry gledajući svejednako oko sebe ne bi li razabrao odakle je dopro onaj glas.

"Svakako puno više nego ja", otpovrne Ron vrteći glavom. "Ali zašto je morala u knjižnicu?"

"Zato što je Hermiona takva", odgovori mu Ron sliježući ramenima. "Kad nije s nečim načisto, zapali u knjižnicu."

Harry je neodlučno stajao i osluškivao neće li opet začuti onaj glas, ali su iz Velike dvorane za njim navirali učenici glasno razgovarajući i izlazili na prednja vrata, pa kretali prema stadionu.

"Požuri se radije", reče mu Ron. "Skoro će 11 sati... tekma!" Harry odjuri u Gryffindorsku kulu, uzme svoj Nimbus 2000 i pridruži se gomili koja je prolazila kroz dvorište, ali u mislima je ostao još u dvorcu, uz onaj bestjelesni glas. Kad je obukao svoju skrletnu pelerinu, jedina mu je utjeha bila što sad svi odreda vani čekaju da počne utakmica. Ekipe su izašle na teren uz buran pljesak. Oliver Wood vinuo se uvis da se zagrije leteći oko vratnica. Madame Hooch izvadi lopte. Igrači Hufflepuffa, koji su igrali u pelerinama žutim poput kanarinca, bili

su se okupili i u posljednji čas raspravljali o taktici. Harry se upravo spremao zajahati metlu kad ugleda profesoricu McGonagall kako trkom dolazi preko terena s velikim purpurnim megafonom u ruci.

Harryju srce oteža poput kamena.

"Utakmica se otkazuje", vikne profesorica McGonagall na megafon obraćajući se krcatom stadionu. Razlegnu se zvižduci i povici. Ozlojedeni Oliver Wood sleti i potrči do profesorice McGonagall ne silazeći s metle.

"Ali, gospođo profesor!" vikne joj... Moramo odigrati utakmicu... kup...

Gryffindori... "

Profesorica McGonagall nije se obazirala na nj nego je nastavila vikati na megafon:

"Neka se svi učenici smjesta vrate u društvene prostorije svojih domova, gdje će im predstojnici domova dati sve potrebne informacije. Samo što brže, molim!"

Zatim spusti megafon i dade Harryju znak da joj priđe.

"Potter, najbolje će biti da vi odmah pođete sa mnom...

Čudeći se zbog čega bi opeji on mogao biti sumnjiv, Harry opazi Rona kako se izdvaja iz nezadovoljne gomile i trči prema njima dok odlaze prema dvorcu. Na Harryjevo veliko čudo, profesorica McGonagall nije imala ništa protiv toga.

"Da, Weasley, možda neće biti zgorog da i vi pođete s nama,"

Neki su učenici oko njih rogozorili što je utakmica otkazana, a neki su opet bili zabrinuti. Harry i Ron vratili su se s profesoricom McGonagall u školu i počeli se penjati uza stube. Ali ovaj put ih profesorica nije odvela ni u čiju sobu.

"Ovo će vam biti pomalo šokantno", reče profesorica McGonagall začudo blagim glasom kad su se približili bolničkom krilu. "Uslijedio je još jedan napad... još jedan *dvostruki* napad."

Harryju se bolno skvrči utroba. Profesorica McGonagall gurne vrata pa Harry i Ron uđu. Madame Pomfrey je bila sagnuta nad jednom djevojčicom s pete godine duge, kovrčave kose. Harry u njoj prepozna onu Ravenclawku koju su pitali za put do slytherinske društvene prostorije. A na krevetu do nje ležala je...

"*Hermiona!*" prostenje Ron.

Hermiona je ležala potpuno mirno, otvorenih staklastih očiju.

"Našli su ih u blizini knjižnice", reče profesorica McGonagall. "Pretpostavljam da ni jedan od vas dvojice ne zna ovo objasniti? Ovo je ležalo uz njih na podu..." I pokaže im okruglo ogledalce.

Harry i Ron zavrte glavom zureći u Hermionu.

"Ja ću vas sad otpratiti do Gryffindorske kule", reče profesorica McGonagall turobnim glasom. "Ionako se moram obratiti učenicima."

"Svi se učenici moraju vratiti u društvene prostorije svojih domova do šest sati uvečer. Ni jedan učenik ne smije nakon toga izaći iz spavaonice. Na svako predavanje pratit će vas profesor. Ni jedan učenik ne smije ulaziti u nužnik bez pratnje profesora. Svi se metlobojski treninzi i utakmice odgađaju do daljnjega. Nema više nikakvih večernjih priredaba."

Gryffindori okupljeni u društvenoj prostoriji slušali su bez riječi profesoricu McGonagall. Smotala je pergament iz kojeg je čitala, pa je dodala pomalo prigušenim glasom:

"Ne treba valjda ni spominjati da sam malokad bila ovako zabrinuta. Ako onoga tko stoji iza tih napada ne ulovimo, školu ćemo po svojoj prilici morati zatvoriti. Zahtijevam od svakoga tko nešto više zna o tim napadima, da se sam javi i kaže sve što zna."

Čim se pomalo nespretno provukla kroz rupu u zidu ispod portreta, Gryffindori su se raspravljali.

"Sad su već dva Gryffindora izvan stroja, uz još jednog gryffindorskog duha, jednu Ravenclawku i jednog Hufflepuffa", reče Lee Jordan, prijatelj blizanaca Weasleyja, računajući na prste. "Zar nitko od profesora nije još uočio da se Slytherinima nije dosad ništa dogodilo? Zar nije bjelodano jasno da sve to dolazi iz slytherinske kuhinje? *Slytherinov baštinik*, slytherinska *neman* -zašto jednostavno ne izbace sve Slytherine iz škole?" grmio je on. Kolege su mu klimale glavom, a neki su od njih i zapljeskali. Percy Weasley sjedio je u naslonjaču iza Leeja, ali se ovaj put, začudo, činilo da mu nije do toga da iznosi svoja mišljenja. Bio je blijed i zgranut.

"Percy je šokiran", tiho reče George Harryju. "Ona članica Ravenclawa - Penelopa Clearwater - bila je prefektica. Ja mislim da on nije vjerovao da će neman napasti i jednu prefekticu."

Ali Harry ga nije pozorno slušao. Reklo bi se da se nikako ne može osloboditi one slike - kako Hermiona leži na bolničkom krevetu kao isklesana iz kamena. A ako krivca uskoro ne ulove, on će do kraja života ostati kod Dursleyjevih. Tom Riddle prijavio je Hagrida zato što je pred njim, ako se škola zatvori, jedina perspektiva bila bezjačko sirotište. Harry je točno znao kako se Riddle tada osjećao.

"Što ćemo sad?" tiho upita Ron Harryja. "Misliš da opet sumnjaju na Hagrida?" "Moramo porazgovarati s njim", odlučno će Harry. "Ja ne vjerujem da je ovaj put on kriv, ali ako je prošli put on pustio neman na slobodu, on zna i kako se može ući u Odaju tajni, a to je već dosta za početak."

"Ali McGonagallica je rekla da moramo biti u našoj kuli kad god nismo na predavanju..."

"Ja mislim", reče Harry još tiše, "da je vrijeme da se opet poslužim starim plaštom mog tate."

Harry je samo nešto naslijedio od oca - dugi i srebrnkasti čarobni plašt nevidljivosti. Jedino su se s pomoću tog plašta mogli iskrasti iz škole da posjete Hagrida a da nitko za to ne sazna. Legli su u uobičajeno vrijeme i pričekali dok Neville, Dean i Seamus nisu prestali raspravljati o Odaji tajni i napokon zaspali. Tek su onda ponovo ustali, obukli se i zaogrnuili plaštom. Nije bilo baš ugodno hodati mračnim i pustim hodnicima u dvorcu. Harry, koji je već nekoliko puta tumarao noću po dvorcu, nije nikad vidio da se po njemu muva toliko ljudi nakon

zalaska sunca. Profesori, prefekti i duhovi krstarili su po hodnicima u parovima i zirkali oko sebe ne bi li primijetili kakve neobične aktivnosti. Iako su bili zaogrnuti čarobnim plaštom, Harry i Ron nisu se mogli nečujno kretati. Posebice je bilo škakljivo kad je Ron udario nožnim palcem u nešto svrga nekoliko metara od mjesta na kojem je Snape stajao na straži. Srećom, Snape je kihnuo gotovo u istom trenutku kad je Ron nešto opsovao. Obojici je prijatelja odlanulo kad su napokon stigli do ulaznih hrastovih vrata i polako ih otvorili.

Bila je vedra, zvjezdana noć. Pohitali su prema osvijetljenim prozorima Hagridove brvnare, ali su plašt skinuli tek pred samim vratima. Nekoliko sekunda nakon što su pokucali, Hagrid je naglo otvorio vrata. Kad su se našli licem u lice s njim, on je uperio u njih samostrel, a njegov je pas Očnjak lajao iza njega da se sve orilo.

"Oho", izusti on spuštajući oružje i zureći u njih. "Šta ćete vas dvojica sad ovdje?"

"A što će ti to?" upita ga Harry pokazujući na samostrel, kad su ušli unutra.

"Ništa... ništa", promrsi Hagrid. "Čeko sam nekog... nije važno... Sjedite... skuvat ću vam čaj..."

Reklo bi se da ne zna što radi. Umalo da nije ugasio vatru kad je izlio vodu iz kotlića, a onda je nervoznom kretnjom svoje ručetine razbio čajnik.

"Je li sve u redu, Hagride?" upita ga Harry. "Jesi li čuo za Hermionu?"

"Ma čuo sam, čuo", odgovori Hagrid pomalo napuklim glasom. I dalje je nervozno zirkao na prozore. Obojici im natoči velike čaše vrele vode (zaboravio im je dati vrećice sa čajem), a baš kad je stavljao na tanjur krišku voćne torte, netko snažno pokuca na vrata.

Hagridu ispadne voćna torta iz ruke. Harry i Ron razmijene panične poglede, a onda se obojica zaogrnu čarobnim plaštom nevidljivosti i povuku se u kut. Pošto se uvjerio da su nevidljivi, Hagrid dohvati svoj samostrel i iznova širom otvori vrata.

"Dobar večer, Hagride."

Bijaše to Dumbledore. Ušao je smrtno ozbiljan u kolibu, a za njim još jedan, vrlo čudnovat čovjek. Neznamac je bio nizak i zbijen čovac raskuštrane sijede kose, s tjeskobnim izrazom na licu. Na sebi je imao neobičnu mješavinu odjeće - prugasto odijelo, skrletnu kravatu, dugi, crni plašt i šiljaste purpurne čizme. Pod rukom je nosio limunskižuti polucilindar.

"To je tatin šef!" hukne Ron, "Cornelius Fudge, ministar magije!"

Harry mune Rona laktom u rebra da ga ušutka.

Hagrid problijedi i preznoji se. Svali se na jednu od stolica prelazeći pogledom s Dumbledorea na Corneliusa Fudgea i natrag.

"Ne valja, Hagride", reče Fudge prilično otržitim glasom. "Nikako ne valja.

Morao sam doći. Četiri napada na učenike bezjačkog porijekla. Stvari su prevršile mjeru. Ministarstvo mora nešto poduzeti."

"Ja uopće nisam..." reče Hagrid umolno gledajući Dumbledorea, "vi znate, gospodine profesore, da ja uopće nisam..."

"Ja želim, Corneliuse, da budemo načisto da Hagrid uživa moje puno povjerenje", napomene Dumbledore i poprijeko pogleda Fudgea.

"Čujte, Albuse", reče Fudge odajući nelagodu. "Hagridova prošlost govori protiv njega. A Ministarstvo mora nešto poduzeti... obratili su nam se članovi nadzornog odbora."

"Pa ipak, Corneliuse, kažem vam da odvođenjem Hagrida nećete ama baš ništa postići", ustvrdi Dumbledore. Plave su mu oči bile pune vatre koju Harry nije nikad prije vidio.

"Pogledajte ipak stvari s mog stajališta", nastavi Fudge vrteći polucilindar u ruci.

"Ja sam pod snažnim pritiskom. Od mene se očekuje da nešto poduzmem. Ako se pokaže da Hagrid nije kriv, bit će pušten i nikom ništa. Ali moram ga povesti sa sobom. Moram. Ogriješio bih se o svoju dužnost..."

"Povest ćete me sa sobom?" ponovi Hagrid drščući. "Kud ćete me povest?"

"Samo nkratko", odgovori Fudge izbjegavajući njegov pogled.

"Nije to nikakva kazna, Hagride, nego više mjera opreza. Čim ulove nekoga, pustit će te i ispričat će ti se..."

"Valjda ne u Azkaban?" prokriješti Hagrid.

Prije nego što mu je Fudge dospio odgovoriti, netko opet snažno zalupa na vrata. Dumbledore ih otvori. Sad je na Harryja došao red da dobije laktom u rebra, jer je glasno uzdahnuo.

U Hagridovu drvenjaru stupi gospodin Lucius Malfoy u dugom, crnom redengotu smješkajući se hladno i zadovoljno, Očnjak zarezži.

"Već ste ovdje, Fudge!" iskaže on svoje odobravanje. "Odlično, odlično..."

"A šta ćete vi tu?" bijesno će Hagrid. "Van iz moje kuće!"

"Čovječe dragi, molim vas da mi vjerujete da nimalo ne uživam što sam u vašoj... ovaj... vi ovo nazivate kućom?" izusti Lucius Malfoy podsmjehujući se i gledajući po kolibi. "Ja sam samo svratio u školu, pa sam čuo da je ravnatelj ovdje."

"A što ste, Luciuse, zapravo htjeli od mene?" upita ga Dumbledore. Govorio je uljudnim glasom, ali mu je u plavim očima svejednako gorjela ona vatra.

"Nešto se *užasno* dogodilo, Dumbledore!" reče gospodin Malfoy lijenim glasom vadeći iz džepa dugačak svitak pergamenta. "Nadzorni je odbor zaključio da je došlo vrijeme da se vi povučete sa svog mjesta. Ovo je dekret o vašoj suspenziji... vidjet ćete da su ga potpisala sva dvanaestorica. Zaključili smo, na žalost, da su vam izmakle stvari iz ruku. Koliko je napada dosad bilo? Danas popodne još dva, je li tako? Ako se ovako nastavi, u Hogwartisu neće ostati ni jedan učenik bezjačkog porijekla, a svi mi znamo kakav bi to užasan gubitak bio za našu školu."

"E, čekajte malo, Luciuse", uznemireno će Fudge. "Da se Dumbledore suspendira... ne, to ne ide... najmanje što sad želimo, to je..."

"Postavljanje... ili suspenzija... ravnatelja škole, to je, Fudge, pravo i dužnost nadzornog odbora", ustvrđi gospodin Malfoy slatkim glasom. "A budući da Dumbledore nije uspio spriječiti sve te napade..."

"E, čujte, Luciuse, ako ih *Dumbledore* ne može spriječiti..." produži Fudge, kojemu se gornja usna orosila znojem, "tko će ih onda, zaboga, spriječiti?"

"To ćemo tek vidjeti", odvrati gospodin Malfoy opako se smješkajući. "Ali kako smo sva dvanaestorica bili jednoglasni..."

Hagrid skoči na noge dotičući strop svojom čupavom crnom glavom

"A kolikima ste, Malfoy, morali ozbiljno zaprijetiti i ucijeniti ih da pristanu na to, a?" zagrmí.

"E, bogme, znate, Hagrid, zbog tog svog temperamenta zapast ćete ovih dana u grdne neprilike", reče mu gospodin Malfoy. "Ja vam ne bih savjetovao da se derete, jer čuvari u Azkabanu to ne vole, njima to nikako neće biti po volji."

"Ne možete vi samo tako maknut Dumbledorea!" prodere se Hagrid tako da se pas za lov na veprove Očnjak skutri i zacvili u svojoj košari. "Ako njega maknete, učenici rođeni ko bezjaci neće više imati nikakih izgleda! Pobit će ih ko pse!"

"Smiri se, Hagrid", oštro će Dumbledore, a onda pogleda Luciusa Malfoya.

"Ako me nadzorni odbor, Luciuse, želi maknuti, ja ću, naravno, odstupiti."

"Ali..." promuća Fudge.

"*Nemojte!*" zavrči Hagrid.

Dumbledore nije odvajao svoje sjajne plave oči od Luciusovih hladnih i sivih.

"Međutim," prosljedi Dumbledore vrlo polako i razgovijetno tako da nikom nije mogla ni jedna riječ promaknuti, "vidjet ćete da ću ja *uistinu* napustiti ovu školu tek kad mi nitko ovdje više ne bude odan. Isto ćete se tako uvjeriti da će u Hogwartsu uvijek dobiti pomoć svi oni koji je zatraže."

Načas je Harry bio gotovo siguran da je Dumbledore sijevnuo očima prema kutu u kojem su bili skriveni on i Ron.

"Hvale vrijedni osjećaji!" reče Malfoy klanjajući se. "Svima će nama nedostajati vaša... ovaj... sasvim osebjuna sposobnost upravljanja ovom školom. Ja se samo, Albuse, nadam da će vaš nasljednik znati spriječiti... ovaj... daljnja *ubojstva!*"

Pa priđe vratima, otvori ih i nakloni se kad Dumbledore izađe. Vrteći polucilindar u ruci, Fudge je čekao da Hagrid pode ispred njega, ali se Hagrid ne makne s mjesta nego samo duboko uzdahne i razgovijetno reče:

"Ako ko stvarno želi nešto *otkrit*, treba samo slijedit pauke. To mu je najbolji putokaz! Ništa drugo više neću reć."

Fudge ga u čudu pogleda.

"Dobro, evo, idem", reče Hagrid i obuče svoj ogrtač od krtičjeg krzna. Ali, kad je već pošao za Fudgeom prema vratima, iznenada opet zastane i glasno nadoda:

"Dok mene ne bude, neko će morat hraniti Očnjaka."

Kad se vrata zalupe za njim, Ron skine plašt sa sebe i Harryja i reče promuklim glasom:

"Sad smo tek u gabuli. Nema više Dumbledorea. Sad se može mirne duše još večeras zatvoriti škola. Čim njega nema, bit će svakog dana po jedan napad." Očnjak počne zavijati i grepsti po zatvorenim vratima.

GLAVA PETANESTA ARAGOG

Ljeto se vuklo po okolici dvorca, nebo i jezero postalo je podjednako plavozeleno, a u staklenicama procvali su cvjetovi veliki poput glavica kupusa. Ali Harryju se činilo da nešto nije u redu s tom slikom bez Hagrida, kojeg je nekad redovito gledao s prozora u dvorcu kako grabi krupnim koracima, a Očnjak ga prati u stopu. Ništa bolje nije bilo ni u samom dvorcu, gdje je sve išlo naopako. Harry i Ron htjeli su posjetiti Hermionu, ali u bolnici su bili zabranjeni posjeti.

"Ne želimo više ništa riskirati", strogo im je rekla Madame Pomfrey kroz odškrinuta vrata. "Ne, oprostite, sva je prilika da bi napadač mogao ponovo doći da dokrajči žrtve..."

Otkako nije više bilo Dumbledorea, u školi se proširio strah kao nikad prije tako te se činilo da sunce uopće ne dopire kroz visoke i uske prozore dvorca. U školi gotovo da nije bilo lica koje nije bilo zabrinuto i napeto, a svaki smijeh što bi se razlegao po hodnicima doimao se prodorno i neprirodno i ubrzo bi zamro. Harry je neprestance ponavljao u sebi Dumbledoreove posljednje riječi: *"Ja ću uistinu napustiti ovu školu tek kad mi nitko ovdje više ne bude odan... U Hogwartsu će uvijek dobiti pomoć svi oni koji je zatraže."* Ali što su vrijedile te riječi? Od koga je zapravo trebalo zatražiti pomoć kad su svi bili podjednako zbunjeni i uplašeni? Mnogo je lakše bilo razumjeti Hagridovo upućivanje na pauke, ali je nevolja bila u tome što se činilo da u dvorcu nije ostao ni jedan jedini pauk za kojim bi se moglo poći. Harry ih je tražio na sve strane, a u tome mu je pomagao (prilično neodlučno) Ron. Dakako da ih je u tome ometala i činjenica što nisu smjeli ići kamo su htjeli, nego su se kretali po dvorcu samo u društvu s drugim Gryffindorima. Većini njihovih kolega kao da je bilo drago što ih profesori vode s predavanja na predavanje kao stado, ali Harryju nije to bilo nikako po volji. Postojao je, međutim, netko tko je kanda silno uživao u toj atmosferi straha i nepovjerenja. Draco Malfoy šepirio se po školi kao da je netom postavljen za glavnog prefekta. Harryju nije bilo jasno zbog čega je on tako zadovoljan sve dok nije na satu Čarobnih napitaka, oko dva tjedna nakon odlaska Dumbledorea i Hagrida, sjedeći iza samog Malfoya, čuo kako se on razmeće pred Crabbeom i Goyleom:

"Ja sam oduvijek bio uvjeren da je moj otac najzaslužniji što smo se riješili Dumbledorea", rekao je ne trudeći se uopće govoriti tiho. "Rekao sam vam da on misli da je Dumbledore bio najgori ravnatelj kojeg je ova škola ikad imala. Možda ćemo sada dobiti poštena ravnatelja. Nekog tko neće *željeti* da se Odaja tajni zatvori. McGonagallica neće dugo ostati na tom mjestu, ona je samo privremeno rješenje..."

Snape je prošao mimo Harryja a da nije ni riječi rekao o Hermioninu praznom mjestu i kotliću.

"Gospodine," glasno mu se obrati Malfoy, "gospodine, zašto se vi ne kandidirate za mjesto ravnatelja?"

"No, no, Malfoy", reče Snape, iako nije mogao suspregnuti smiješak tankih usana. "Profesora Dumbledorea samo je suspendirao nadzorni odbor. Ja vjerujem da će nam se on uskoro vratiti."

"Ah, pa da", odvrati Malfoy smijuckajući se. "Ja ipak vjerujem, gospodine, da bi moj otac glasao za vas kad biste se vi kandidirali za to mjesto. *Ja* ću reći ocu da ste vi, gospodine, najbolji profesor u ovoj školi... Snape se smijuckao prolazeći dalje kroz bivšu tamnicu. Srećom, nije primijetio kako Seamus Finnigan tobože povraća u svoj kotlić.

"Ja se čudim što svi mutnjaci nisu već dosad spakirali svoje stvari", nastavi Malfoy. "Kladio bih se za pet galeona da će sljedeći mutnjak stvarno odapeti. Šteta što to nije bila već Grangerica..."

Uto, srećom, zavoni zvonice, jer je na te Malfoyeve riječi Ron skočio sa stolicc, ali u onoj gužvi u kojoj su svi grabili svoje torbe i nitko nije ni primijetio kako se Ron htio okomiti na Malfoya.

"Pustite me da ga sredim", guđao je Ron dok su ga Harry i Dean držali za ruke.

"Svejedno mi je, ne treba mi štapić, zadavit ću ga golim rukama..."

"Požurite, moram vas sve odvesti na sat Travarstva", vikao je Snape iznad glava učenika. Izašli su u dugoj koloni jedan za drugim, a Harry, Ron i Dean bili su na samom začelju. Ron se još otimao. Pustili su ga tek kad ih je Snape ispratio iz dvorca i kad su produžili dalje kroz povrtnjak prema staklenicima. Na satu Travarstva vladalo je sumorno raspoloženje jer je dvoje učenika nedostajalo, Justin i Hermiona. Profesorica Sprout dala im je svima za zadaću da obrezuju abesinske smežurane smokve. Kad je Harry s naramkom uvelih peteljki došao do hrpe komposta da ih tamo baci, našao se licem u lice s Erniejem Macmillanom. Ernie je duboko uzdahnuo i progovorio službenim tonom:

"Harry, želim ti samo reći da mi je žao što sam te osumnjičio. Ja znam da ti nikad ne bi napao Hermionu Granger, i ispričavam ti se za sve ono što sam rekao. Sad smo svi skupa u istom sosu, pa..."

I pruži tustu ruku a Harry je prihvati. Ernie je sa svojom prijateljicom Hannom radio na istoj smežuranoj smokvi s Harryjem i Ronom.

"Reklo bi se da taj tip Draco Malfoy", reče Ernie lomeći suhe grančice, "jako cvate u svemu tome, zar ne? Znae da ja mislim da bi baš *on* mogao biti Slytherinov baštinik."

"To si se dobro sjetio!" reče mu Ron, koji nije kao Harry bio spreman tako lako oprostiti Ernieju.

"Misliš li i *ti*, Harry, da je Malfoy taj?" upita ga Ernie.

"Ne mislim", odgovori Harry tako odlučno da se Ernie i Hannah zagledaju u njega. Malo zatim Harry opazi nešto pa udari Rona po ruci škarama za obrezivanje drveća.

"*Joj!* Što ti je..."

Harry pokaže Ronu na jedno mjesto na zemlji metar-dva od njih. Nekoliko je krupnih pauka gmizalo po zemlji.

"Ah, da", uzdahne Ron uzalud nastojeći izgledati zadovoljno. "Ali sad ne možemo ići za njima..."

Ernie i Hannah radoznalo su ih slušali.

Harry je gledao za paucima kako bježe. "Izgleda da idu u Zabranjenu šumu..."

Reklo bi se da je Ronu to još manje po volji.

Kad je završio sat, profesor Snape otpratio je učenike na predavanje Obrane od mračnih sila. Harry i Ron zaostali su u koloni da bi mogli na miru porazgovarati.

"Morat ćemo se opet poslužiti čarobnim plaštom", reče Harry Ronu. "Možemo i Očnjaka povesti sa sobom. On je navikao odlaziti s Hagridom u šumu, pa bi nam mogao biti od pomoći."

"Slažem se", reče Ron nervozno vrteći u ruci svoj štapić. "A, ovaj... nema li... nema li u toj šumi navodno i vukodlaka?" nadoda dok su sjedali na svoja uobičajena mjesta u dnu učionice na Lockhartovu predavanju.

Umjesto da mu izravno odgovori na to pitanje, Harry reče: "Ima u toj šumi i dobrih bića. Kentauri su sasvim u redu, pa i jednorozci."

Ron nije nikad prije bio u Zabranjenoj šumi, a Harry je bio samo jedanput.

Nadao se bio doduše da neće nikad više stupiti u nju. Kad je Lockhart upao u učionicu, svi su se zagledali u njega. Svi su drugi profesori bili sumorniji nego inače, samo je Lockhart bio poletan i bodar.

"Što je sad?" uzviknuo je gledajući ih vedro. "Kakve su to kisele face?"

Učenici su se razdražljivo zgedali, ali mu nitko ne odgovori ni riječi.

"Pa zar vam nije jasno da je opasnost prošla?" polako im reče Lockhart kao da su svi pomalo blentavi. "Krivac je uhićen."

"Tko to kaže?" glasno ga upita Dean Thomas.

"Dragi moj mladiću, ministar magije ne bi bio odveo Hagrida da nije bio sto posto siguran da je on kriv", reče Lockhart takvim tonom kao da objašnjava nekom da je dva i dva četiri.

"Odveo bi ga on, bez brige!" ustvrdi Ron još glasnije od Deana.

"Ja umišljam sebi da znam ipak nešto *malčice* više o Hagridovu uhićenju nego vi, gospodine Weasley", napomene Lockhart samodopadnim tonom.

Ron zausti da mu odgovori kako se on baš ne slaže s njim, ali umukne usred rečenice jer ga Harry ispod klupe udari nogom.

"Nismo bili tamo, jasno?" promrmlja Harry.

Ali Lockhartova odvratna veselost, njegove aluzije o tome kako je on oduvijek mislio da je Hagrid ništarija, njegovo uvjerenje da je sva ta afera sad okončana, toliko su ozlojedili Harryja da bi najradije bacio knjigu *Skitnje s gulovima* u Lockhartovu glupu njušku. Ipak, umjesto toga, zadovolji se da načrčka Ronu poruku:

"*Obavimo to noćas!*"

Kad Ron pročita tu poruku, proguta slinu i zirne na Hermionino prazno mjesto do njih. Reklo bi se da ga je taj pogled učvrstio u odlučnosti, jer klimne Harryju glavom. Tih je dana u gryffindorskoj društvenoj prostoriji vječito bila gužva jer Gryffindori nisu poslije 6 sati smjeli više izlaziti. A imali su o čemu raspravljati pa bi se društvena prostorija često tek iza ponoći ispraznila. Harry je odmah poslije večere otišao izvaditi iz kovčega svoj čarobni plašt nevidljivosti, te je cijelu večer prosjedio na njemu čekajući da se kolege raziđu. Fred i George predložili su Harryju i Ronu da odigraju nekoliko partija igre "eksplozivni puc-puc". Ginny ih je gledala kako igraju, potišteno sjedeći na Hermioninu mjestu. Harry i Ron namjerno su gubili partije ne bi li što prije završili igru, ali su svejedno Fred, George i Ginny tek iza ponoći otišli napokon na počinak. Harry i Ron su pričekali dok nisu zamrli daleki zvuci vrata što se zatvaraju, a onda su uzeli plašt, zaogrnuili se njime i provukli kroz rupu u zidu. Opet je na putu po hodnicima bilo teško izmicati profesorima. Napokon su stigli do predvorja, otkračunali hrastova teška vrata i pritisnuli zajedno kvaku pazeći da brava ne zaškripi, pa su izašli na dvorište obasjano mjesečinom.

Dok su koračali po crnoj travi, Ron odjednom reče:

"U šumi možda i nećemo naći nikakve tragove. Možda pauci nisu ni otišli tamo? Znamo da su išli otprilike na tu stranu, ali..."

Glas mu zamre pun nade.

Došli su do Hagridove kolibe koja se sa svojim zastrtim prozorima doimala tužno i jadno. Harry otvori vrata, a kad ih Očnjak prepozna, izbezumi se od radosti. Zabrinuvši se da bi svojim dubokim, gramoglasnim lavežom mogao probuditi sve živo u dvorcu, na brzinu ga nahrane kolačima preliveanim sirupom iz limenke na okviru

Kamina, od kojih mu se zubi slijepu. Harry ostavi čarobni plašt na Hagridovu stolu, jer im neće trebati u mrklom mraku šume.

"Hajde, Očnjače, idemo u šetnju", reče Harry psu i pogladi ga po nozi. Očnjak veselo istrči za njima iz brvnare, odjuri do okrajka šume i podigne stražnju nogu uz veliku platanu.

Harry izvadi svoj štapić, promrmlja "*Lumos!*" i na vrhu štapića pojavi se svjetlo, tek toliko da mogu uz njegovu pomoć pratiti tragove pauka na stazi.

"Dobro si se sjetio", pohvali ga Ron. "I ja bih svoj štapić upalio, ali znaš ti njega... možda bi eksplodirao ili tako nešto..."

Harry potapše Rona po ramenu pokazujući mu na travu. Dva osamljena pauka hitro su bježala od svjetlosti štapića u sjenu drveća. "Dobro", uzdahne Ron kao da je spreman i na najgore. "Možemo. Idemo!"

Dok je Očnjak trčkarao oko njih njuškajući korijenje drveća i lišće, ušli su u šumu. Pri svjetlu Harryjeva štapića, išli su za paucima koji su neprestano gmizali pred njima po stazi. Hodali su tako dvadesetak minuta bez riječi napeto osluškujući neće li čuti štogod drugo osim pucketanja grančica i šuškanja lišća. A onda, kad je drveće postalo tako gusto da nisu više vidjeli ni zvijezde na nebu,

samo im je još Harryjev štapić svijetlio u moru tame, opaze kako njihovi vodiči pauci skreću sa staze.

Harry zastane da vidi kuda to pauci odlaze, ali sve izvan malog kruga njegova svjetla bijaše u mrklom mraku, Nikad još nije bio zašao tako duboko u ovu šumu, Živo se sjećao kako ga je, kad je prošli put bio u njoj, Hagrid upozoravao neka ne silazi sa šumske staze. Ali Hagrid je sad bio milje i milje daleko, vjerojatno je čamio u nekoj samici u Azkabanu, a on im je baš rekao neka idu samo za paucima.

Nešto vlažno dodirne Harryju ruku pa on odskoči unatrag i stane Ronu na nogu. Ali to bijaše samo Očnjakova njuška.

"Što veliš?" upita Harry Rona, kojem jedva da je vidio oči u kojima se odražavalo svjetlo njegova štapića.

"Kad smo već ovako daleko zašli..." reče Ron.

I tako produže dalje za sjenama pauka što su odmicali sve dublje u šumu. Njih dvojica nisu više mogli hodati onako brzo jer su nailazili na korijenje drveća i panjeve koje su jedva razabirali u mraku. Harry je osjećao na ruci Očnjakov topli dah. Višeput su morali zastati kako bi se Harry sagnuo i potražio pauke pri svjetlu svoga štapića. Činilo im se da tako hodaju već najmanje pola sata zapinjući pelerinama za nisko granje i šipražje. Nakon nekog vremena primijete da se tlo sve više spušta, iako je drveće bilo isto onako gusto kao i prije. Tada Očnjak iznenada glasno, upravo zaglušno zalaje tako da Harry i Ron poskoče od straha.

"Što je?" priupita Ron gledajući u mrkli mrak oko sebe i čvrsto stežući Harryja za lakat.

"Tamo se nešto miče", hukne Harry. "Slušaj... Izgleda da je nešto veliko."

Obojica oslušnu. Malo dalje od njih, s desne strane, nešto je veliko lomilo granje probijajući se kroz drveće.

"Ma ne!" izusti Ron. "Ma ne, ma ne, uh..."

"Šuti!" bjesomučno će Harry. "Čut će te."

"Da će *mene* čuti?" otpovrne Ron neprirodno visokim glasom. "Već je čulo Očnjaka!"

Dok su tako zgroženi stajali i čekali, mrak kao da im je pritiskao oči. Čuo se još nekakav štropot a onda zavlada muk.

"Što misliš, što sad radi?" zapita Harry.

"Vjerojatno se sprema za skok", odgovori mu Ron. Čekali su tako drhtureći i jedva se usuđujući maknuti. "Misliš da je otišao?" šapne Harry.

"Nemam pojma..."

Tada iznenada desno od njih bljesne tako jako svjetlo da obojica podignu ruke da zaklone oči. Očnjak zakevće i pokuša pobjeći, ali se zaplete u bodljikavo grmlje pa zakevće još glasnije.

"Harry!" vikne Ron glasom koji ga je od olakšanja izdao. "Harry, pa to je naš auto!"

"Što?"

"Hodi sa mnom!"

Harry pođe nasumce za Ronom prema svjetlu spotičući se i sapećući, Začas se nađu na proplanku.

Automobil g, Weasleyja stajao je prazan, s upaljenim svjetlima usred kruga od gusta drveća pod krovom od krošnje, Dok mu je Ron prilazio razjapljenih usta, auto je polako krenuo prema njemu, baš kao kakav golemi pas tirkizne boje što veselo pozdravlja vlasnika.

"Ovdje je on bio za sve ovo vrijeme!" oduševljeno će Ron obilazeći automobil.

"Pogledaj ga! Podivljao u šumi..."

Blatobrani su mu bili izgrebeni i blatni. Očito se navikao sam kotrljati po šumi. Reklo bi se da Očnjaku ne ulijeva baš povjerenje, jer se pas držao Harryja koji je osjećao kako Očnjak dršće. Harry je opet počeo mirnije disati i spremio je štapić ponovo u pelerinu.

"A mi smo mislili da će nas napasti!" reče Ron, nasloni se na auto i pogladi ga.

"Ja sam se već pitao kamo je nestao!"

Harry je pretraživao pogledom tlo obasjano svjetlošću ne bi li našao kakav trag od pauka, ali oni su se svi bili sklonili od jarkog svjetla automobilskih farova.

"Izgubili smo trag", reče on. "Hajde da ih potražimo!"

Ron je šutio. Nije se ni pomaknuo. Pogled mu bijaše uprt u jednu točku oko tri metra iznad šumskog tla, iza samog Harryja. Pozelenio je od užasa. Harry nije imao vremena ni da se okrene. Iznenada začuje nekakvo škljocanje i osjeti kako ga nešto dugačko i dlakavo hvata oko pasa i podiže sa zemlje okrećući ga naglavce. Batrgajući se, onako prestravljen, začuje opet ono isto škljocanje i opazi kako se i Ronove noge dižu sa zemlje, začuje Očnjaka kako cvili i zavija - i idućeg trena nešto ga odvuče među drveće.

Onako obješene glave, Harry zapazi da se ono što ga nosi kreće na šest nevjerojatno dugih, dlakavih nogu i da ga prednje dvije noge čvrsto drže ispod sjajnih crnih kliješta. Za sobom je čuo kako drugo takvo čudovište zacijelo nosi Rona. Kretali su se ravno u srce šume. Harry je čuo kako se Očnjak bori ne bi li se oslobodio treće nemani cvileći na sav glas. Harry nije mogao vikati, sve da je i htio. Reklo bi se da je ostavio glas kod auta na proplanku. Nije imao pojma koliko je dugo ostao u stisku nemani. Samo je znao da se tama iznenada toliko razišla da je vidio kako po tlu posutom lišćem vrve pauci. Istegnuvši vrat na stranu, shvati da su došli do ruba velike jaruge, jaruge u kojoj nema drveća tako da zvijezde jarko obasjavaju najužasniji prizor koji je ikad vidio.

Pauci. Ne oni sltni što gmižu po lišću na tlu. Pauci veliki poput teretnih kanja, sa osam očiju i osam nogu, crni, dlakavi, divovski. Onaj golemi primjerak što njega nosi probija se niza strminu, prema maglovitoj paučini što poput kupole visi nasred jaruge. ostali pauci stoje oko te kupole uzbuđeno škljocajući svojim kliještima i motreći plijen. Kad ga pauk ispusti, Harry tresne na sve četiri. Ron i Očnjak bubnu nedaleko od njega. Očnjak nije više zavijao nego se posve nijem

skutrio na mjestu. Ron je izgledao upravo onako kako se Harry osjećao. Usta je razvukao od nekog nečujnog vriska i izbečio oči. Harry odjednom shvati da pauk koji ga je ispustio na zemlju nešto govori. Bilo ga je teško razumjeti jer je pri svakoj riječi škljocao kliještima.

"Aragog!" vikao je. "Aragog!"

Iz sredine paučine u obliku maglovite kupole polako se izvuče pauk velik kao omanji slon. Njegovo crno tijelo i noge bijahu prošarani sivom bojom, a svako oko na ružnoj priklještenoj glavi bijaše mu mliječnobijele boje. Bio je slijep.

"Što je to?" izusti škljocajući hitro kliještima.

"Ljudi", škljocne pauk koji je ulovio Harryja.

"Je li Hagrid?" upita ga Aragog i priđe im bliže bludeći naokolo sa svojih osam mliječnih očiju.

"Nepoznati ljudi", škljocne pauk koji je donio Rona.

"Pobijte ih!" razdražljivo će Aragog. "Baš sam spavao..."

"Mi smo Hagridovi prijatelji", vikne Harry. Imao je osjećaj da mu se srce popelo u grlo.

Škljoc, škljoc, škljoc, zaškljocaju paučja kliješta po svoj jaruzi. Aragog pošuti.

"Hagrid nije nikad prije slao ljude u našu jarugu", polako odgovori.

"Hagrid je u nevolji", reče mu Harry ubrzano dišući. "Zato smo i došli."

"U nevolji?" ponovi vremešni pauk. Harryju se učini da je usred škljocanja kliješta začuo u glasu neku brižnost. "Ali zašto vas je poslao k nama?"

Harry pomisli da se osovi na noge, ali se predomisli. Bojao se da bi ga noge izdale, Stoga odgovori što je mirnije mogao sa zemlje:

"Gore, u školi, misle da je Hagrid... ovaj... nahuckao nekog na učenike. Strpali su ga u Azkaban."

Aragog bijesno škljocne kliještima, a po čitavoj jaruzi odjekne isti takav zvuk ostalih pauka. Zazvučalo je to kao pljesak, samo što se Harryju obično ne bi smučilo od pljeska.

"Ali to je bilo prije više godina", razdražljivo će Aragog. "Prije mnogo, mnogo godina. Dobro se još toga sjećam. Zato su ga i izbacili iz škole. Mislili su da sam ja ona neman što čami u onome što oni zovu Odaja tajni. Vjerovali su da je Hagrid otvorio tu odaju i pustio mene na slobodu."

"A vi... vi niste izašli iz Odaje tajni?" upita ga Harry osjećajući kako ga na čelu probija ledeni znoj.

"Ja!" ljutito škljocne Aragog. "Ja se nisam rodio u tom njihovom dvorcu. Ja sam porijeklom iz jedne daleke zemlje. Jedan me putnik poklonio Hagridu dok sam još bio jaje. Hagrid je tada bio tek dječak, ali se brinuo za mene, držao me u jednom kredencu u dvorcu, i hranio ostacima hrane sa svog stola. Hagrid je moj dobar prijatelj, i dobar čovjek. Kad su me otkrili i optužili za smrt jedne djevojčice, zaštitio me. Odonda živim u ovoj šumi i Hagrid me još katkad posjećuje. Čak mi je našao i ženu, Mosag. Vidite kako nam se familija proširila, sve zahvaljujući Hagridovoj dobroti..."

Harry prikupi ono malo hrabrosti što mu je još ostalo. "I tako vi nikad... nikad nikog niste napali?"

"Nikad!" prokriješti stari pauk. "Bilo bi prirodno da sam to učinio, ali nisam nikad ništa našao učinio ljudima, iz obzira prema Hagridu. Tijelo one ubijene djevojčice pronađeno je u zahodu, a ja nisam nikad bio ni u jednom drugom dijelu dvorca osim u onom kredencu u kojem sam odrastao. Naš soj voli mirne i mračne zakutke..."

"Ali... znate li onda tko je ubio djevojčicu?" upita ga Harry. "Jer, kakva god bila ta neman, vratila se i opet ubija ljude..."

Riječi mu zagluši glasno škljocanje kliješta i ljutito struganje mnogobrojnih dugih nogu. Oko njega se natisnu velike crne prilike. "U dvorcu prebiva jedna stara neman koje se mi pauci bojimo više od svih ostalih", odgovori mu Aragog.

"Dobro se još sjećam kako sam preklinjao Hagrida da me pusti kad sam naslutio kakva se zvijer kreće po školi."

"A kakva je to neman?" usrdno ga upita Harry`

Razlegne se još više škljocanja i još više struganja. Činilo se da pauci stežu obruč oko njih.

"Mi nikad o tome ne govorimo!" srdito će Aragog. "Ne izgovaramo joj ime! Nisam čak ni Hagridu rekao kako se zove ta užasna neman, iako me on više puta pitao."

Harry nije htio dalje navaljivati, zbog pauka što su nagrnuli sa svih strana. Činilo se da je i Aragogu dojadio ovaj razgovor. Polako se natraške povlačio pod kupolu od paučine, ali su se ostali pauci i dalje polagano primicali Harryju i Ronu.

"Onda ćemo mi jednostavno otići", očajnički dovikne Harry za Aragogom za kojim je šušalo lišće na tlu.

"Otići?" sporo ponovi Aragog. "Ne bih baš rekao... "

"Ali... ali.."

"Moji sinovi i kćeri, po mojoj zapovijedi, neće Hagridu nikad ništa našao učiniti. Ali ne mogu ja njima uskratiti svježe meso kad ono samo od sebe upadne među nas. Zbogom, Hagridov prijatelju!"

Harry se naglo okrene. Metar-dva od njega dizao se čvrst zid od pauka što su škljocali i sijevali mnogobrojnim očima na svojim ružnim crnim glavama.

Čak i kad je već posegnuo za štapićem, Harry je znao da od toga neće biti koristi jer oko njega ima previše pauka, ali kad pokuša ustati, spreman da pogine boreći se, odjekne dugo, dugo zavijanje i snažno svjetlo obasja jarugu.

Automobil gospodina Weasleyja tutnjao je niz padinu, farovi mu blistali i truba trubila dok je rušio oko sebe pauke. Nekoliko se njih izvrnulo na leđa i zalamatalo beskrajnim nogama. Auto se naglo škripeći zaustavi pred Harryjem i Ronom i vrata se na njemu sama otvore.

"Uzmi Očnjaka!" vikne Harry uskačući na prednje sjedalo. Ron zgrabi psa za lov na veprove oko pasa i baci ga na stražnje sjedalo. Pas je kevtao. Vrata se zalupe.

Ron nije ni taknuo papučicu za gas, ali nije ni morao. Motor zabrekće i oni pojure rušeći pauke pred sobom. Jurnu uz padinu iz jaruge. Uskoro su se probijali kroz šumu. Granje je šibalo po prozorima dok se automobil vješto provlačio kroz najšire prolaze vozeći stazom koju je očito dobro poznao. Harry zirne na Rona. Usta su mu još bila razjapljena od onog nijemog krika, ali mu oči više nisu bile izbečene.

"Je li ti dobro?"

Ron je zurio preda se. Nije mogao ni riječi izustiti.

Probijali su se kroz šipražje, Očnjak je zavijao na sav glas na stražnjem sjedalu, a Harry opazi kako im je retrovizor otpao dok su prolazili pokraj velika hrasta. Nakon desetak bučnih, drndavih minuta, drveće se prorijedilo i Harry ponovo ugleda nad sobom djeliće neba.

Auto se tako naglo zaustavio da malne udare glavama u vjetrobran. Došli su do ruba šume. Očnjak se baci na prozor ne bi li se izvukao iz auta, a kad Harry otvori vrata, pas izleti i pojuri podvijena repa kroz drveće prema Hagridovoj kolibi. Harry se također iskobelja iz auta, a nakon minute-dvije reklo bi se da se i Ronu vratio osjećaj u udove pa i on pođe za njima svejednako izbečen i ukočena vrata. Harry zahvalno pogladi rukom automobil dok se ovaj natraške vraćao u šumu i nestajao iz vida. Harry se vrati u Hagridovu drvenjaru po čarobni plašt. Očnjak je drhturio pod pokrivačem u svojoj košari. Kad je Harry ponovo izašao, zatekne Rona kako silovito povraća među Hagridovim bundevama.

"Idite samo za paucima!" izusti Ron slabašnim glasom brišući rukom usta.

"Nikad ovo neću oprostiti Hagridu. Sva je sreća što smo ostali živi."

"Kladio bih se da je on mislio da Aragog neće njegovim prijateljima učiniti ništa nažao", reče Harry.

"E, upravo je to Hagridov glavni problem!" ustvrdi Ron udarajući šakom po zidu drvenjare. "On uvijek vjeruje da nemani nisu tako strašne kako se misli, i eto kamo ga je to dovelo! U samicu u Azkabanu!" Ron se nije mogao savladati da ne dršće, "Što mu je bilo na umu kad nas je tamo poslao? Da mi je znati što smo uopće otkrili?"

"Da Hagrid nije nikad otvorio Odaju tajni", odgovori mu Harry, pa zaogrme Rona plaštom i gurne ga u nadlakticu da krenu. "On je nedužan."

Ron glasno frkne. Bilo je očito da ne misli da je uzgoj pauka u kredencu nešto sasvim nedužno.

Kad su se približili dvorcu, Harry potegne za plašt da se uvjeri da im se noge ne vide, pa odgurne škripava ulazna vrata. Oprezno su se odšuljali kroz predvorje i uz mramorne stube. Suspregnuli su dah dok su prolazili hodnicima kojima su se kretali budni stražari. Naposljetku su se dohvatili gryffindorske društvene prostorije, u kojoj je vatra izgorjela i ostavila za sobom samo užareni pepeo. Skinuvši plašt sa sebe, popnu se uz zavojite stube do spavaonice. Ron se izvali na krevet a da se ne potruđi ni razodjenuti. Harry, međutim, nije bio osobito

pospan. Sjedio je na rubu kreveta s baldahinom premišljajući o svemu onome što im je Aragog rekao.

Zaključio je da je neman što se krije negdje u ovom dvorcu nešto kao čudovišni Voldemort - čak ni druga čudovišta ne žele izgovoriti njegovo ime. Ali on i Ron nisu bili ništa bliže odgonetki što je ta neman, i kako skamenjuje svoje žrtve. Čak ni Hagrid nije nikad znao što se krije u Odaji tajni. Harry podigne noge na krevet i nasloni se na jastuke gledajući kako mjesec sja kroz prozor na kuli. Nije mu bilo jasno što bi još mogli poduzeti. Na sve strane same slijepe ulice. Riddle je ulovio pogrešnu osobu, Slytherinov je baštinik umaknuo i nitko pouzdano ne zna čak ni je li ista osoba ili neka druga ovaj put otvorila Odaju tajni. Nemaju više koga pitati. Harry se izvali svejednako premišljajući o onome što je Aragog rekao. Već ga je hvatao san kad mu padne na pamet nešto što mu se učini da je još posljednja nada, pa se iznenada uspravi u krevetu.

"Rone!" prosikće u mraku. "Rone!"

Ron se probudi i procvili poput Očnjaka, sumanuto pogleda oko sebe i prepozna Harryja.

"Rone... ona ubijena djevojčica. Aragog je rekao da je pronađena u zahodu", progovori Harry ne obazirući se na Nevilleovo hrkanje kroz nos. "A što ako ona i nije nikad izašla iz tog zahoda? Ako je još u njemu?"

Ron protrlja oči i namršti se na mjesečini. A onda shvati što mu Harry govori.

"Ne misliš valjda... na Plačljivu Myrtlu?"

GLAVA ŠESNAESTA ODAJA TAJNI

"Koliko smo samo puta bili u onom zahodu, a ona je bila samo tri kabine dalje", ogorčeno će Ron sutradan za doručkom, "i lijepo smo je mogli pitati, a sad..." Potraga za paucima bila je više nego teška. A sad - izmaknuti nadzoru profesora pa se ušuljati u ženski nužnik, pokraj samog poprišta prvoga napada, bit će gotovo nemoguće. Ali već na prvom satu, iz Preobrazbe, dogodilo se nešto što im je prvi put u nekoliko tjedana izbilo Odaju tajni iz glave. Nakon desetak minuta predavanja, profesorica McGonagall reče im da će ispiti započeti 1. lipnja, dakle za tjedan dana.

"Ispiti?" zavapi Seamus Finnigan. "Zar ćemo ipak imati *ispite*?" Iza Harryja nešto prasne - Nevilleu Longbottomu ispao je čarobni štapić iz ruke pa je nestala jedna noga njegove klupe. Profesorica McGonagall zamahne svojim štapićem i noga se ponovo pojavi. Profesorica se zatim, namrštena, obrati Seamusu:

"Škola je ostala otvorena usprkos svemu samo radi vašeg školovanja", strogo mu reče. "Stoga će ispiti biti kao i do sada, i ja se nadam da se vi ozbiljno pripremate za njih."

Da se ozbiljno pripremaju za ispite! Harry nije ni pomislio na ispite zbog svega onoga što se dogodilo. U učionici se razlegne buntovničko gundanje, a profesorica McGonagall još se jače smrkne.

"Profesor Dumbledore ostavio nam je upute da škola nastavi raditi što je moguće normalnije", produži ona. "A ne treba valjda ni spominjati da to znači da moramo ustanoviti koliko ste ove godine naučili."

Harry spusti pogled na par bijelih zečeva pred sobom koje je trebalo pretvoriti u papuče. Što je uopće dosad ove godine naučio? Nije se mogao ničeg sjetiti što bi mu dobro došlo na ispitima. Ron je pak izgledao kao da mu je netom rečeno da se mora nastaniti u Zabranjenoj šumi.

"Možeš li ti uopće zamisliti kako ću ja ovime polagati ispite?" upita on Harryja pokazujući mu svoj štapić, koji je upravo počeo sam od sebe glasno zviždati. Tri dana prije prvog ispita, profesorica McGonagall prenese im za doručkom još jedno priopćenje.

"Imam za vas jednu dobru vijest", reče, a u Velikoj dvorani, umjesto tišine, zavlada burno oduševljenje.

"Vraća se Dumbledore!" radosno poviče nekoliko učenika. "Ulovili ste Slytherinova baštinika!" zaciči jedna djevojčica za stolom Ravenclawa.

"Opet igramo metloboj!" uzbuđeno zaurla Wood. Kad se bura slegla, profesorica McGonagall nastavi:

"Obavijestila me je profesorica Sprout da su mandragore zrele za rezanje.

Večeras ćemo ponovo oživiti skamenjene učenike. Ne treba valjda ni spominjati da će nam netko od njih možda znati reći tko ih je ili što napao. Nadam se da ćemo na kraju ove školske godine napokon uloviti pravog krivca."

Razlegne se zaglušno klicanje. Harry baci pogled na slytherinski stol. Uopće se ne začudi što Draco Malfoy ne sudjeluje u tom oduševljenju. Ali zato je Ron izgledao sretniji nego što je danima bio.

"Onda nije ni važno što nismo ništa pitali Myrtlu!" reče on Harryju. "Hermiona će vjerojatno znati odgovore na sva pitanja kad se probudi iz svog sna! Samo što će poiziti kad sazna da su ispiti za tri dana, a ona se nije pripremala za njih. Bilo bi možda bolje da je ožive tek kad ispiti prođu."

Upravo im tada pride Ginny Weasley i sjedne za stol do Rona. Bila je napeta i nervozna. Harry primijeti kako krši ruke u krilu.

"Što je?" upita je Ron grabeći još malo kaše u tanjur.

Ginny mu ne odgovori nego samo prijede prestrašenim pogledom po svim licima za stolom. Taj pogled podsjeti Harryja na nekoga, ali se ne mogaše sjetiti na koga.

"Hajde, istresi to iz sebe!" reče joj Ron motreći je.

Harry se odjednom sjeti na koga ga Ginny podsjeća. Ljuljala se malko na stolici amo-tamo upravo kao Dobby kad se spremao odati zabranjene podatke.

"Moram vam nešto priznati", promrmlja Ginny zazirući od Harryjeva pogleda.

"Što to?" priupita je Harry.

Ginny kao da je tražila prave riječi.

"Što je?" ponovi Ron.

Ginny zausti da nešto kaže, ali ne izgovori ni riječi. Harry se nagne nad stol i tiho progovori tako da su ga mogli čuti samo Ginny i Ron.

"Je li to nešto o Odaji tajni? Jesi li što vidjela? Jesi li vidjela nekoga da se čudno ponaša?"

Ginny duboko uzdahne, ali se baš u taj čas pojavi pred njima Percy Weasley, nekako umoran i blijed.

"Ginny, ako si se najela, ja ću sjesti na tvoje mjesto. Skapavam od gladi, upravo sam se vratio iz ophodnje."

Ginny poskoči kao da joj je u stolicu puštena struja, baci na Percyja letimičan i prestrašen pogled pa se naglo udalji. Percy sjedne i dohvati sa sredine stola šalicu.

"Percy!" ljutito će Ron. "Ginny nam je upravo htjela reći nešto važno!"

Percy se zagrcne sred gutljaja čaja. "O čemu se radi?" zapita kašljući.

"Ja sam je baš pitao je li vidjela što neobično, a ona je nato zaustila..."

"Ah... to... to nema veze s Odajom tajni", presiječe ga Percy u riječi.

"Otkud znaš?" upita ga Ron uzvijenih obrva.

"Pa dobro, ovaj, ako baš morate znati, Ginny je, ovaj, neki dan naletjela na mene kad sam ja... ma dobro, nije važno... stvar je u tome što me je vidjela kad sam nešto radio, pa sam je, ovaj, zamolio da to nikom ne kaže. Moram priznati da sam vjerovao da će održati riječ. Ali to je stvarno bez veze, ja bih radije."

Harry nije još nikad vidio Percyja tako zbunjena.

"A što si to, Percy, radio?" upita ga Ron smješkajući se. "Hajde, reci nam, nećemo ti se smijati."

Percy mu ne uzvratiti smiješkom.

"Dodaj mi, Harry, molim te, te žemičke. Umirem od gladi."

Iako je Harry znao da bi se sav taj misterij mogao sutra razriješiti i bez njihove pomoći, nije želio propustiti priliku da porazgovara s Myrtlom, ako mu se ukaže prilika, a ukazala se, na njegovu veliku radost, negdje prije podne, kad ih je Gilderoy Lockhart vodio na predavanje Povijesti magije.

Lockhart, koji ih je toliko puta uvjeravao da nema više nikakve opasnosti, a onda su ga događaji redovito opovrgavali, bio je sad čvrsto uvjeren da uopće nije vrijedno truda da ih prati kroz sve te hodnike. Kosa mu nije bila onako zalizana kao obično. Očito je veći dio prethodne noći proveo u ophodnji na četvrtom katu. "Upamtite što vam govorim," rekao je dok su skretali iza ugla, "prve riječi koje izgovore ti skamenjeni učenici bit će: *'Bio je to Hagrid!'* Da vam pravo kažem, ne mogu se načuditi profesoricu McGonagall, koja je uvjerena da su zaista potrebne sve ove mjere opreza."

"Slažem se s vama, gospodine", reče Harry, a Ronu samo što od čuda ne ispadnu knjige iz ruku.

"Hvala vam, Harry", milostivo mu zahvali Lockhart dok su čekali da mimo njih prođe duga kolona Hufflepuffa. "Hoću reći da mi profesori imamo već dosta posla i bez praćenja učenika na predavanja i stražarenja po čitave noći..."

"Tako je", potvrdi Ron, koji je napokon shvatio Harryjvu zamisao. "Kako bi bilo, gospodine, da nas ovdje ostavite? Sad je još samo jedan hodnik pred nama."

"Znate šta, Weasley, mislim da ću tako i učiniti", reče Lockhart. "Morao bih se stvarno vratiti da se pripremim za sljedeće predavanje."

I žurno ode.

"Da se pripremi za predavanje!" podsmjehne se za njim Ron. "Prije će biti da nakovrča kosu."

Pustili su ostale Gryffindore da im odmaknu, a onda su naglo skrenuli u pokrajnji hodnik i pohitali do zahoda Plačljive Myrtle. Ali baš dok su čestitali jedan drugome na briljantno izvedenoj akciji...

"Potter! Weasley! Što tu radite?"

Bijaše to profesorica McGonagall kojoj su usne bile tanke da nisu mogle biti tanje.

"Mi smo... mi smo..." promuća Ron. "Mi smo htjeli... pogledati..."

"Hermionu", nadopuni ga Harry. I Ron i profesorica McGonagall pogledaju ga u čudu. "Nismo je već jako dugo vidjeli", žurno nastavi Harry i stane Ronu na nogu, "pa smo se htjeli, znate, ušuljati u bolničko krilo i kazati joj da mandragore samo što nisu sazrele, i da se, ovaj, ne mora brinuti."

Profesorica McGonagall još je piljila u njega pa Harry načas pomisli da će planuti, ali kad je progovorila, glas joj bijaše neobično slomljen.

"Naravno", reče, a zabezeknuti Harry spazi suzu kako se sjaji u njenu tamnom oku. "Naravno, jasno mi je da je taj udarac najjače pogodio prijatelje onih koji su... Potpuno vas razumijem. Da, Potter, dakako da možete posjetiti gospodicu Granger. Ja ću reći profesoru Binnsu kamo ste otišli. I recite Madame Pomfrey da sam ja odobrila posjet."

Kad su produžili dalje, Harry i Ron jedva da su mogli povjerovati da su ovaj put prošli bez kazne. Čim su zamaknuli za ugao, jasno su čuli profesoricu McGonagall kako briše nos.

"To ti je bio najbolji izgovor koji si ikad smislio", ushićeno će Ron. Sad više nije bilo druge nego otići u bolničko krilo i reći Madame Pomfrey da im je profesoricu McGonagall dopustila da posjete Hermionu.

Madame Pomfrey pustila ih je doista do Hermione, ali preko volje.

"Jednostavno nema *smisla* razgovarati sa skamenjenom osobom", rekla im je, a oni su morali priznati, kad su sjeli uz Hermionu, da ima pravo. Bilo je bjelodano jasno da Hermiona nema pojma da su joj prijatelji došli u posjet, i da bi oni isto tako mogli reći njenu noćnom ormariću kao i njoj neka ne brine.

"Ipak me zanima je li vidjela napadača?" progovori Ron tužno gledajući Hermionino ukočeno lice. "Jer, ako im se on prišuljao s leđa, nikad nećemo saznati..."

Ali Harry nije gledao Hermionu u lice. Njega je više zanimala njena desna šaka što je ležala stisnuta na pokrivaču, a kad se sagnuo nad nju, primijetio je da u šaci drži zgužvani papirić.

Pošto se uvjerio da Madame Pomfrey nema u blizini, upozori na to Rona.

"Pokušaj joj to istrgnuti iz ruke", šapne mu Ron i pomakne svoju stolicu tako da zakloni pogled Madame Pomfrey na Harryja.

Nije to bilo lako. Hermiona je tako čvrsto stegnula papirić u šaci da je Harry bio uvjeren da će ga on pri svom pokušaju poderati. Dok je Ron stražario, on povuče i potegne za papirić. Nakon nekoliko napetih minuta pođe mu za rukom da ga istragne. Bijaše to stranica istrgnuta iz neke vrlo stare knjige iz knjižnice. Harry je nestrpljivo izravna, a Ron se također nagne prema njemu da je pročita.

Od mnogobrojnih užasnih zvijeri i nemani što šestare našom zemljom, nema neobičnije ni pogibeljnije od baziliska, poznatog i pod nazivom "Kralj zmija". Ta zmija, koja može narasti do orijaških razmjera i poživjeti i više stotina godina, rađa se iz kokošnjeg jajeta na kojem je ležala žaba krastača. Bazilisk ubija svoje žrtve na zaista čudesne načine, jer, uz smrtonosne i otrovne očnjake, ima i ubitačan pogled, pa svi oni u koje upre zrake svojih očiju ostaju na mjestu mrtvi. Pauci bježe od baziliska jer im je on smrtni neprijatelj, a bazilisk bježi samo od pijevčeva kukurikanja što pogubno djeluje na nj.

Ispod toga je Hermioninim rukopisom bila ispisana samo jedna riječ: Cijevi. Bilo je kao da je tko upalio lampicu u Harryjevoj glavi.

"Rone", dahne, "Evo ga! Evo ti odgovora. Neman je u toj Odaji *bazilisk* - divovska zmija. *Zato* sam ja posvuda čuo onaj glas koji nitko drugi nije čuo, zato što ja razumijem parselski jezik..."

Harry baci pogled na krevete oko sebe.

"Bazilisk ubija ljude pogledom. Ali nitko dosad nije umro jer ga nitko nije pogledao u oči. Colin ga je vidio kroz fotoaparatus. Bazilisk je pogledom spalio film u njemu, a Colin se samo skamenio. Justin... Justin je vjerojatno ugledao baziliska kroz Skoro Bezglavog Nicka! Nick je podnio svu težinu udarca, ali on nije mogao *ponovo* umrijeti... a uz Hermionu i onu Ravenclawku nađeno je ogledalce. Hermiona je u tom času shvatila da je neman bazilisk. Kladio bih se u što god hoćeš da je ona prvu osobu koju je sreala upozorila neka najprije u ogledalu pogleda u sve zakutke. I ta je djevojčica izvadala svoje ogledalo... i..." Ron je zinuo od čuda.

"A Gospa Norris?" nestrpljivo ga upita.

Harry porazmisli i predoči sebi onu scenu iz Noći vještica.

"Ona voda..." polako počne, "ona poplava iz zahoda Plačljive Myrtle. Kladio bih se da je Gospa Norris vidjela samo odraz u vodi..."

Nestrpljivo ponovo preleti pogledom stranicu koju je držao u ruci. Što se više zadubljivao u nju, to je sve skupa imalo više smisla. "*Kukurikanje pijevca djeluje pogubno na nj!*" pročita naglas. "Hagridovi su pijetli svi zadavljeni! Slytherinov baštinik nije želio pijetlove u blizini dvorca kad se jednom otvori Odaja tajni! *Pauci bježe od njega!* Sve se to slaže!"

"Ali kako se bazilisk mogao samo tako kretati po dvorcu?" priupita ga Ron. "Ta gadna zmijurina... Netko ju je morao vidjeti..." Harry ga, međutim, upozori na riječ koju je Hermiona načrkala na dnu stranice.

"Cijevi", reče. "Cijevi... Rone, on se služi odvodnim cijevima. Zato sam ja i čuo onaj glas iz zidova..."

Ron najednom zgrabi Harryja za mišicu.

"Ulaz u Odaju tajni!" izusti promuklim glasom. "A što ako je ulaz u zahodu? Što ako je u..."

"... u zahodu Plačljive Myrtle!" dovrši Harry.

Sjedili su tako, obuzeti snažnim uzbuđenjem, jedva vjerujući svojoj pretpostavci.

"To znači da ja nisam jedini parsel-ust u školi", reče Harry. "Parsel-ust je i Slytherinov baštinik. Jedino je tako mogao vladati baziliskom."

"I što ćemo sad?" zapita ga Ron sijevajući očima. "Da odemo ravno do McGonagallice?"

"Hajdemo u zbornicu!" reče Harry i skoči na noge. "Ona će biti tamo za desetak minuta, uskoro će odmor..."

Potrče niza stube. Nisu željeli da ih opet netko zatekne u jednom od onih hodnika, pa se zapute ravno u pustu zbornicu. Bijaše to velika prostorija obložena drvenim pločama, puna tamnih drvenih stolica. Harry i Ron se promuvaju po njoj, odviše uzbuđeni da sjednu.

Ali zvonce nikako da najavi odmor.

Umjesto toga, do njih iz hodnika dopre glas profesorice McGonagall, magično pojačan.

"Neka se svi učenici smjesta vrate u svoje spavaonice! I neka svi profesori dođu u zbornicu! Odmah, molim!"

Harry se okrene na peti i zagleda u Rona. "Nije valjda još jedan napad? Baš sada?"

"Što ćemo sad?" zgranuto ga upita Ron. "Da se vratimo u spavaonicu?"

"Ne", odsiječe Harry gledajući oko sebe. Lijevo je od njega bila nekakva ružna garderoba puna profesorskih ogrtača. "Tu ćemo se sakriti, da čujemo što je na stvari. Poslije im možemo reći što smo otkrili."

Obojica se sakriju u garderobu oslušujući bat koraka stotina ljudi koji su se kretali iznad njih, a onda začuju i kako se bučno otvaraju vrata zbornice. Kroz pljesnive nabore ogrtača gledali su profesore kako upadaju u zbornicu. Jedni su od njih bili zbunjeni, a drugi silno prestrašeni. Napokon je stigla i profesorica McGonagall.

"I to se konačno dogodilo", reče nijemim kolegama. "Neman je otela jednu učenicu i odnijela je u samu Udaju."

Profesor Flitwick zacvili. Profesorica Sprout poklopi rukama usta. Snape se grčevito uhvati za naslon stolice i zapita:

"Kako uopće možete biti u to tako sigurni?"

"Slytherinov nam je baštinik ostavio još jednu poruku", odgovori mu profesorica McGonagall, blijeda kao krpa. "Ispod one prve poruke: *Njezin će leš dovijeka ležati u Odaji!*"

Profesor Flitwick brizne u plač.

"A tko je otet?" zapita Madame Hooch, koja je klonula u naslonjač. "Koja učenica?"

"Ginny Weasley", odgovori joj profesorica McGonagall.

Harry osjeti kako se Ron bez riječi skljkoka do njega na pod garderobe.

"Moramo već sutra pustiti sve učenike kući", nastavi profesorica McGonagall.

"Ovo je kraj Hogwartsa. Dumbledore je uvijek govorio..."

Vrata se zbornice opet bučno otvore. Harry u jednom ludom trenutku pomisli da je to Dumbledore, ali nije bio nego Lockhart, blažena lica.

"Oprostite, molim vas... malo sam zadrijemao... a što sam zapravo prepustio?"

Nije ni primijetio kako ga kolege gledaju pogledima punim nečega vrlo sličnog mržnji. Snape se izdvoji i reče:

"Ovo je pravi čovjek. Čovjek kakav se traži. Lockharte, neman je otela jednu djevojčicu i odnijela je u samu Odaju tajni. Napokon je kucnuo vaš čas..."

Lockhart problijedi.

"Tako je, Gilderoye", javi se profesorica Sprout. "Zar niste vi baš sinoć tvrdili da ste oduvijek znali gdje je ulaz u Odaju tajni?"

"Ja sam... ovaj, ja sam..." promuca Lockhart.

"Da, zar niste i meni rekli da znate što se nalazi u njoj?" propišti profesor Flitwick.

"J-je li? Ne sjećam se..."

"A ja se dobro sjećam kako ste mi rekli da vam je žao što se niste mogli ogledati s nemani prije nego što je Hagrid bio uhićen", opet će Snape. "Zar niste tvrdili da je sve skupa zabrljano i da je od sama početka trebalo vama dati odriješene ruke?"

Lockhart je zurio u svoje kolege kamenih lica.

"Ja... ja stvarno nisam... Možda se nismo dobro razumjeli..." "Dobro, onda ćemo stvar prepustiti vama, Gilderoye", reče profesorica McGonagall. "Noćas ćete imati idealnu priliku. Pobrinut ćemo se da vam nitko ne stoji na putu. Moći ćete se potpuno sami uhvatiti ukoštac s nemani. Konačno ćete imati odriješene ruke." Lockhart je očajnički gledao oko sebe, ali nitko mu ne priskoči u pomoć. Nije više bio ni najmanje pristao. Usne su mu podrhtavale, a bez onog uobičajenog, zubatog smiješka djelovao je nekako mlitavo i jadno.

"N-no, dobro", izusti. "Ja... ja idem u svoju sobu... da se pripremim."

I izađe iz zbornice.

"Tako", reče profesorica McGonagall raširenih nosnica. "Sad smo se bar njega riješili. Neka predstojnici domova priopće učenicima što se dogodilo. Recite im da se sutra ujutro svi vraćaju kući Hogwarts ekspresom. A ostale profesore molim da pripaze da nitko od učenika ne ostane izvan spavaonica."

Profesori ustanu i izađu iz zbornice jedan za drugim.

Bio je to zacijelo najteži dan u Harryjevu životu. On, Ron, Fred i George sjedili su u kutu gryffindorske društvene prostorije, ali nisu mogli ni riječi progovoriti. Percyja nije bilo. On je otišao poslati sovu roditeljima, a onda se zatvorio u svoju spavaonicu. Nijedno popodne nije bilo tako dugo, niti je ikad gryffindorska društvena prostorija bila tako puna a tako tiha. Pred večer su Fred i George otišli na počinak jer nisu više mogli sjediti na miru.

"Harry, ona je nešto znala", progovori Ron prvi put otkako su se bili sakrili u garderobu u zbornici. "Zato je i oteta. Nije to bila nikakva glupost u vezi s Percyjem. Ona je otkrila nešto o Odaji tajni. Vjerojatno je baš zato..." Ron žustro protrlja oči. "Mislim, ona je bila čistokrvna. Ne može biti nikakav drugi razlog posrijedi."

Harry je gledao krvavocrveno sunce kako zalazi za obzor. Nikad se nije ovako grozno osjećao. Kad bi bar mogli nešto poduzeti! Bilo što.

"Harry," opet će Ron, "misliš da postoje bar neki izgledi da ona nije... znaš..."

Harry nije znao što da mu odgovori. Nije mu bilo jasno kako bi Ginny mogla biti još živa.

"Znaš šta?" reče Ron. "Mislim da bismo trebali posjetiti Lockharta. Da mu kažemo sve što znamo. On će pokušati ući u Odaju. Možemo mu reći gdje mi mislimo da se ona nalazi, i da je u njoj bazilisk."

Budući da Harry nije smislio ništa pametnije a želio je nešto poduzeti, pristane na Ronov prijedlog. Svi su Gryffindori oko njih bili tako utučeni, i tako su žalili Weasleyjeve, da ih nitko i ne pokuša zaustaviti kad ustanu, prođu kroz prostoriju i provuku se kroz rupu u zidu. Kad su se približavali Lockhartovoj sobi, padao je mrak. Činilo se da je unutra vrlo živo. Čuli su nekakvo struganje, lupanje i užurbane korake. Kad Harry pokuca na vrata, unutra iznenada zavlada tišina. Tada se vrata tek malčice odškrinu i u otvoru se pojave Lockhartove oči.

"Ah". gospodine Potter", gospodine Weasley", " reče on i tek malo više odškrine vrata. "Trenutno imam pune ruke posla. Možete li biti kratki?..."

"Gospodine profesore, imamo za vas neke informacije", reče mu Harry. "Možda bi vam dobro došle?"

"Ovaj... hm... nije valjda..." Ona strana Lockhartova lica koju su vidjeli izražavala je silnu nelagodu. "Mislim... dobro... u redu..."

Otvori im vrata i oni uđu. Soba mu je bila gotovo potpuno prazna. Na podu su stajala dva velika kovčega. U jednom od njih bijahu na brzinu složene pelerine, nefritski zelena, ljubičasta i ponoćno modra, a u drugi su bile nabacane knjige. Fotografije koje su prije visile na zidovima bijahu ugrane u kutije na pisaćem stolu.

"Da možda ne putujete?" upita ga Harry.

"Ovaj, hm, da..." odgovori Lockhart skidajući s vrata poster - svoj portret u naravnoj veličini - pa ga uzme motati. "Primio sam hitan poziv... nešto neodgodivo... moram otputovati..."

"A što će biti s mojom sestrom?" upita ga Ron drhtavim glasom.

"E, sad, što se toga tiče... to je zbilja nesretan slučaj", reče Lockhart kloneći se njihovih pogleda, pa naglo otvori jednu ladicu i uzme prebacivati njen sadržaj u torbu. "Nitko ne žali zbog toga više od mene..."

"Ali vi ste profesor Obrane od mračnih sila!" podsjeti ga Harry. "Ne možete sad samo tako otići! Bar dok su ovdje na djelu mračne sile!"

"Pa sad, ja moram reći... kad sam preuzimao ovo mjesto..." promuća Lockhart bacajući čarape na pelerine u kovčegu, "ništa u opisu radnog mjesta... nisam očekivao..."

"Hoćete reći da sad *bježite*?" izusti Harry s nevjericom u glas. "Nakon svega onoga što ste opisali u svojim knjigama?"

"Knjige mogu zavesti čovjeka u bludnju", oprezno će Lockhart. "Ali vi ste ih sami napisali" vikne Harry.

"Dragi moj dečko", reče Lockhart uspravljajući se i mrko gledajući Harryja.

"Dajte uključite malo zdravi razum! Moje se knjige ne bi ni upola tako dobro prodavale kad ljudi ne bi vjerovali da sam ja doista izveo sve one pothvate. Tko bi čitao o nekom starom ružnom armenskom čarobnjaku, čak i ako je stvarno

spasio selo od vukodlaka? I kako bi grozno izgledao na koricama knjige! Onako neukusno odjeven. A vještica koja je otjerala vilu narikaču iz Bandonu imala je zečju usnu. Ma dajte, molim vas..."

"I vi ste dakle sebi pripisali zasluge za ono što su drugi učinili?" priupita ga Harry s nevjericom u glasu.

"Harry, Harry," uzdahne Lockhart nestrpljivo vrteći glavom, "nisu stvari opet tako jednostavne. Ja sam u to morao uložiti mnogo truda. Morao sam pronaći te ljude. Pitati ih kako su zapravo uspjeli učiniti ono što su učinili. A onda sam se morao poslužiti i čarolijom da zaborave ono što su učinili. Ako postoji nešto na što sam uistinu ponosan, onda je to ta moja čarolija. Eh, uložio sam ja, Harry, mnogo truda u sve to. Nije tu posrijedi samo, znate, potpisivanje knjiga i dijeljenje fotografija. Želite li postići slavu, morate biti spremni na dugo i teško crnčenje."

Bučno zatvori kovčege i zaključa ih.

"Da vidimo", reče. "Ja mislim da bi to bilo sve. Jest. Samo mi je još nešto preostalo."

Izvadi štapić i okrene se njima.

"Strašno mi je žao, dečki, ali morat ću i vaše pamćenje začarati. Ne mogu dopustiti da razglasite moje tajne. Onda ne bih više mogao prodati ni jednu svoju knjigu..."

Harry u posljednji čas izvadi svoj štapić. Tek što je Lockhart zamahnuo svojim, Harry vikne:

"Expelliarmus!"

Lockhart odleti natraške i padne na kovčeg. Štapić mu se zakovitla i Ron ga ulovi u zraku pa ga hitne kroz otvoreni prozor.

"Niste smjeli dopustiti da nas profesor Snape nauči ovu čaroliju", srdito će Harry, pa odgurne nogom Lockhartov kovčeg.

Lockhart koji je opet postao nekako mlitav, digne pogled na nj. Harry je još držao svoj štapić uperen u njega.

"Što želite od mene?" upita ga Lockhart slabašnim glasom. "Ja ne znam gdje je Odaja tajni. Ne mogu vam tu zbilja pomoći."

"Imate sreću", reče mu Harry i natjera ga vrhom štapića da ustane. "Mi mislimo da *mi* znamo gdje je Odaja tajni. I što se krije u njoj. Idemo!"

Pa izguraju Lockharta iz njegove sobe i potjeraju niza stube i mračnim hodnikom, u kojem su na zidu svijetlile poruke, te ga utjeraju u zahod Plačljive Myrtle. Harryju je bilo drago vidjeti kako se Lockhart sav trese. Plačljiva Myrtle siedila ie u zadnjoj kabini na vodokotliću.

"O, to si ti!" reče kad ugleda Harryja. "Što ovaj put hoćeš od mene?"

"Pitati te kako si umrla", odgovori joj Harry.

Myrtle se odjednom sva preobrazi. Reklo bi se da joj još nikad nitko nije postavio tako laskavo pitanje.

"Uuuuh, bilo je to užasno", odgovori s užitkom. "To se evo upravo ovdje dogodilo. Umrla sam baš u ovoj kabini. Dobro se još svega sjećam. Sakrila sam se ovamo jer mi se Oliva Hornby rugala zbog naočala. Vrata su bila zaključana i ja sam plakala, a onda sam čula kako je netko ušao u zahod. Rekao je nešto čudno. Na nekom drugom jeziku, po svoj prilici. Najviše sam se naljutila što je to bio jedan *dečko*. Zato sam otključala vrata da mu kažem neka izađe i ode u muški zahod, a onda..." Myrtla se važno nadme i razvedri se. "Onda sam *umrla*." "Kako?" upita je Harry.

"Nemam pojma", odgovori mu Myrtla prigušenim glasom. "Samo se sjećam da sam ugledala dva velika žuta oka. Nešto me je kanda spopalo pa sam nekud odlebdjela..." Sanjivo pogleda Harryja. "A onda sam opet došla k sebi. Odlučila sam, znaš, zaplašiti Olivu. E, požalila je ona, bogme, što se ikad narugala mojim naočalama."

"A gdje si točno vidjela one oči?" upita je Harry.

"Tu negdje", odgovori mu Myrtla i pokaže prema umivaoniku ispred njene kabine.

Harry i Ron skoknu do tog umivaonika. Lockhart je stajao otraga, s izrazom krajnjeg užasa na licu.

Umivaonik je izgledao sasvim obično. Pomno su ga pregledali, iznutra i izvana, čak i cijev ispod njega. A onda Harry nešto primijeti - na jednoj mjedenoj slavini bijaše sa strane urezana sićušna zmija.

"Ta pipa nije nikad radila", vedro će Myrtla pokušavajući je otvoriti.

"Harry," reče Ron, "kaži nešto. Nešto na parselskom jeziku!"

"Ali..." Harry se zamisli. On je znao govoriti parselski jedino kad bi se našao s pravom zmijom oči u oči. Zagleda se u onaj mali urezani crtež i pokuša zamisliti da je pred njim prava zmija.

"Otvori se!" reče.

I pogleda Rona, ali Ron odmahne glavom. "To si rekao na engleskom", reče mu. Harry ponovo pogleda zmijicu uvjeravajući sama sebe da je živa. Kad je pomaknuo glavu, učini mu se pri svjetlu svijeće da se zmija miče.

"Otvori se!" ponovi.

Ipak nije čuo te svoje riječi. Promaklo mu je čudno psikanje, a onda slavina zablješti jarkim bijelim svjetlom i zavrti se. Idućeg trena pomakne se čitav umivaonik. Zapravo utone u zid i nestane, a za njim ostane tek gola debela cijev, dovoljno široka da se čovjek uvuče u nju. Harry začuje Rona kako stenje, pa ponovo digne pogled. Sad je znao što će učiniti.

"Idem ja tamo dolje", reče.

Nije mogao da ne pođe sad kad su otkrili ulaz u Odaju tajni, dok god postoji i najmanja, najslabija, najneznatnija nada da je Ginny možda još živa.

"Idem i ja", priklopi Ron. Nastane muk.

"E pa, rekao bih da vam ja nisam potreban", pripomene Lockhart sa sjenom svoga nekadašnjeg osmijeha na licu. "Ja ću samo..."

Posegne za kvakom na vratima, ali Ron i Harry upere svoje štapiće u njega. "Vi ćete prvi", zareži Ron.

Potpuno blijed i bez štapića, Lockhart priđe otvoru.

Dečki dragi, reče im slabašnim glasom, dečki dragi, ali kakva korist od toga?"

Harry ga ubode štapićem u leđa. Lockhart turi noge u cijev.

"Ja zbilja mislim da..." počne, ali ga Ron gurne odostraga i on klizne u cijev.

Harry odmah pođe za njim. Polako se spusti u cijev, a onda klizne niz nju.

Reklo bi se da se kliže niz beskrajan, sluzav, mračan obronak. Vidio je kako se cijevi granaju na sve strane, ali ni jedna nije bila tako debela kao njihova, koja je skretala i vijugala, sa strmim nagibom. Znao je da pada dublje ispod škole od same tamnice, Za sobom je čuo Rona kako se pomalo udara u zavojima. A onda, baš kad se zabrinuto upitao što će se dogoditi kad dođu do dna, cijev se izravna i on izleti iz nje i nađe se na mokrom dnu mračna tunela, dovoljno visokog da se uspravi u njemu. Lockhart se osovljavao na noge malo dalje, sav blatan i blijed kao duh. Harry se skloni u stranu kad iz cijevi izleti i Ron.

"Zacijelo smo sad više milja ispod škole", reče Harry glasom što je odjekivao u crnom tunelu.

"Vjerojatno smo ispod jezera", priklopi Ron motreći oko sebe tamne, blatne zidove.

Sva se trojica zagledaju u tamu pred sobom.

"*Lumos!*" promrmlja Harry svom štapiću i ovaj se ponovo upali. "Idemo!" reče Ronu i Lockhartu, pa krenu. Šljapkali su gacajući po mokrom tlu.

U tunelu je bio takav mrak da su jedva išta vidjeli pred sobom. Njihove sjene na mokrim zidovima pri svjetlu čarobnog štapića djelovale su sablasno.

"Pazite!" tiho ih upozori Harry dok su oprezno napredovali. "Čim primijetite nekakvo kretanje, zažmirite..."

Ali u tunelu je vladao grobni muk, a prvi je neočekivani šum glasno odjeknuo kad je Ron nagazio na nešto. Pokazalo se da je to štakorska lubanja. Harry spusti štapić da razgleda tlo, te opazi da naokolo leže sitne životinjske kosti. Nastojeći ne zamišljati kako bi Ginny mogla izgledati kad bi na nju naišli, Harry pođe dalje i zaokrene za mračni zavijutak.

"Harry, što je ono tamo gore?..." zapita Ron promuklim glasom i uhvati Harryja za rame.

Sledili su se gledajući prizor pred sobom. Harry je vidio samo nešto golemo i okruglo kako leži u tunelu, sasvim nepomično.

"Možda spava?" hukne on i obazre se na ostalu dvojicu. Lockhart je rukama zaklonio oči. Harry se okrene da pogleda što je to pred njim, a srce mu je tako lupalo da ga je upravo zaboljelo.

Stisnuvši oči tako da je jedva nešto vidio, Harry sasvim polagano pođe naprijed držeći štapić visoko u zraku.

Svjetlo padne na orijašku zmijsku kožu jarke, otrovnozelene boje što je ležala sklupčana i prazna na tlu. Zmija koja ju je odbacila morala je biti najmanje šest-sedam metara dugačka.

"Ti bokca", izusti Ron slabašnim glasom.

Iznenada se iza njih nešto pomakne. Gilderoya Lockharta izdala su koljena.

"Ustajte!" oštro mu zapovjedi Ron upirući štapić u njega.

Lockhart se osovi na noge... a onda se okomi na Rona i sruši ga na tlo.

Harry im priskoči, ali prekasno. Lockhart se uspravljao dašćući, s Ronovim štapićem u ruci i ponovo s blistavim osmijehom na licu.

"Dečki dragi, ovo je kraj vaše pustolovine!" reče im. "Uzet ću nešto od ovog svlaka i odnijeti ga u školu. Reći ću da sam zakasnio spasiti djevojčicu, a da ste vas dvojica na tragičan način izgubili razum kad ste ugledali njezino raskomadano tijelo. I oprostite se sad sa svojim pamćenjem!"

Podigavši Ronov štapić slijepljen čarobnim selotejpom visoko iznad glave; vikne:

"Obliviate!"

Štapić eksplodira kao kakva mala bomba. Harry zakloni glavu rukama i potrči, oklizne se o sklupčani zmijski svlak i skloni se pred velikim komadima tunelskog stropa što su gromoglasno padali na tlo. Idućeg je trena stajao sam u tunelu i zurio u komadinu odlomljenog kamenja.

"Rone!" uzvikne. "Jesi li čitav, Rone?"

"Evo me!" odazove se Ron prigušenim glasom ispod hrpe oborenog kamenja.

"Čitav sam. Ali ova gnjida nije... udario ga je moj štapić."

Razlegne se tup udarac i glasan jauk: "Ajoj!" Činilo se da je Ron udario Lockharta nogom u goljenicu.

"Što ćemo sad?" zapita se Ron zdvojnim glasom, "Nećemo se moći ovuda probiti. To bi potrajalo čitavu vječnost..."

Harry pogleda u strop tunela, Na njemu su se pojavile velike pukotine. Nikad još nije pokušao čarolijom razdvojiti nešto tako golemo kao ove stijene, a nije se činilo ni da je pogodan trenutak za takvo što... što će biti ako se čitav tunel uruši?

Razlegne se ponovo potmuo prasak i jauk: "Ajoj!" Samo gube vrijeme. Ginny je već satima u Odaji tajni. Harryju je bilo jasno da mu još samo nešto preostaje.

"Pričekaj me ovdje!" vikne Ronu, "Pričekaj me tu s Lockhartom, Ja idem dalje, Ako se ne vratim za sat vremena..."

Nastane tajac.

"Ja ću dotle malo raščistiti ovo kamenje", reče Ron koji je kanda nastojao govoriti mirno. "Da se ti možeš... vratiti. I Harry..."

"Vidimo se uskoro!" dobaci mu Harry nastojeći unijeti u svoj glas bar malo samopouzdanja.

I ode sam dalje pokraj orijaškog zmijskog svlaka.

Uskoro više nije čuo Rona kako uklanja oboreno kamenje. Tunel je neprestance vijugao. Harryju je neugodno treperio svaki živac u tijelu. Jedva je čekao da

dođe do kraja tunela, iako se grozio onoga što će ondje naći. I onda, napokon, kad je zamaknuo za još jedan zavijutak, ugleda pred sobom debeli zid na kojem bijahu uklesane dvije isprepletene zmije, kojima bijahu u oči umetnuta dva velika, sjajna smaragda. Harry im se približi posve suha grla. Nije morao zamišljati da su te dvije kamene zmije žive, jer su im se oči doimale neobično živo. Naslutio je što mora učiniti. Kad se nakašlje, smaragdne oči kanda zatrepću.

"Otvoraj se!" prosikće Harry tihim i slabašnim glasom.

Zmije se razdvoje i zid se pred Harryjem otvori. Obje polovice odjednom iščeznu, a Harry stupi unutra dršćući od glave do pete.

GLAVA SEDAMNAESTA SLYTHERINOV BAŠTINIK

Stajao je na kraju vrlo dugačke, oskudno osvjetljene dvorane. Visoki kameni stupovi, također obavijeni isklesanim zmijama, podupirali su strop što se gubio u mraku bacajući duge crne sjene po neobičnoj, zelenkastoj polutami što je ispunjavala svu prostoriju. Dok je stajao osluškujući studenu tišinu, srce mu je snažno lupalo. Da bazilisk možda ne vrebava u kojem mračnom kutu, iza nekog stupa? I gdje je Ginny?

Izvuče čarobni štapić i pođe dalje između stupova obavijenih zmijama. Svaki oprezni korak bučno je odjekivao od tamnih zidova. I dalje je držao stisnute oči, spreman da ih zaklopi i na najmanji znak gibanja. Činilo mu se da ga prate prazne očne duplje kamenih zmija. Višeput mu se želudac skvrčio jer mu se pričinilo da se negdje nešto pomaknulo. Potom, kad je došao do posljednjeg para stupova, pred njim izroni kip visok kao sama dvorana, naslonjen na zid. Harry je morao iskrenuti vrat da pogleda u divovsko lice iznad sebe. Lice bijaše staro i majmunoliko, s dugačkom, rijetkom bradom što je padala do dna čarobnjačke široke kamene pelerine, ispod koje su na glatkom podu virila golema siva stopala. Među stopalima ležala je ničice mala figura jarkocrvene kose u crnoj pelerini.

"Ginny!" šapne Harry, pa potrči do nje i klekne. "Ginny! Nemoj biti mrtva! Molim te, nemoj biti mrtva!"

Odbacivši svoj štapić, uhvati Ginny za ramena i okrene je. Lice joj bilo bijelo poput mramora, i isto tako hladno, ali joj oči bijahu zatvorene, što je značilo da nije skamenjena. A onda je...

"Ginny, probudi se, molim te!" očajnički prošapće Harry tresući je rukama. Ginnyna se glava beznadno klatila amo-tamo.

"Neće se ona probuditi", reče mu nečiji tihi glas.

Harry poskoči i naglo se okrene klečeći. Visok, crnokos dječak stajao je naslonjen uz najbliži stup i motrio ga. Obrisi su mu se rasplinjavali pa se Harryju učini kao da gleda kroz zamagljen prozor, ali nije bilo nikakve dvojbe o tome tko je to. "Tom... *Tom Riddle*?"

Riddle klimne glavom ne odvajajući očiju od Harryjeva lica.

"Kako to misliš, da se neće probuditi?" očajnički ga priupita Harry. "Nije valjda... nije valjda?..."

"Još je živa", odgovori mu Riddle. "Ali jedva..."

Harry se zapilji u njega. Tom Riddle bio je u Hogwartsu prije pedeset godina, a sad tu stoji, šireći oko sebe neko sablasno, maglovito svjetlo, i nije mu više od šesnaest godina.

"Jesi li ti duh?" nesigurno ga upita Harry.

"Uspomena", tiho mu odgovori Riddle. "Pedeset godina pohranjeno u dnevniku."

I pokaže na pod uz divovske nožne prste kipa. Tu je ležao otvoren onaj mali crni dnevnik što ga je Harry bio našao u zahodu Plačljive Myrtle. Harry se načas zapita kako je taj dnevnik dospio ovamo... ali sad je imao preča posla.

"Moraš mi pomoći, Tome", reče mu Harry ponovo pridižući Ginnyju glavu.

"Moramo je izvući odavde. Tu je negdje bazilisk... ne znam gdje, ali bi svakog časa mogao naići... Molim te da mi pomogneš..."

Riddle se i ne pomakne. Uznojeni Harry uspio je nekako pridići Ginny s poda. Sagne se usput da uzme štapić.

Ali štapića nije bilo,

"Jesi li ti možda vidlo?..."

Digne pogled, Riddle ga je još motrio... i vrtio Harryjev čarobni štapić u svojim dugim prstima.

"Hvala ti", zahvali mu Harry i posegne za štapićem.

Riddleu se usta iskrive od smiješka. I dalje je zurio u Harryja i dokono vrtio štapić u ruci.

"Čuj", nestrpljivo mu reče Harry dok su mu koljena klecala od Ginnyne beživotne težine. "*Moramo izaći odavde! Ako bazilisk dođe...*"

"Neće on doći dok god ga netko ne pozove", mirno napomene Riddle.

Harry spusti Ginny ponovo na pod jer je više nije mogao držati.

"Kako to misliš?" upita ga. "Čuj, daj mi vrati taj štapić, možda će mi zatrebati."

Riddle se osmijehne još širim osmijehom.

"Neće ti zatrebati", reče mu.

Harry se zagleda u njega.

"Kako to misliš da neće?..."

"Ja sam, Harry Potter, na ovo dugo čekao", opet će Riddle. "Na priliku da te vidim. Da porazgovaram s tobom."

"Čuj, čini mi se da ti ništa ne razumiješ", reče mu Harry gubeći strpljenje. "Mi smo sad u *Odaji tajni*. Poslije možemo razgovarati."

"Sad ćemo porazgovarati", otpovrne Riddle osmijehujući se još širim osmijehom, pa strpa Harryjev štapić u džep.

Harry je buljio u njega. Nešto je tu vrlo čudno bilo posrijedi. "A kako je Ginny ovo snašlo?" polako upita Riddlea.

"E, to ti je zbilja zanimljivo pitanje", umiljato će Riddle. "I vrlo duga priča.

Mislim da je pravi razlog što je Ginny ovo snašlo to što je otvorila svoje srce pred nevidljivim neznancem i odala mu sve svoje tajne."

"O čemu ti to govoriš?" upita ga Harry.

"O dnevniku", odgovori mu Riddle. "O *mom* dnevniku. Mala je Ginny mjesecima pisala u njega i ispričala mi sve svoje žalosne brige i jade - kako je braća *zadirkuju*, kako je u školu došla s rabljenom pelerinom i sa starim knjigama, kako ..." Riddleu se zakrijese oči, "kako misli da se *nikad* neće svidjeti slavnom, dobrom, velikom Harryju Potteru..."

Za sve to vrijeme Riddle nije odvajao očiju od Harryjeva lica. U njegovu je pogledu bilo nešto gotovo pohlepno.

"Vrlo je *dosadno* kad čovjek mora slušati glupe sitne brige jedanaestogodišnje djevojčice", produži. "Ali ja sam bio strpljiv. Otpisivao sam joj, iskazivao sažaljenje, bio sam ljubazan. Ginny me jednostavno zavoljela. *Nitko me nikad nije razumio kao ti, Tome... Kako sam sretna što imam ovaj dnevnik kojem se mogu povjeriti... Baš kao da imam prijatelja kojeg mogu nositi sa sobom u džepu...*"

Riddle se nasmije visokim, hladnim smijehom koji mu nikako nije pristajao. Harryju se od tog smijeha dignu dlačice na šiji.

"Priznajem ti, Harry, da sam oduvijek znao očarati ljude koji su mi trebali. I tako je Ginny istresla dušu preda mnom, a njena je duša slučajno bila upravo ono što mi je trebalo. Sve sam više i više jačao hraneći se njenim najdubljim strepnjama, najskrovitijim tajnama. Postao sam moćan, kudikamo moćniji od male gospođice Weasley. Toliko moćan da sam počeo hraniti gospođicu Weasley *svojim* tajnama, počeo sam pretakati nešto od svoje duše u njezinu..."

"Kako to misliš?" priupita ga Harry, kojem su se usta naglo osušila.

"Zar se još nisi dosjetio, Harry Potter?" tiho ga priupita Riddle. "Ginny Weasley otvorila je Odaju tajni. Ona je zadavila školske pijetlove i ispisala one prijeteće poruke po zidovima. Ona je poslala slytherinsku zmiju na četvero mutnjaka i na hrkanovu mačku."

"Nije", šapne Harry.

"Jest", mirno ustvrđi Riddle. "Dakako da ona u prvi mah nije *znala* što radi. Bilo je to jako zabavno. Da bar možeš pročitati njene novije dnevničke zapise!... Ti si zapisi postali kudikamo zanimljiviji..." I on počne citirati promatrajući Harryjevo zgroženo lice: "*Dragi Tome, čini mi se da gubim pamćenje. Pelerina mi je puna perja od pijetlova a ne znam otkud mi. Dragi Tome, ne sjećam se što sam radila u Noći vještica, ali je jedna mačka nastradala a ja sam sva zamazana bojom. Dragi Tome, Percy mi stalno govori da sam blijeda i da nisam pri sebi. Mislim da sumnja na mene... Danas je došlo do još jednog napada, a ja ne znam gdje sam bila u to vrijeme. Što mi je činiti, Tome? Mislim da ludim... Mislim, Tome, da upravo ja sve njih napadam!*"

Harry je stisnuo šake i zario nokte duboko u dlanove.

"Trebalo je vrlo mnogo vremena da se glupa mala Ginny prestane povjeravati svom dnevniku", prosljedi Riddle. "Ali na kraju je postala nepovjerljiva i pokušala ga se riješiti. I tada si *ti*, Harry, stupio na scenu. Ti si našao dnevnik, na moje veliko zadovoljstvo. Od svih onih koji su ga se mogli dokopati, upravo si ga se *ti* dokopao, baš onaj koga sam najviše od sviju želio upoznati..."

"A zašto si me to želio upoznati?" upita ga Harry. Gnjev ga je svega obuzimao i jedva je uspijevao ostati priseban.

"E pa, znaš, Harry, Ginny mi je ispriповjerala sve o tebi", nastavi Riddle. "Sav tvoj *fascinantni* život." Preleti pogledom preko munjolikog ožuljka, a izraz na

licu postane mu još pohlepniji. "Znao sam da moram nešto više saznati o tebi, porazgovarati s tobom, sastati se s ako je ikako moguće. Zato sam i odlučio da ti predočim svoj slavni pothvat, kako sam ulovio onog klipana Hagrida, ne bih li zadobio tvoje povjerenje."

"Hagrid je moj prijatelj", reče Harry drhtavim glasom. "A ti si mu namjestio pušku, je li? Ja sam mislio da si ti pogriješio, ali..."

Riddle se opet nasmije onim svojim visokim smijehom.

"Bila je to, Harry, moja riječ protiv Hagridove. E pa, možeš misliti kako je to izgledalo starom Armandu Dippetu. Na jednoj strani Tom Riddle, siromašan ali briljantan, bez roditelja ali tako hrabar, školski prefekt, uzoran učenik, a na drugoj strani krupni, trapavi Hagrid koji svakog tjedna upada u nove neprilike, pokušava pod svojim krevetom uzgojiti štenad vukodlaka, odlazi kradom u Zabranjenu šumu da se hrve s trolovima. Ali moram priznati da sam se i sam začudio kako mi je naum savršeno uspio. Bojao sam se da će netko ipak shvatiti da Hagrid nikako ne može biti Slytherinov baštinik. Meni je trebalo punih pet godina da otkrijem sve što sam mogao o Odaji tajni i da pronađem tajni ulaz u nju... a otkud Hagridu toliko pameti ili moći? Činilo se da jedino profesor Preobrazbe Dumbledore vjeruje da je Hagrid nedužan. On je nagovorio Dippetu da zadrži Hagrida kao lovočuvara. Da, mislim da je Dumbledore tu nešto nanjušio. Čini se da njemu nisam bio nikad simpatičan kao drugim profesorima..."

"Kladio bih se da te je Dumbledore prozreo", reče Harry i zaškrguće zubima.

"E pa, svakako mi je nakon Hagridova isključenja išao na živce držeći me stalno na oku", nehajno će Riddle, "Znao sam da bi bilo odviše opasno da se Odaja ponovo otvori dok sam ja još u školi. Ali nisam htio ni da mi propadnu sve one puste godine koliko sam tražio Odaju. Odlučio sam ostaviti za sobom dnevnik, očuvati sama sebe kao šesnaestogodišnjaka na njegovim stranicama, kako bih mogao jednog dana, uz malo sreće, povesti nekog drugog za sobom i dovršiti plemenito djelo Salazara Slytherina."

"E pa, nisi ga dovršio", slavodobitno će Harry. "Ovaj put nitko nije izgubio život, čak ni mačka. Za koji sat bit će spreman i napitak od mandragore i ponovo će ozdraviti svi oni koji su još skamenjeni."

"Zar ti nisam već rekao da mi ubijanje mutnjaka ništa više ne znači?" tiho će Riddle. "Već nekoliko mjeseci imam novu metu - *tebe!*"

Harry se zagleda u njega.

"Možeš zamisliti kako sam se rasrdio kad mi je sljedeći put dnevnik otvoren, a u njemu mi se nisi javio ti, nego Ginny. Ona je, znaš, vidjela dnevnik kod tebe pa ju je uhvatila panika. Što će biti ako ti otkriješ kako on funkcionira, i ako ti ja izbrbljam sve njene tajne? Ili, što je još gore, ako ti kažem tko je zadavio one pijetlove? I zato je to glupo malo derište pričekalo trenutak kad u vašoj spavaonici nije bilo nikoga, pa je ponovo ukrala dnevnik. Ali ja sam znao što mi je činiti. Bilo mi je jasno da si ti ušao u trag Slytherinovu baštiniku. Na temelju

svega onoga što mi je Ginny ispričala o tebi, znao sam da ti nećeš žaliti truda da riješiš taj misterij - pogotovo ako bude napadnut tko od tvojih najboljih prijatelja. Ginny mi je rekla da cijela škola bruji o tome kako ti znaš parselski jezik... I zato sam natjerao Ginny da ispiše na zidu svoj pozdrav na rastanku i siđe ovamo čekati. Branila se i plakala, bila je strašno dosadna, ali u njoj nije više ostalo mnogo života - previše ga je unijela u dnevnik, u mene. Toliko da sam napokon mogao napustiti njegove stranice. Otkako smo stigli ovamo, čekao sam tebe da se pojaviš. Znao sam da ćeš doći. Imam mnogo pitanja za tebe, Harry Potter."

"Na primjer?" srdito će Harry svejednako stisnutih šaka.

"Pa, recimo," odvrati Riddle umiljato se smješkajući, "kako je to moguće da beba bez nekog velikog čarobnjačkog talenta uspije poraziti najvećeg čarobnjaka svih vremena? Kako si se uspio spasiti

samo sa je~nim ožiljkom i dokrajčiti moć lorda Voldemorta?"

U očima mu se krijesio neobičan crveni sjaj.

"A što je tebe briga kako sam se ja spasio?" polako ga priupita Harry.

"Voldemort se pojavio tek poslje tebe,"

"Voldemort je, Harry Potter," tiho će Riddle, "moja prošlost, moja sadašnjost i budućnost."

Pa izvadi iz džepa Harryjev štapić i počne mahati njime po zraku ispisujući tri svjetlucave riječi:

TOM MARVOLO RIDDLE

Zatim mahne još jedanput štapićem i slova se u njegovu imenu i prezimenu preslože na ovaj način:

I AM LORD VOLDEMORT

"Vidiš li?" šapne. "To mi je već u Hogwartsu bilo ime, tako su me, naravno, zvali samo moji najbolji prijatelji. Zar si mislio da ću do vijeka nositi prezime svog prostačkog bezjačkog oca? Ja, kojem u žilama teče, po majčinoj strani, krv samog Salazara Slytherina? Ja da zadržim prezime jednog prostog, običnog bezjaka koji me napustio još prije nego što sam se rodio, samo zato što je saznao da mu je žena vještica? Ne, Harry, ja sam izmislio sebi novo prezime, prezime za koje sam znao da će se jednog dana čarobnjaci posvuda libiti da ga izgovore, kad postanem najveći vještac na svijetu!"

Harryju kao da je stao mozak. Tupo je buljio u Riddlea, u dječaka iz sirotišta koji je, kad je odrastao, ubio Harryjeve roditelje i mnoge druge... Naposljetku se prisili da progovori:

"Nisi!" reče mu tihim glasom punim mržnje.

"Što nisam?" otrese se Riddle na nj.

"Nisi ti najveći vještac na svijetu", odgovori mu Harry ubrzano dišući. "Žao mi je što te moram razočarati, ali najveći je čarobnjak na svijetu Albus Dumbledore. Svi se u tome slažu. Čak i dok si bio jak, nisi se usudio osvojiti Hogwarts. Dumbledore te je prozreo dok si još bio u školi, pa i sad ga se bojiš, ma gdje se krio."

S Riddleova lica nestane smiješak a zamijeni ga vrlo ružan izraz. "Dumbledore je samim mojim *pamćenjem* istjeren iz ovog dvorca!" prosikće.

"Nije on tako daleko kao što ti misliš!" odbrusi mu Harry. Govorio je napamet, ne bi li zastrašio Riddlea, više želeći nego vjerujući da govori istinu.

Riddle zausti da mu odgovori, ali se sledi. Odněkud se čula glazba. Riddle se naglo okrene i zagleda u pustu dvoranu. Glazba je bivala sve glasnija. Bila je sablasna, jeziva, nezemaljska, tako da se Harryju digla kosa na glavi i obuzeo ga osjećaj kao da mu se srce nadulo i postalo dva puta veće nego što je bilo. Zatim, kad je glazba dosegla tako visoke tonove da Harry osjeti kako mu treperi pod samim rebrima, na vrhu najbližeg stupa izbiju plamenovi. Pojavi se grimizna ptica velika kao labud ispuštajući svoju jezovitu glazbu prema nadsvođenom stropu. Imala je sjajan zlatni rep dugačak kao u pauna i blistave zlatne pandže u kojima je držala nekakav nezgrapnan predmet. Malo zatim ptica poleti ravno na Harryja i ispusti onaj nezgrapni predmet njemu pod noge, a onda mu teško sleti na rame. Kad je sklopila svoja velika krila, Harry digne pogled i opazi da ptica ima dugačak i oštar zlatni kljun i okrugle crne oči. Ptica je prestala pjevati. Sjedila je, topla i mirna, uz Harryjev obraz i netremice motrila Riddlea.

"To je feniks..." reče Riddle zureći u ptičurinu prodornim pogledom.

"*Fawkes*?" hukne Harry i oćuti kako mu ptica svojim zlatnim pandžama nježno steže rame.

"A ovo..." nastavi Riddle motreći onaj nezgrapni predmet koji je Fawkes bio ispustio iz kljuna, "to ti je stari školski Razredbeni klobuk."

I doista je bio. Onako otrcan, pokrpan i prljav, nepomično je ležao Harryju pod nogama. Riddle se ponovo nasmije. Tako se bučno smijao da se sve orilo u mračnoj prostoriji, kao da se deset Riddleova smije u isti mah. "To Dumbledore šalje svom šticeniku! Pticu pjevicu i stari klobuk! Jesi li se sad ohrabrio, Harry Potter? Osjećáš li se siguran?"

Harry mu ne odgovori. Možda mu nije bilo jasno kako bi mu Fawkes ili Razredbeni klobuk mogli pomoći, ali više nije bio sam i, znatno ohrabreniji, čekao je da se Riddle prestane smijati.

"Prijeđimo na posao, Harry!" reče mu Riddle sa svejednako širokim osmijehom na licu. "Dosad smo se sreli dva puta - u *tvojoj* prošlosti i u *mojoj* budućnosti. I dva puta te nisam uspio ubiti. *Kako si ostao živ?* Ispričaj mi sve po redu! Što dulje budeš pričao," tiho nadoda, "to ćeš dulje živjeti."

Harry je brzo razmišljao i vagao svoje izgleda. Njegov je štapić kod Riddlea. On, Harry, ima na svojoj strani Fawkesa i Razredbeni klobuk, koji mu ne bi mnogo pomogli u dvoboju s Riddleom. Ne piše mu se dobro. A što dulje bude Riddle tu

stajao, to će više života isteći iz Ginny... Harry iznenada primijeti da Riddleovi obrisi postaju sve jasniji i čvršći. Alto se već mora ogledati s Riddleom, bolje da to bude prije nego kasnije.

"Nitko ne zna zašto si ti izgubio svoju moć kad si mene napao", odjednom će Harry, "Ne znam ni ja, Ali znam zašto me nisi *ubio*. Zato što mi je majka poginula da me spasi. Moja obična majka rođenakao bezjakinja", nadoda tresući se od pritajena bijesa. "Ona je tebe spriječila da me ubiješ. A ja sam te lani vidio kakav si uistinu. Ti si propao. Jedva da si živ. Dotle te je dovela sva ona tvoja moć. Kriješ se. Ružan si, odvratani..."

Riddleu se lice iskrivi. A onda se silom osmjehne groznim osmijehom.

"Tako dakle! Majka ti je poginula da tebe spasi? Da, to je moćna protučarolija. Sad mi je to jasno... nema na tebi zapravo ništa posebno. Ja sam se, znaš, pomalo i čudio. Jer između nas, Harry Potter, postoje čudne sličnosti. Čak si i ti morao to primijetiti. Obojica smo mutnjaci, sirotani koje su othranili bezjaci. Možda smo čak i jedina dva parsel-usta koji su se pojavili u Hogwartsu poslije velikog Slytherina? Čak smo i donekle *slični*... Ali zapravo je tebe od mene spasila puka slučajnost. Samo sam to htio znati."

Harry je stajao napeto čekajući da Riddle podigne uvis njegov štapić. Ali Riddleov se iskrivljeni osmijeh iznova proširi.

"A sad ću ti ja, Harry, očitati jednu malu lekciju. Hajde da odmjerimo moći lorda Voldemorta, baštinika Salazara Slytherina, sa slavnim Harryjem Potterom koji posjeduje najbolje oružje što mu ga je Dumbledore mogao dati!"

Bacivši uveseljen pogled na Fawkesa i Razredbeni klobuk, udalji se od njih.

Osjećajući kako mu noge trnu od straha, Harry je motrio Riddlea kako zastaje između dva visoka stupa i gleda Slytherinovo kameno lice, tamo visoko u polutama. Riddle otvori usta i prosikće... ali Harry shvati što on govori:

"Progovori, o Slytherine, najveći od hogwartske četvorke!"

Harry se naglo okrene da pogleda kip, a Fawkes mu se zaljulja na ramenu.

Slytherinova se divovska kamena glava pomakne. Prestravljeni Harry vidje kako se kipu usta sve više i više otvaraju i na kraju pretvaraju u golemu crnu rupu.

Nešto se micalo u ustima kipa. Nešto je izbijalo iz njegove dubine. Harry natraške uzmakne dok se ne udari u tamni zid prostorije, a kad čvrsto zatvori oči, osjeti kako mu Fawkes poleti s ramena i dodirne mu krilom obraz. Harry mu htjede doviknuti: "Ne ostavljaj me!" ali kakvi su bili izgledi feniksa u borbi s Kraljem zmija?

Nešto golemo tresne na kamenu pod i Harry osjeti kako se tlo zatrese. Znao je što se zbiva, slutio je, samo što nije vidio orijašku zmiju kako se izvlači iz Slytherinovih usta. Tad začuje Riddleov siktavi glas:

"Ubij ga!"

Bazilisk se kretao prema Harryju. Čuo ga je kako glomaznim tijelom teško klizi po prašnom tlu. Svejednako čvrsto zatvorenih očiju, Harry nasumce potrči na stranu, ispruženih ruku, pipajući oko sebe. Riddle se smijao...

Harry se spotakne. Bubne na kamen i oćuti krv u ustima. Zmija je bila na svega nekoliko koraka od njega, čuo ju je kako mu se primiće.

Začuje nekakvo bučno, praskavo riganje iznad sebe, a onda nešto teško udari Harryja tako snažno da ga odbaci do zida. Očekujući da mu se zmijski zubi zariju u tijelo, opet začuje nekakvo siktanje, i kako nešto bjesomučno mlati po stupovima. Nije odolio da ne otvori oči, tek toliko da načas pogleda što se zbiva. Divovska zmija, sjajna, otrovnozelena, debela poput hrastova stabla, izvila se visoko u zrak pijano klataći velikom zatubastom glavom između stupova. Dok se Harry sav tresao, spreman sklopiti oči čim se ona okrene, opazi što joj je odvrátilo pozornost. Oko glave joj je letio Fawkes pa ga je bazilisk bijesno napadao otrovnim zubima, dugim i tankim poput sabalja. Fawkes se sunovrati i nestane Harryju iz vida sa svojim dugim, zlatnim kljunom, a onda iznenada tamna krv poškropi pod. Zmija udari oko sebe repom i za dlaku promaši Harryja, a onda se okrene njemu prije nego što je dospio sklopiti oči. Harry joj se zagleda ravno u glavu i opazi da ju je feniks pogodio kljunom u oba velika gomoljasta žuta oka, Krv je tekla po podu a zmija je rigala otrov u predsmrtnim mukama. *"Ne!"* začuje Harry Riddlea kako viče. *"Pusti pticu! Pusti pticu! Iza tebe je dječak! Jošga možeš nanjušiti! Ubij ga!"*

Oslijepljena se zmija zbunjeno zanjiše. Ipak je i dalje bila pogibeljna. Fawkes joj je kružio oko glave pjevajući svoju jezovitu pjesmu i ključajući ovda-onda baziliska po ljuskastoj njušci dok mu je krv liptala iz iskopanih očiju. Zmija ponovo ošine repom po podu. Harry joj se izmakne. Nešto ga meko pogodi u lice. Bazilisk je odbacio Razredbeni klobuk u naručje Harryju. Još mu je jedino to preostalo, to mu je bila posljednja nada. Nabije klobuk na glavu i baci se potrbuške na pod, a bazilisk ponovo zamahne repom iznad njega.

"Pomozite mi... pomozite..." mislio je Harry u sebi čvrsto stisnutih očiju pod klobukom. *"Pomozite mi, molim vas!"*

Nikakav mu se glas ne odazove. Umjesto toga, klobuk se skupi, kao da ga je nevidljiva ruka čvrsto stisnula.

Nešto tvrdo i teško padne Harryju na tjeme i malne ga obeznani. Ugledavši sve zvijezde, zgrabi klobuk za vrh da ga smakne s glave, ali u klobuku osjeti nešto dugo i tvrdo. U klobuku se pojavio sjajni srebrni mač, kojem su se na balčaku caklili rubini veliki poput jaja.

"Ubij dječaka! Pusti pticu! Dječak je iza tebe! Ponjuši... nanjuši ga!"

Harry je opet stajao, spreman. Bazilisku je klonula glava, a tijelo mu se sklupčalo i mlatilo repom po stupovima okrećući se prema Harryju. Vidio mu je velike, krvave očne duplje, vidio mu razjapljenu gubicu, toliko široku da ga je mogla čitavog progutati, sa zubima dugačkim poput njegova mača, tankim, blistavim, otrovnim...

Nasumce se baci na Harryja, ali se Harry izmakne pa zmija udari o zid. Ponovo se bazilisk baci i lizne Harryja račvastim jezikom sa strane. Harry podigne mač objema rukama.

Bazilisk se iznova baci i ovaj put pogodi cilj. Harry se svom težinom nalegne na mač i zabije ga do balčaka zmiji u nepce. Ali, dok je topla krv curila Harryju niz ruke, presiječe ga oštra bol iznad lakta. Dugačak, otvoren zub zarivao mu se sve dublje i dublje u mišicu. Zub se slomi kad se bazilisk izvrne na bok i padne na tlo trzajući se. Harry spuzne niza zid. Zgrabi zmijski zub iz kojeg mu se otrov širio po tijelu, pa ga iščupa iz mišice. Ali znao je da je kasno, Usijana bol širila mu se iz rane polako ali postojano. Kad je bacio zmijski zub gledajući kako pelerinu natapa svojom krvlju, zamagli mu se pred očima. Prostorija se rasplinjavala u vrtlogu mutnih boja. Skrletna mrlja proleti mimo njega i Harry začuje lagan lepet pandži u svojoj blizini.

"Fawkes!" probrglja Harry. "Bio si sjajan, Fawkes..." Osjeti kako mu ptica naslanja svoju lijepu glavu na mjesto gdje mu je zmija zarila zub. Začuje bat koraka, a onda pred njim iskrsne nečija tamna sjena.

"Gotov si, Harry Potter", dopre odozgo Riddleov glas. "Mrtav si. To zna čak i Dumbledoreova ptičurina. Vidiš li, Potter, što ta ptica radi? Plače."

Harry trepne očima. Fawkesova je glava čas izranjala, čas se gubila iz vida. Krupne suze poput biserja padale su na blistavo perje. "Sjedit ću sad ovdje, Harry Potter, i gledati te kako umireš. Ne žuri se! Meni se nikud ne žuri."

Harry je bio pospan. Sve mu se pred očima vrtjelo.

"I tako skončava slavni Harry Potter!" dopre Riddleov glas iz daljine. "Sam u Odaji tajni, napušten od prijatelja i napokon poražen od Gospodara tame kojeg je tako ludo izazivao. Uskoro ćeš se, Harry, pridružiti svojoj dragoj materi, mutnjakuši.... Ona ti je poklonila dvanaest pozajmljenih godina života... ali lord Voldemort ti je na kraju došao glave, kao što si i znao da će se dogoditi."

Ako je ovo umiranje, pomisli Harry, onda ni smrt nije tako strašna. I sve je manje osjećao bol...

Ali, umire li doista? Umjesto da se u dvorani smrači, opet se sve nekako rasvijetlilo. Harry malko zatrese glavom i opazi da je Fawkes još tu, svejednako naslonjene glave na njegovo rame. Oko rane su sjale suze poput biserja... samo što rane više nije bilo.

"Bježi, ptičurino!" iznenada se opet javi Riddleov glas. "Bježi od njega kad ti kažem! *Bježi!*"

Harry podigne glavu. Riddle je uperio Harryjev štapić u Fawkesa. Odjekne prasak kao da je puška opalila, a Fawkes opet poleti u kolopletu zlatne i skrletne boje.

"Feniksove suze..." tiho će Riddle zureći u Harryjevu mišicu. "Naravno... ljekovite suze... na to sam zaboravio..."

Pogleda Harryja u oči.

"Ali svejedno! Zapravo je i bolje ovako. Samo ti i ja, Harry Potter... ti i ja..."

I podigne štapić.

Tada, usred lepeta krila, Fawkes se opet vine uvis i nešto padne Harryju u krilo - *onaj dnevnik.*

Načas se obojica, Harry i Riddle, koji je još držao podignuti štapić, zagledaju u dnevnik. Tada, bez razmišljanja, kao da je od sama početka kanio to učiniti, Harry zgrabi baziliskov zub s poda pokraj sebe i gurne ga u samu sredinu rokovnika. Razlegne se dug, grozan, prodoran vrisak. Iz dnevnika obilato poteče tinta po Harryjevim rukama i preplavi pod. Riddle se previjao i grčio, vrištao i mlatio rukama, a onda...

Riddle nestane. Harryjev čarobni štapić padne na pod i nastane tišina. Tišina isprekidana samo neprestanim klok klok tinte što je tekla iz dnevnika. Baziliskov je otrov probušio u njoj rupu što je sad šišala.

Tresući se sav, Harry se uspravi. U glavi mu se vrtjelo kao da je prevalio milje i milje s pomoću Letipraha. Polako pokupi štapić i Razredbeni klobuk, pa snažno potegne za blistavi mač iz nepca baziliskove gubice i izvuče ga. Tada s drugog kraja dvorane dopre slabašno zapomaganje. To se Ginny budila. Harry pohita do nje a ona sjedne na pod. Zamišljenim pogledom prelazila je s divovske prilike mrtvog baziliska na Harryja, u njegovoj krvavoj pelerini, pa na dnevnik u njegovoj ruci. Ona glasno prostenje i zadrhti, a niz lice joj poteku suze.

"Harry... o Harry... htjela sam ti onda za d-doručkom sve reći, ali n-nisam mogla pred Percyjem. *Ja* sam, Harry, ono učinila... ali ja... k-kunem ti se da n-nisam htjela... R-riddle me natjerao, on me d-doveo ovamo... i... a *kako* si ubio tu... tu neman? G-gdje je Riddle? Zadnje čega se još s-sjećam bilo je kako je izašao iz dnevnika..."

"Sve je u redu", reče joj Harry podižući dnevnik i pokazujući u njemu rupu od zmijskog zuba.

"Riddle je gotov. Pogledaj! I on i bazilisk. Hajdemo, Ginny, što prije odavde..."

"Ja ću biti isključena iz škole!" Ginny je plakala dok joj je Harry neprestano pomagao da se osovi na noge. "Veselila sam se kako ću doći u Hogwarts još od onog vremena kad je B-bill došao ovamo, a s-sad ću morati otići i... *š-što će mi reći mama i tata?*"

Fawkes ih je čekao lebdeći u zraku na ulazu u dvoranu. Harry je požurivao Ginny; prekoračili su preko nepomičnog klupka mrtvog baziliska, prošli kroz mrak u kojem su im odjekivali koraci i vratili se u tunel. Harry začuje kako se kamena vrata zatvaraju za njima uz tiho psikanje. Nakon što su nekoliko minuta išli kroz mračni tunel, do Harryjevih ušiju dopre izdaleka polagano prebacivanje kamenja.

"Rone!" vikne Harry i ubrza korak. "Ginny je živa. Evo je sa mnom!"

Začuje Ronov prigušen radosni usklik, a kad dođu do sljedećeg zavijutka, ugledaju njegovo ushićeno lice kako zuri u njih kroz popriličan otvor koji je uspio napraviti usred porušenog kamenja.

"*Ginny!*" Ron pruži ruku kroz otvor u kamenju da najprije nju prevuče na drugu stranu. "Živa si! Nevjerojatno! Sto se dogodilo?"

Htjede je zagrliti, ali ga ona odgurne jecajući.

"Ama, sve je u redu, Ginny", reče joj Ron ozarena lica. "Sve je to prošlo, sve je... otkud sad tu ta ptica?"

Fawkes proleti kroz otvor za Ginny.

"To je Dumbledoreova ptica", reče mu Harry provlačeći se kroz otvor.

"A otkud tebi taj *mač*?" upita ga Ron buljeći u sjajno oružje u Harryjevoj šaci.

"Objasnit ću ti sve kad se izvučemo odavde", odgovori mu Harry i zirne na Ginny.

"Ali... "

"Poslije!" žurno će Harry. Mislio je da ne bi bilo dobro odmah kazati Ronu tko je otvorio Odaju, bar ne pred Ginny. "A gdje je Lockhart?"

"Tamo negdje otraga", odgovori mu Ron cereljajući se i pokazujući glavom kroz tunel prema odvodnoj cijevi, "Nije baš dobro. Pogledaj ga!"

Predvođeni Fawkesom, čija su široka skrletna krila širila u mraku blago zlačano svjetlo, zapute se svi skupa do kraja odvodne cijevi. Tu je sjedio Gilderoy Lockhart i bezbrižno nešto pjevušio.

"Izgubio je pamćenje", reče Ron. "Čarolija protiv pamćenja okrenula se protiv njega. Pogodila je njega umjesto nas. Nema više pojma tko je, ni gdje je, ni tko smo mi. Rekao sam mu neka nas tamo pričeka. Opasan je sam sebi."

Lockhart ih dobroćudno sve pogleda.

"Zdravo!" pozdravi ih. "Čudno neko mjesto, a? Živate li vi možda ovdje?"

"Ne živimo", odgovori mu Ron i pogleda Harryja uzvijajući obrvama. Harry se sagne i zagleda u dugačku, mračnu cijev.

"Jesi li razmišljao o tome kako ćemo se vratiti?" upita Rona. Ron zavrti glavom, ali feniks Fawkes doleti do Harryja i ostane lebdjeti pred njim. Okrugle mu se oči sjajile u mraku. Mahao je svojim dugim zlatnim repom. Harry ga pogleda u nedoumici.

"Izgleda da on želi da mu se uhvatiš za rep..." reče mu Ron. "Ali, ti si pretežak da te ta ptica nosi."

"Fawkes nije obična ptica", ustvrdi Harry i naglo se okrene ostalima. "Morat ćemo se svi držati jedno za drugo. Ginny, uhvati se za Rona. Profesore Lockhart..."

"On misli na vas", oštro će Ron Lockhartu. "Vi se uhvatite za Ginnyinu ruku!" Harry zadjene mač i Razredbeni klobuk za pojas, Ron se uhvati odostraga za Harryjevu pelerinu, a Harry ispruži ruke i uhvati se za Fawkesov začudno topao rep.

Učini mu se da ga je svega prožela neka izvanredna lakoća. Sljedećeg su trena poletjeli hujeći kroz odvodnu cijev. Harry je čuo Lockharta kako govori viseći iza njega: "Fantastično! Fantastično! Ovo je baš kao prava magija!" Hladni je zrak mrsio Harryju kosu i, prije nego što je on prestao uživati u tom letu, stigli su na cilj - sve se četvero našlo odjednom na mokrom podu zahoda Plačljive Myrtle. Dok je Lockhart namještao klobuk na glavi, vratila se na mjesto i slavina iza koje se krila odvodna cijev.

Myrtla se zabaljila u njih.

"Ostao si živ!" reče Harryju bezbojnim glasom.

"Ne moraš biti tako razočarana", zlovoljno joj odvrati brišući mrlje od krvi i mulja s naočala.

"Pa, ovaj... Samo sam nešto pomislila. Da si umro, rado bih te primila u ovaj zahod", otpovrne Myrtla, a lice joj oblije srebrna boja.

"Fuj!" izusti Ron kad su izašli iz nužnika u mračni i pusti hodnik. "Harry! Sve bih rekao da se Myrtla *zacopala* u tebe! Ginny, dobila si konkurenciju!"

Ali suze su i dalje tekle niz Ginnyno nijemo lice.

"Kamo ćemo sad?" zapita Ron i zabrinuto pogleda Ginny. Harry pokaže prstom smjer.

Fawkes ih povede kroz hodnik svijetleći im zlatnim sjajem. Oni pođu za njim i nakon nekog vremena nađu se pred sobom profesorice McGonagall.

Harry pokuca na vrata i otvori ih.

GLAVA OSAMNAESTA DOBBYJEVA NAGRADA

Trenutak je vladala tišina dok su Harry, Ron i Ginny stajali na vratima onako prljavi, blatni i (Harry) krvavi. A onda se prolomi vrisak.

"Ginny!"

Bijaše to gospođa Weasley koja je sjedila uz vatru plačući. Skoči na noge, a za njom i gospodin Weasley, pa oboje pohrle kćeri u zagrljaj. Harry je, međutim, gledao mimo njih. Uz okvir kamina stajao je, sav ozaren, profesor Dumbledore, a do njega se profesorica McGonagall grčevito držala za prsa i duboko disala ne bi li se smirila. Fawkes proleti pokraj Harryjeva uha i sjedne Dumbledoreu na rame. Malo zatim gospođa Weasley čvrsto zagrlji i Harryja i Rona.

"Ti si je spasio! Ti si je spasio! *Kako* ti je to uspjelo?"

"Mislim da bismo svi to rado čuli", priklopi profesorica McGonagall slabašnim glasom,

Kad ga gospođa Weasley ispusti iz naručja, Harry je još časak krzmao, a onda pride pisaćem stolu i stavi na nj Razredbeni klobuk, mač optočen rubinima i ostatke Riddleova dnevnika.

Tad im stane o svemu pripovijedati. Gotovo je četvrt sata govorio usred ushićene tišine. Pričao im je o tome kako je višeput čuo onaj bestjelesni glas, i kako je Hermiona najposlije shvatila da on to čuje baziliska iz odvodnih cijevi; o tome kako su on i Ron slijedili pauke u šumu, kako mu je Aragog rekao gdje je baziliskova posljednja žrtva smrtno stradala; kako se on dosjetio da je ta žrtva bila Plačljiva Myrtla, i da bi ulaz u Odaju tajni mogao biti u njenu zahodu...

"Dobro, dobro," potaknula ga je profesorica McGonagall kad je zastao u kazivanju, "i tako ste dakle otkrili taj ulaz... rekla bih, doduše, da ste usput

prekršili stotinu školskih pravila... ali kako ste se, Potter, zaboga, svi izvukli odande živi i zdravi?"

Tad im Harry, koji je već promukao od govorenja, ispriča kako je Fawkes na vrijeme stigao, i kako mu je Razredbeni klobuk dao mač. A onda je zapeo u pripovijedanju. Sve je do tada izbjegavao spomenuti Riddleov dnevnik - i Ginny. Ona je stajala naslonjena glavom na rame gospođe Weasley, i suze su joj još tekle niz obraze. "Što će biti ako je isključe iz škole?" panično pomisli Harry. Riddleov dnevnik ne funkcionira više... Kako će se dokazati da ju je Riddle natjerao da sve ono učini?

Harry instinktivno pogleda Dumbledorea, koji se ovlaš smješкао dok mu se svjetlo od vatre zrcalilo u naočalama u obliku polumjeseca.

"Mene najviše zanima", blago će Dumbledore, "kako je lord Voldemort uspio začarati Ginny, kad mi moji izvori javljaju da se on trenutno krije u šumama Albanije?"

Harryja prožme olakšanje... toplo, snažno, divno olakšanje. "K-kako, molim?" izusti gospođa Weasley zgranutim glasom.

"*Znate-već-tko?* Da je začarao Ginny? Ali Ginny nije... Ginny nije valjda... zar ne?"

"Bilo je to preko ovog dnevnika", brže reče Harry uzimajući dnevnik i pokazujući ga Dumbledoreu. "Riddle ga je počeo voditi kad mu je bilo šesnaest godina."

Dumbledore uzme dnevnik od Harryja i radoznalo se zagleda niz svoj dugi, kukasti nos u spaljene i promočene stranice.

"Sjajno!" tiho izusti. "On je, naravno, bio vjerojatno najbolji učenik koji je ikad polazio školu u Hogwartsu."

Zatim se okrene potpuno zbunjenim Weasleyjevima.

"Vrlo malo ljudi zna da se lord Voldemort nekad zvao Tom Riddle. Bio je on i moj učenik u Hogwartsu prije pedeset godina. Nestao je kad je završio školu... putovao po svijetu... sav se posvetio crnoj magiji, družio se s najgorim pripadnicima našeg soja i podvrgnuo se mnogim opasnim, magičnim preobrazbama, tako da su ga jedva prepoznali kad se iznova pojavio kao lord Voldemort. Gotovo nitko nije lorda Voldermorta povezao s onim pametnim i zgodnim dječakom koji je nekoć bio glavni prefekt u ovoj školi."

"Ali Ginny," opet će gospođa Weasley, "kakve veze ima naša Ginny... s njim?"

"Preko njegova d-dnevnika!" zajeca Ginny. "Ja sam p-pisala u njega, a on mi je čitave godine o-otpisivao..."

"Ginny!" uzvikne gospodin Weasley osupnut. "Pa zar nisi baš ništa naučila od mene? Što sam ti ono vječito govorio? Nemoj nikad vjerovati nečemu što može i samo misliti *ako ne vidiš gdje mu je pamet!* Zašto nisi pokazala taj dnevnik meni ili mami? Takav je sumnjivi predmet bio očito pun crne magije!"

"N-nisam to znala", zajeca Ginny. "Našla sam ga u jednoj od knjiga koje mi je mama dala. M-mislila sam da ga je netko ostavio u njoj pa onda zaboravio na njega..."

"Gospođica Weasley treba odmah otići u bolnicu", upadne joj čvrstim glasom u riječ Dumbledore. "Ovo su za nju bile užasne muke. I neće biti kažnjena. Lord Voldemort obmanuo je već i starije i mudrije čarobnjake od nje." Priđe vratima i otvori ih. "Neka se odmori u krevetu i popije možda veliku šalicu vrućeg kakaa! Mene to uvijek obodri", nadoda prijazno trepćući očima. "Madame Pomfrey bit će još budna. Upravo daje pacijentima sok od mandragore... vjerujem da će se baziliskove žrtve svakog časa probuditi."

"Onda je i Hermiona ozdravila!" vedro će Ron.

"Neće biti nikakvih trajnih posljedica", ustvrdi Dumbledore. Gospođa Weasley povede Ginny, a gospodin Weasley pođe za njima još uvijek duboko potresen.

"Znate šta, Minerva," zamišljeno će profesor Dumbledore profesorici McGonagall, "mislim da sve ovo treba proslaviti dobrom *gozdom*. Smijem li vas zamoliti da o tome obavijestite kuhinju?"

"Razumijem", trpko odvrati profesorica McGonagall i pođe prema vratima.

"Mogu li vama prepustiti da raspravite stvar s Potterom i Weasleyjem?"

"Svakako", odgovori joj Dumbledore.

I ona ode, a Harry i Ron nesigurno se zagledaju u Dumbledorea. Što je zapravo profesorica McGonagall mislila kad je rekla neka on *raspravi stvar s njima*? Neće ih... neće ih, *valjda*... ipak kazniti?

"Ja sam vam obojici, ako se ne varam, rekao da ću vas morati isključiti iz škole čim prekršite još koji školski propis", reče Dumbledore.

Ron zine od užasa.

"Što će reći da ponekad i najbolji među nama moraju pogaziti riječ", nastavi Dumbledore smiješeći se. "Obojica ćete dobiti Nagradu za posebne zasluge učinjene školi i... da vidimo... da, mislim, i po dvije stotine bodova svaki za Gryffindore."

Ron postane jarkorumen poput Lockhartova cvijeća za Valentinovo i ponovo zatvori usta.

"Nego, čini mi se da je netko od nas previše diskretan što se tiče njegova udjela u toj vašoj pogibeljnoj pustolovini", nadoda Dumbledore. "Zašto ste, Gilderoye, tako skromni?"

Harry se trgne. Potpuno je bio zaboravio na Lockharta. Okrene se i ugleda ga kako stoji u kutu jednako se neodređeno smješkajući. Kad mu se Dumbledore obrati, Lockhart pogleda preko ramena da vidi komu on to govori.

"Profesore Dumbledore," brže će Ron, "dolje, u Odaji tajni, došlo je do jedne male nezgode. Profesor Lockhart..."

"Zar sam ja profesor?" priupita ga Lockhart pomalo iznenađeno. "Bože moj, vjerojatno sam bio beznadan slučaj, je li?"

"Pokušao je izvesti čaroliju brisanja pamćenja, ali se štapić okrenuo protiv njega", tiho objasni Ron Dumbledoreu što se dogodilo.

"Jadnik!" reče Dumbledore i zavrti glavom, a dugi, srebrnkasti brci mu zadržću.

"Naboli ste se na vlastiti mač, Gilderoye?"

"Mač?" tupo ponovi Lockhart. "Nemam ja mača. Ali, ima ga ovaj dečko", i pokaže na Harryja. "On vam ga može posuditi."

"Hoćete li biti tako dobri da i profesora Lockharta odvedete u bolnicu?" zamoli Dumbledore Rona. "A ja ću dotle još malo porazgovarati s Harryjem..."

Lockhart dostojanstveno izađe iz sobe. Ron baci radoznao pogled na Dumbledorea i Harryja dok je zatvarao vrata. Dumbledore priđe jednom od naslonjača uz vatru.

"Sjedite, Harry!" reče. Harry sjedne obuzet nekakvom neobjašnjivom nervozom.

"Ponajprije bih vam, Harry, htio zahvaliti", reče mu Dumbledore i ponovo zatrepće očima. "Očito ste mi dolje u Odaji zasvjedočili istinsku privrženost. Inače vam Fawkes ne bi bio doletio u pomoć,"

I pogladi feniksa što mu je sletio na koljeno. Harry se zbunjeno osmjehne pod Dumbledoreovim pogledom.

"I tako ste se vi upoznali s Tomom Riddleom?" zamišljeno će Dumbledore.

"Vjerujem da ste ga vi *posebno* zanimali..."

Odjednom nešto što ga je stalno kopkalo izleti Harryju iz usta: "Profesore Dumbledore... Riddle mi je rekao da sam mu ja sličan. Čudne neke sličnosti, rekao je..."

"Je li, ma nemojte?" reče Dumbledore zamišljeno gledajući Harryja ispod debelih srebrnkastih obrva. "A što vi o tome mislite, Harry?"

"Ja mislim da mu nisam sličan!" odsiječe Harry glasnije nego što je želio. "Hoću reći da sam ja... ja sam Gryffindor, ja sam..." I ušuti a u glavi mu se iznova javi pritajena sumnja.

"Gospodine profesore," produži malo zatim, "Razredbeni mi je klobuk rekao da bih se... da bih se istaknuo među Slytherinima. I svi su neko vrijeme mislili da sam ja Slytherinov baštinik... zato što znam parselski..."

"Vi, Harry, znate parselski", mirno će Dumbledore, "zato što parselski zna lord Voldemort... koji je posljednji baštinik Salazara Slytherina. On je, ako se ne varam, prenio nešto od svoje moći na vas one noći kad vam je zadao ranu od koje vam je ostao ožiljak. Uvjeren sam da on to nije želio..."

"Voldemort je nešto od sebe prenio na mene?" priupita ga Harry kao da ga je grom ošinuo.

"Tako bar izgleda."

"Onda sam ja stvarno trebao biti među Slytherinima?" reče Harry očajnički gledajući Dumbledorea u oči. "Razredbeni je klobuk naslutio slytherinsku moć u meni, pa me je..."

"Uvrstio među Gryffindore", mirno će Dumbledore. "Slušajte, Harry. Vi slučajno imate mnoge osobine koje je Salazar Slytherin najviše cijenio kod učenika što ih

je sam izabrao. Njegov vlastiti, vrlo rijetki dar, znanje parselskoga... snalažljivost... odlučnost... stanovito neobaziranje na propise", nadoda a brci mu ponovo zadržću. "Pa ipak, Razredbeni vas je klobuk uvrstio među Gryffindore. A vi znate, valjda zašto je tako učinio,"

"On je mene uvrstio među Gryffindore", odgovori Harry skršenim glasom, "samo zato što sam ga ja zamolio da me ne dodijeli Slytherinima..."

"*Točno*"; potvrdi Dumbledore i ponovo sine. "Po tome se vi ipak znatno *razlikujete* od Toma Riddlea. Naš vlastiti izbor, Harry, najbolje pokazuje što smo uistinu, kudikamo više nego naše sposobnosti." Harry je zgranut sjedio u naslonjaču. "Ako baš želite, Harry, dokaz da doista pripadate Gryffindorima, predlažem vam da *ovo* malo bolje razgledate."

Dumbledore se nagne nad pisaći stol profesorice McGonagall, dohvati okrvavljeni srebrni mač i pruži ga Harryju. Harry tupo okrene u ruci mač na kojem su pri svjetlu vatre blistali rubini. A onda, ispod sama balčaka, pročita ugravirano ime i prezime:

Godric Gryffindor.

"Samo je pravi Gryffindor, Harry, mogao iz klobuka izvući taj mač", jednostavno će Dumbledore.

Načas obojica pošute, a onda Dumbledore otvori jednu od ladica u pisaćem stolu profesorice McGonagall i izvadi iz nje pero i bočicu tinte.

"Vama je, Harry, sad najpreče da se najedete i naspavate. Preporučujem vam da odete dolje na gozbu, a ja ću dotle napisati pismo za Azkaban... da nam se vrati naš lovočuvar. I moram sastaviti oglas za *Dnevnog proroka*"; zamišljeno dometne. "Treba nam novi profesor Obrane od mračnih sila. Bogme ih nekako brzo trošimo, je li?"

Harry ustane i ode do vrata. Međutim, tek što je posegnuo za kvakom, vrata se tako naglo i silovito širom otvore da se odbiju od zida.

Na vratima je stajao Lucius Malfoy, sav crven od bijesa. Pod rukom je držao, umotanog u zavoje, *Dobbyja*.

"Dobra večer, Luciuse", prijazno ga pozdravi Dumbledore.

Gospodin Malfoy malne obori s nogu Harryja upadajući u sobu. Dobby uleti za njim i skutri se na rubu njegova plašta, s izrazom kukavne prestravljenosti na licu.

"Tako dakle!" prozbori Lucius Malfoy uprijevši svoje hladne oči u Dumbledorea.

"Vratili ste se! Iako vas je nadzorni odbor suspendirao, vi ste smatrali za shodno da se vratite u Hogwarts?"

"Znate šta, Luciuse," reče Dumbledore vedro se smiješeći, "Danas mi se javilo svih jedanaest preostalih članova nadzornog odbora. Bio je to, da vam pravo kažem, pravi pljusak sova. Čuli su da je smrtno stradala kći Arthura Weasleyja pa su željeli da se odmah vratim. Valjda su zaključili da sam ja ipak najbolji čovjek za taj posao? A ispričalisu mi i vrlo čudne priče. Nekoliko njih tvrdi da

ste vi zaprijetili da ćete im prokleti obitelji ako ne pristanu da me smjesta suspendirate."

Gospodin Malfoy bijaše još bljeđi nego inače, ali su mu oči i dalje ostale prorezi puni bijesa.

"Pa, što... jeste li stali na kraj tim napadima?" podsmjehne se sugovorniku. "Jeste li uhvatili krivca?"

"Jesmo", potvrdi Dumbledore smiješeći se.

"Pa?" oštro će gospodin Malfoy. "Tko je krivac?"

"Ista ona osoba kao i prošli put, Lucius", odgovori mu Dumbledore. "Samo što je ovaj put lord Voldemort djelovao preko nekoga drugoga. S pomoću ovoga dnevnika."

I podigne uvis mali crni rokovnik s velikom rupom u sredini pomno motreći gospodina Malfoya. Harry je, međutim, motrio Dobbyja. Vilenjak se vrlo čudno ponašao. Značajno uprijevši svoje velike oči u Harryja, neprestance je pokazivao na dnevnik, pa na gospodina Malfoya, pa se snažno udarao šakom po glavi.

"A, tako..." polako izusti gospodin Malfoy.

"Vrlo lukav plan", ustvrdi Dumbledore jednoličnim glasom svejednako gledajući gospodina Malfoya u oči. "Jer, da ovaj dječak Harry..." Gospodin Malfoy prostrijeli Harryja hitrim, oštrim, pogledom, "i njegov prijatelj Ron nisu otkrili ovaj dnevnik, e, onda bi... Ginny Weasley možda morala preuzeti svu krivnju na sebe. Nitko ne bi nikad mogao dokazati da ona nije djelovala od svoje volje..." Gospodin Malfoy je šutio. Lice mu odjednom postalo nalik na masku.

"Pomislite samo što se tada moglo dogoditi..." nastavi Dumbledore. "Weasleyjevi su jedna od naših najistaknutijih čistokrvnih obitelji. Pomislite samo kako bi to djelovalo na Arthura Weasleyja i njegov Zakon o zaštiti bezjaka kad bi se otkrilo da mu je kći napadala i ubijala učenike bezjačkog porijekla. Sva je sreća što je otkriven ovaj dnevnik i što su u njemu izbrisana Riddleova sjećanja. Tko zna kakve bi inače bile posljedice..."

Gospodin Malfoy prisili se progovoriti:

"Sva sreća", reče usiljenim glasom.

Ali Dobby je svejedno i dalje iza njegovih leđa pokazivao na dnevnik, pa na Luciusa Malfoya, pa se lupao po glavi. Odjednom Harry shvati što je posrijedi. Klimne glavom Dobbyju, a Dobby se povuče u kut i počne se za kaznu potezati za uši.

"Zar ne želite, gospodine Malfoy, saznati kako je Ginny došla do tog dnevnika?" upita ga Harry.

Lucius Malfoy okrene se naglo njemu.

"Otkud bih ja znao kako je ta glupa djevojčica došla do njega?" reče.

"Tako što ste joj ga vi dali", odvrati Harry. "U trgovini "Krasopis i bugačica". Vi ste joj podigli s poda staru knjigu o preobrazbi i ubacili u nju taj dnevnik, nije li tako?"

Opazi kako se bijele ruke gospodina Malfoya stežu i šire. "Kako ćete mi to dokazati?" prosiće on.

"Ah, to vam nitko neće moći dokazati", odgovori Dumbledore smiješeći se Harryju. "Pogotovo otkako Riddlea više nema u tom rokovniku. Ipak bih vam, Luciusu, savjetovao da ne dijelite više okolo stare školske stvari lorda Voldemorta. Ako se bilo koja od tih stvari nađe u rukama nedužnih učenika, mislim da će Arthur Weasley, ako nitko drugi, slijediti njihov trag sve do vas." Lucius Malfoy je časak još mirno stajao, ali Harry zapazi kako mu se desnica trza kao da bi najradije posegnula za štapićem. Međutim, umjesto toga, on se okrene svom kućnom vilenjaku i dobaci mu:

"Idemo, Dobby!"

Pa naglo otvori vrata, a kad vilenjak dotrči do njega, on ga izbaci nogom u hodnik. Čuli su kako Dobby cvili od boli odlazeći. Harry je časak još stajao napregnuto razmišljajući, a onda se dosjeti i brže reče;

"Profesore Dumbledore, smijem li vratiti ovaj dnevnik gospodinu Malfoyu?"

"Svakako, Harry", mirno će Dumbledore, "Samo brže! Nemojte zaboraviti na gozbu!"

Harry zgrabi dnevnik i izjuri iz sobe. Još je čuo Dobbyjevo skvićanje kako se gubi iza ugla. Pitajući se hoće li mu naum poći za rukom, Harry izuje jednu cipelu, skinje prljavu, blatnu čarapu i umota dnevnik u nju. Zatim potrči mračnim hodnikom. Sustigao ih je na vrhu stubišta.

"Gospodine Malfoy!" hukne i naglo se zaustavi. "Imam nešto za vas."

I tutne svoju smrdljivu čarapu u ruku Luciusu Malfoyu.

"Koga vi to?..."

Gospodin Malfoy strgne čarapu s dnevnika i baci je, a onda digne bijesan pogled s upropaštenog rokovnika na Harryja.

"Ti ćeš, Harry Potter, uskoro doživjeti isto onakvu zlehudu sudbinu kao i tvoji roditelji", tiho ustvrdi. "I oni su bili takve nametljive budale."

I okrene se da pođe dalje.

"Hajdemo, Dobby! *Hajdemo*, rekao sam!"

Ali Dobby se nije ni pomaknuo. Držao je u ruci Harryjevu odvratnu, blatnu čarapu i gledao je kao da je to neko neprocjenjivo blago.

"Gazda je Dobbyju dao čarapu!" reče vilenjak u čudu. "Gazda je Dobbyju poklonio čarapu!"

"Što ti je?" obrecne se gospodin Malfoy na nj. "Što to govoriš?"

"Dobby je dobio čarapu!" reče Dobby s nevjericom u glasu. "Gazda ju je bacio, a Dobby ju je uzeo, i sad je Dobby... Dobby je slobodan."

Lucius Malfoy stajao je osupnut i buljio u vilenjaka, a onda se okomi na Harryja:

"Zbog tebe sam, balavče, ostao bez sluge!" Ali Dobby podvikne:

"Ne dirajte Harryja Pottera!"

Odjekne prasak i gospodin Malfoy odleti natraške. Surva se niza stube i, preskačući ih po tri u jedan mah, skljoka se na donje odmorište. Ustane, sav zelen u licu, i izvuče svoj čarobni štapić, ali Dobby mu priprijeti prstom. "A sad odlazite!" ogorčeno reče upirući prstom u gospodina Malfoya. "I da niste dirnuli Harryja Pottera! Odlazite!"

Luciusu Malfoyu nije ništa drugo preostalo. Bacivši posljednji kivni pogled na onu dvojicu, zaogrne se plaštom i odmagli.

"Harry Potter je oslobodio Dobbyja!" reče vilenjak zureći u Harryja. U okruglim očima zrcalila se mjesečina što je padala kroz najbliži prozor. "Harry Potter je oslobodio Dobbyja!"

"To je najmanje, Dobby, što sam mogao za tebe učiniti", otpovrne Harry smješkajući se. "Samo mi obećaj da mi više nećeš pokušavati spasiti život!"

Vilenjakovo ružno smeđe lice iznenada se razvuče u širok, zubat osmijeh.

"Imam još samo jedno pitanje, Dobby", reče mu Harry dok je Dobby drhtavim rukama nazuvao Harryjevu čarapu. "Rekao si mi da ovo sve skupa nema nikakve veze s Onim čije se ime ne smije izgovoriti, sjećaš se? E pa..."

"To vam je bio smjerokaz", odgovori Dobby i razrogači oči kao da je bar to bjelodano jasno. "Dobby vam je ponudio smjerokaz. Ime Gospodara tame, prije nego što ga je promijenio, moglo se slobodno izgovarati, razumijete?"

"Točno", potvrdi Harry slabim glasom. "E pa, moram ići. Sprema se gozba, a valjda se već i moja prijateljica Hermiona probudila..."

Dobby obujmi Harryja oko pasa i privije se uza nj.

"Harry Potter je kudikamo veći čovjek nego što je Dobby mislio!" zajeca.

"Zbogom, Harry Potter!"

I Dobby nestane uz posljednji jaki prasak.

Harry je već bio na nekoliko gozbi u Hogwartisu, ali nikad na ovakvoj kao danas. Svi su bili u pidžamama i slavlje je potrajalo do u sitne sate. Harry nije znao što je bilo najbolje od svega - Hermiona kad mu je potrčala u susret vičući: "Ti si odgonetnuo tajnu! Ti si odgonetnuo tajnu!" ili Justin kad mu je pohitao od hufflepuffskog stola i počeo mu se beskrajno ispričavati što ga je osumnjičio, ili kad se u tri i pol u noći pojavio Hagrid i opalio tako snažno Harryja i Rona po ramenima da su zabili nosove u nabujak u svojim tanjurima, ili kad je proglašeno da su Gryffindori osvojili drugu godinu za redom Međudomski pehar zahvaljujući onim četiristo bodova što su ih priskrbili on i Ron, ili kad je profesorica McGonagall ustala da im priopći da ih škola časti otkazivanjem ispita ("Ma ne!" uzdahnula je Hermiona), ili kad je Dumbledore obznanio da se profesor Lockhart neće moći, na žalost, dogodine vratiti u školu zato što mora otići na bolovanje ne bi li mu se vratilo pamćenje. Mnogi su se profesori pridružili oduševljenom klicanju što se razleglo nakon tog priopćenja.

"Šteta", reče Ron uzimajući krafn sa džemom. "Nekako mi je u zadnje vrijeme prirastao srcu."

Ostatak školske godine prošao je u omaglici od jarkog sunca. U Hogwartsu se opet sve vratilo u normalu, uz svega nekoliko sitnih razlika - otpala su predavanja Obrane od mračnih sila ("Imali smo, uostalom, prakse iz tog predmeta do mile volje", rekao je Ron razočaranoj Hermioni), a Lucius Malfoy izgubio je svoje mjesto u nadzornom odboru škole. Draco se nije više šepirio po školi kao da je to njegovo vlasništvo. Naprotiv, doimao se nekako kivno i kiselo. S druge strane, Ginny Weasley bila je opet potpuno sretna i zadovoljna. Prebrzo je došlo vrijeme za povratak kući Hogwarts ekspresom. Harry, Ron, Hermiona, Fred, George i Ginny dobili su svoj odjeljak u vagonu. Iskoristili su do maksimuma ono nekoliko posljednjih sati koliko su se još smjeli baviti magijom prije odlaska na ferije. Igrali su se "eksplozivnog puc-puca", ispalili još posljednje Fredove i Georgeove Filibusterove rakete i vježbali se u razoružavanju s pomoću magije. Harry je bivao sve vještiji u tom umijeću. Bili su već malne stigli do kolodvora King's Cross kad se Harry nečega prisjeti. "Ginny... a što si ono vidjela Percyja da radi što nije želio da ikome kažeš?" "A, to!" reče Ginny smijuckajući se. "Pa, ovaj... Percy ima curu!" Fredu ispadne iz ruke hrpa knjiga na Georgeovu glavu.

"Što?"

"Cura mu je ona ravenclawska prefektica Penelopa Clearwater", nastavi Ginny. "S njom se dopisivao cijelog prošlog ljeta. I potajno su se sastajali u školi. Jednog sam ih dana zatekla u praznoj učionici kako se ljube. Zato se onako uzrujao kad je ona... znate... bila napadnuta. Ali nećete ga sad valjda zafrkavati?" nadoda tjeskobnim glasom.

"Ne pada nam na pamet!" reče Fred, koji je izgledao kao da mu je rođendan osvanuo prije vremena.

"Ni govora!" potvrdi George cerekajući se.

Hogwarts ekspres uspori vožnju i napokon se zaustavi.

Harry izvadi pero i komad pergamenta pa se okrene Ronu i Hermioni.

"Ovo se zove telefonski broj", reče Ronu i zapiše ga dva puta, pa podere pergament nadvoje i pruži te polovice njemu i Hermioni. "Lani sam objasnio vašem tati kako se upotrebljava telefon pa on već zna kako se to radi. Hoćete li me nazvati kod Dursleyjevih? Vrijedi? Ne bih zbilja mogao provesti dva mjeseca razgovarajući samo s Dudleyjem..."

"Ipak će ti teta i tetak biti valjda ponosni na tebe?" reče mu Hermiona kad su sišli s vlaka i pridružili se gomili što je nagnula prema začaranom izlazu. "Kad čuju što si sve ove godine izveo?"

"Ponosni?" ponovi Harry. "Jesi li ti normalna? Koliko sam puta mogao izgubiti glavu a nisam! Bit će bijesni..."

I zajedno prođu kroz izlaz i ponovo stupe u bezjački svijet.